

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
Safety Management for Tourism in Lower Northeastern
Part of Thailand

โดย รุ่งรัตน์ หัตถกรรมและคณะ

พฤษภาคม 2550

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ Safety Management for Tourism in Lower Northeastern Part of Thailand

คณะผู้วิจัย

- รุ่งรัตน์ หัตถกรรม
- ราเมศร์ พรหมชาติ
- อารีรัตน์ สมานคุณิณี

สังกัด

- มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ชุดโครงการ

ธนาคารข้อมูลเพื่อการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่อย่างยั่งยืน
กลุ่มจังหวัดอีสานใต้
(นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ อุบลราชธานี ศรีสะเกษ ชัยภูมิ)

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว. ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

กิตติกรรมประกาศ

ในการวิจัยเรื่อง การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ที่ชุดโครงการธนาคารข้อมูลเพื่อการวางแผนยุทธศาสตร์พึ่งพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอีสานใต้สู่ความยั่งยืนโดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน สำนักงานประสานงานการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่อย่างยั่งยืน สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ทำการศึกษาวิจัยในระยะ 1 ปี ได้รับความอนุเคราะห์ข้อมูลจาก นายธิตินพงษ์ พิรุณ ผู้อำนวยการศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการจังหวัดบุรีรัมย์และการประสานงานที่ดีจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ และนายชูเกียรติ โพธิโต ผู้ช่วยผู้อำนวยการสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเขต 1 ที่กรุณาให้คำปรึกษาและแนะนำอย่างใกล้ชิดจริงใจ สถานีตำรวจท่องเที่ยว 1 (นครราชสีมา) และ สถานีตำรวจท่องเที่ยว 2 (อุบลราชธานี)

คณะผู้ทำวิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่กล่าวนามข้างต้นเป็นอย่างสูง ที่ทำให้การวิจัยได้ ข้อมูลที่มีความสมบูรณ์ขึ้นและการประสานงานที่ดีทำให้การดำเนินการวิจัยเป็นไปได้อย่างราบรื่น

ท้ายที่สุดขอขอบพระคุณ ดร.เทิดชาย ชัยบำรุง ผู้จัดการการวิจัยการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ อย่างยั่งยืน สำนักประสานงานการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่อย่างยั่งยืน สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กุลวรา สุวรรณพิมล ซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำ และแนวคิดเกี่ยวกับโครงการวิจัยให้ สมบูรณ์ขึ้น

คณะผู้ทำวิจัย

15 พฤษภาคม 2550

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ (Safety Management for Tourism in Lower Northeastern Part of Thailand) เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 4 ข้อ คือ 1) เพื่อศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 2) เพื่อศึกษาระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 3) เพื่อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และ 4) เพื่อหาแนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง มี 3 กลุ่ม คือ 1) ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ที่เป็นตำรวจท่องเที่ยว 2) นักท่องเที่ยวชาวไทย และ 3) นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการใช้การสนทนากลุ่ม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) ส่วนวิธีดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถามนักท่องเที่ยว ทำการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for Social Science, SPSS) ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เป็นดังนี้

ผลการศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
ประเภทปัญหาที่พบ ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ปัญหาการเดินทาง ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาภัยธรรมชาติ ปัญหาความปลอดภัย ปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวเอง และปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว

ผลการศึกษาระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

1) ระดับของประเภทและปัญหาด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบไม่บ่อย ได้แก่ **ปัญหาในที่พัก** ได้แก่ ไม่มีเครื่องดับเพลิงมีอยู่ภายในบริเวณที่พักในอีสานใต้ ชาวนักท่องเที่ยวถูกข่มขืนในที่พัก นักท่องเที่ยวถูกฆ่าเพื่อหวังทรัพย์สินและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวหาย **ปัญหาการเดินทาง** ได้แก่ ทางอากาศ ไม่มีพนักงานประจำเครื่องบินดูแลและให้คำแนะนำ ส่วนด้านรถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทางมักมีผู้โดยสารกระโดดขึ้นหรือลงรถในขณะที่รถยัง

จอดไม่สนิทและไม่มีการตรวจสภาพรถก่อนการใช้งาน คนขับรถประมาทเดินเลี้ยวและคึกคะนอง ไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร รถทัวร์ที่มาอีสานใต้เกิดอุบัติเหตุบ่อย รถยนต์ส่วนบุคคล ขาดการศึกษาเส้นทางก่อนการเดินทาง รถจักรยานยนต์ คนขับไม่เชี่ยวชาญเส้นทาง ส่วนรถไฟนั้นพบการให้บริการของพนักงานไม่ดี **ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว** ได้แก่ มีพี่มีพิช ไม่มีอาสาสมัครนำเที่ยวและหน่วยรักษาความปลอดภัย ไม่มีหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น ไม่มีแผงรั้วกัน ไม่มีกฎระเบียบก่อนเข้าชม ไม่มีการให้ความรู้ก่อนเข้าชม และมีการปล้นจี้ ชิงทรัพย์ ขโมย ล้วงกระเป๋า **ภัยธรรมชาติ** คือ มีแผ่นดินไหว **ปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว** ได้แก่ นักท่องเที่ยวพลาดเที่ยวบินเพราะสื่อสารกับบริษัทนำเที่ยวไม่เข้าใจ บริษัทนำเที่ยวไม่มีความรับผิดชอบทำให้นักท่องเที่ยว ไม่ได้ได้รับความสะดวกสบาย

2) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อย ได้แก่ **ปัญหาในที่พัก** ได้แก่ ไม่มีโทรทัศน์วงจรปิด ไม่มีเจ้าหน้าที่หรือยามดูแล ไม่มีตู้নিরภัยให้ฝากของมีค่า สายไฟหรือเครื่องปรับอากาศอยู่ในสภาพ ไม่สมบูรณ์พร้อมใช้งาน ภายนอกและภายในที่พักรกรุงรัง **ปัญหาการเดินทาง** ทางอากาศ ไม่มีตารางเที่ยวบินมากลุ่มอีสานใต้โดยสะดวก ไม่มีรถรับส่งจากสนามบินไปยังที่พัก รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง การบริการและการต้อนรับของพนักงานบนรถไม่ดี สภาพรถโดยสารผ่านการใช้งานมานาน/เก่า รถยนต์ส่วนบุคคล คนขับไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร ไม่มีการเตรียมรถซ่อมบำรุงและอุปกรณ์ก่อนการใช้งาน คนขับรถและผู้โดยสารไม่คาดเข็มขัดนิรภัย คนขับดื่มสุราแล้วขับรถ รถจักรยานยนต์ คนขับขับรถด้วยความประมาทไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร รถไฟ เกิดความสับสนรถไฟ ปัญหารถไฟล่าช้าและไม่ตรงเวลา **ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว** แหล่งท่องเที่ยวอยู่ไกลและเปลี่ยว สัตว์มีพิษชุกชุม และการไม่มีป้ายหรือแผ่นพับเตือนภัยให้กับนักท่องเที่ยว **ภัยธรรมชาติ** คือ มีน้ำท่วม มีพายุ **ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง** ได้แก่ นักท่องเที่ยวไม่เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ ประมาทและคึกคะนอง ในขณะที่เดินทางท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวใช้สารเสพติด

3) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อยที่สุด ได้แก่ **ปัญหาการเดินทาง** คือ คนขับรถจักรยานยนต์และคนซ้อนไม่สวมหมวก **ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง** คือ นักท่องเที่ยวดื่มสุรา

ผลการศึกษาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ได้แนวทาง 5 แนวทาง ได้แก่ แนวทางที่ 1 กำหนดนโยบายที่ชัดเจนเรื่องความปลอดภัย แนวทางที่ 2 จัดให้หน่วยงานดูแลรับผิดชอบด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง แนวทางที่ 3 จัดตั้งหน่วยงานประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความปลอดภัยทางการ

ท่องเที่ยว แนวทางที่ 4 ให้มีมาตรการและการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสถานประกอบการและ
แนวทางที่ 5 ประสานความร่วมมือด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน

**ผลการศึกษายุทธศาสตร์พึ่งพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการ
ท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน**
ได้แนวทางยุทธศาสตร์ 3 ยุทธศาสตร์ ดังนี้ ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมการตลาดและการ
ประชาสัมพันธ์เส้นทางท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มี
คุณภาพ และยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาระบบการคมนาคมเพื่อการท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ คณะผู้ทำวิจัย
มีข้อเสนอแนะต่อบุคคล 3 กลุ่ม ได้แก่ นักท่องเที่ยว ประชาชนในพื้นที่ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะต่อนักท่องเที่ยว

1. ควรตระหนักถึงความปลอดภัยในการเดินทางท่องเที่ยวโดยปฏิบัติตามคำแนะนำของ
เจ้าหน้าที่โดยเคร่งครัด รวมทั้งไม่ก่อความเดือดร้อนรำคาญให้กับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ และ
ประชาชนในพื้นที่
2. ควรมีการวางแผนและศึกษาข้อมูลก่อนการเดินทางทุกครั้งเพื่อป้องกันปัญหาต่างๆ ที่
อาจเกิดขึ้น
3. ขณะเดินทางท่องเที่ยวไม่ควรเผลอเรอ ให้ระมัดระวังทรัพย์สินของตนเองอยู่เสมอ และไม่
ควรไว้วางใจคนแปลกหน้า

ข้อเสนอแนะต่อประชาชนในพื้นที่

1. ควรตระหนักในความสำคัญของการท่องเที่ยวและความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว
และทำหน้าที่เจ้าบ้านที่ดีเพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว
2. ควรให้ความร่วมมือกับตำรวจท่องเที่ยวเป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งองค์การบริหารส่วนตำบลและเอกชน

1. ควรประสานความร่วมมือซึ่งกันและกันในการดูแล ป้องกันและแก้ไขปัญหาความ
ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านกำลังคน งบประมาณ และการจัดการ

2. ตระหนักและความตื่นตัวด้านการท่องเที่ยวและความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวโดยเห็นว่าเป็นหน้าที่ของทุกคน มีใช้หน้าที่ของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเท่านั้น

3. มีวิสัยทัศน์ด้านการบริหารจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเพื่อประโยชน์ต่อการท่องเที่ยวของประเทศชาติในอนาคต

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป คณะผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ควรมีการศึกษาวิจัยยุทธศาสตร์ที่มุ่งเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านอย่างจริงจัง

2. ควรมีการศึกษาวิจัยการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว

3. ควรมีการศึกษาวิจัยความต้องการและความคาดหวังของนักท่องเที่ยวที่มีต่ออาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยว

บทคัดย่อ

- รหัสโครงการ :** RDG4950070
- ชื่อเรื่องการวิจัย :** การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
(Safety Management for Tourism in Lower Northeastern Part of Thailand)
- ชื่อนักวิจัย :** 1. รุ่งรัตน์ หัตถกรรม
2. ราเมศร์ พรหมชาติ
3. อารีรัตน์ สมานดุชนี
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
- Email Address :** hatrungrat@yahoo.com
mice_p5072@hotmail.com
areerat_saman@hotmail.com
- ระยะเวลาโครงการ :** 1 มิถุนายน 2549 – 30 พฤษภาคม 2550

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 2) เพื่อศึกษาระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 3) เพื่อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และ 4) เพื่อหาแนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง คือ 1) ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ที่เป็นตำรวจท่องเที่ยว 2) นักท่องเที่ยวชาวไทย และ 3) นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้การสนทนากลุ่ม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) ส่วนวิธีดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถาม นักท่องเที่ยวทำการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for Social Science, SPSS)

ผลการวิจัย พบว่า

ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ที่พบ ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ปัญหาการเดินทาง ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาภัยธรรมชาติ ปัญหาความปลอดภัย ปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวเอง และปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว

ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

ระดับที่พบไม่บ่อย ได้แก่ **ปัญหาในที่พัก** ไม่มีเครื่องดับเพลิง ทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวหาย ชาวนักท่องเที่ยวถูกข่มขืนและถูกฆ่าเพื่อหวังทรัพย์สิน **ปัญหาการเดินทาง** ไม่มีพนักงานประจำเครื่องบินดูแลและให้คำแนะนำ ผู้โดยสารกระโดดขึ้นหรือลงรถในขณะที่ยังจอดไม่สนิท ไม่มีการตรวจสอบสภาพรถก่อนการใช้งาน คนขับรถประมาทเดินเลี้ยวและคึกคะนองไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร รถทัวร์ที่มาอีสานใต้เกิดอุบัติเหตุบ่อย ขาดการศึกษาเส้นทางก่อนการเดินทาง คนขับไม่เชี่ยวชาญเส้นทาง การให้บริการของพนักงานบนรถไฟไม่ดี **ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว** มีพีชมีพิษ ไม่มีอาสาสมัครนำเที่ยวหน่วยรักษาความปลอดภัยและหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น ไม่มีแผนรั้วกัน ไม่มีกฎระเบียบก่อนเข้าชมและไม่มีการให้ความรู้ก่อนเข้าชม มีการปล้นจี้ ชิงทรัพย์ ขโมย ล้วงกระเป๋า **ภัยธรรมชาติ** มีแผ่นดินไหว **ปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว** นักท่องเที่ยวพลาดเที่ยวบินเพราะสื่อสารกับบริษัทนำเที่ยวไม่เข้าใจ บริษัทนำเที่ยวไม่มีความรับผิดชอบทำให้นักท่องเที่ยวไม่ได้รับความสะดวกสบาย

ระดับที่พบบ่อย ได้แก่ **ปัญหาในที่พัก** ไม่มีโทรทัศน์วงจรปิด ไม่มีเจ้าหน้าที่หรือยามดูแล ไม่มีตู้นิรภัยให้ฝากของมีค่า สายไฟหรือเครื่องปรับอากาศอยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์พร้อมใช้งาน ภายนอกและภายในโรงแรมรุงรัง **ปัญหาการเดินทาง** ไม่มีตารางเที่ยวบินมากกลุ่มอีสานใต้โดยสะดวก ไม่มีรถรับส่งจากสนามบินไปยังที่พัก บริการและการต้อนรับของพนักงานบนรถไฟไม่ดี สภาพรถโดยสารผ่านการใช้งานมานาน/เก่า ไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร ไม่มีการเตรียมรถ ซ่อมบำรุงและอุปกรณ์ก่อนการใช้งาน คนขับรถและผู้โดยสารไม่คาดเข็มขัดนิรภัย ดื่มสุราแล้วขับรถ ขับรถจักรยานยนต์ด้วยความประมาทไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร เกิดความสกปรกบนรถไฟ ปัญหารถไฟล่าช้าและไม่ตรงเวลา **ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว** แหล่งท่องเที่ยวอยู่ไกลและเปลี่ยว มีสัตว์มีพิษ เช่น งู คางคก มด ผึ้ง ต่อ แตน ตะขาบ กิ้งกือ ชุกชุม ไม่มีป้ายหรือแผ่นพับเตือนภัย **ภัยธรรมชาติ** มีน้ำท่วม มีพายุ **ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง** นักท่องเที่ยวไม่เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ ประมาทและคึกคะนองในขณะเดินทางท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวใช้สารเสพติด

ระดับที่พบบ่อยที่สุด ได้แก่ **ปัญหาการเดินทาง** คนขับและคนซ้อนไม่สวมหมวกขณะขับจักรยานยนต์ **ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง** นักท่องเที่ยวดื่มสุรา

แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ได้แก่ แนวทางที่ 1 กำหนดนโยบายที่ชัดเจนเรื่องความปลอดภัย แนวทางที่ 2 จัดให้มีหน่วยงานดูแลรับผิดชอบด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง แนวทางที่ 3 จัดตั้งหน่วยงานประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว แนวทางที่ 4 ให้มีมาตรการและการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสถานประกอบการ และแนวทางที่ 5 ประสานความร่วมมือด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน

ยุทธศาสตร์พึ่งพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน มีดังนี้
ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์เส้นทางกรท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ และยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาระบบการคมนาคมเพื่อการท่องเที่ยว

ABSTRACT

Project Code : RDG4950070

Project Title : Safety Management for Tourism in Lower Northeastern Part of Thailand

Investigators : Hatthakam R., Promchat
Buriram Rajabhat University

E-mail: hatrungrat@yahoo.com
mice_p5072@hotmail.com
areerat_saman@hotmail.com

Project Duration : 1 June 2006 – 30 May 2007

The objectives of this research were to study 1) the kind and problem of tourism safety in the lower northeastern part of Thailand, 2) the level of kind and problem of tourism safety in the lower northeastern part of Thailand, 3) the recommendation of tourism protection tendency and problem solution in the lower northeastern part of Thailand, and 4) the tendency strengthening stably the strong of local tourism management with the nearby country.

The studied population was as 1) Tourism polices 2) Thai tourists and 3) foreigner Tourists. The nature of research methodology was as; the qualitative research using the focus group, semi- structured interview, unstructured interview, which the data analysis used the content analysis, the quantitative research using the questionnaire, which the data analysis used the statistic as frequency, percentage, means and used the SPSS program for analyzing.

The kind and problem of tourism safety in the lower northeastern part of Thailand was as the problem of recreation, traveling, tourism attraction, nature danger, drug, problem from the tourists and tourism company.

Tourism safety problem in the lower northeastern part of Thailand was not met often as; in the problem of creation the different kind and problem was found that, no

fire-engine in the area of creation, the news of tourists raped in the creation, the tourist killed by thief because of robbing the property, the assets of tourist being lost, **in the problem of traveling** it was found that, no the regular officers gave the recommendation on the airplane, but for the bus the passenger got up and down the bus while not parked yet, no the checking of bus had before using it, the driver didn't practiced along with the traffic regulation, the bus coming to the lower northeastern part of Thailand was often met the accident, for the private car the tourists didn't often study the way before traveling, for the motorbike the driver was not often expert in the way, for the train the service of officer was not well. **In the problem of tourism attraction**, no volunteer took the tourists for visiting different place, no watchman, no primary nurse office, no the law before visiting, there was the robbing, snatching and thieving. **In the danger of nature**, there was the earthquake. In the problem from the tourism company, the tourists missed often the airplane because of non-clear communication; the company had often the responsibility.

Tourism safety problem in the lower northeastern part of Thailand was met frequently as; **in the problem of recreation** no the closed-circle television, no the watchman, no safe for taking the things, the facility in the recreation was not good condition. **In the problem of traveling**, by air no easy timetable of airplane for coming to the lower northeastern part of Thailand, by the bus no the car for getting and sending to the hotel/ recreation, the service was not well, the condition of bus was not well, by the private car tourists not often practiced along with the traffic regulation, not prepared and repaired the car before driving, not buckled the belt, drank the alcohol, by the motorbike tourism driven often with the carelessness, by the train the problem of rubbish on the train, the problem of delay.

The level of problem found more often than not was as; for the problem of traveling, by motorbike driver and passenger didn't wear the safety helmet, for the problem from the tourists they liked mostly to drink alcohol. The tendency of protection and problem solution about the safety of tourist should be as; first should plan the distinct policy of safety, second should set the office taking care directly the safety, third

should set the office about the public relation of tourism safety, fourth should have the standard and law of tourism attraction, fifth should cooperate to make the safety of tourism with the nearly country. The policy strengthening stably the strong of local tourism management with the nearly country should be as; first should be supplement the marketing and public relations of tourism way, second should develop the personnel of tourism, third should develop the system of transportation for traveling.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ(Acknowledgement)	ค
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	ง
บทคัดย่อภาษาไทย	ช
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฎ
สารบัญ	๗
สารบัญตาราง	ด
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 บทนำ	1
1.2 หลักการและเหตุผล	1
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.4 คำถามการวิจัย	3
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
1.6 ขอบเขตของงานวิจัย	4
1.7 ผลการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ(Outputs)	5
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย(Outcomes)	5
1.9 แนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์	6
1.10 สรุป	6
บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2.1 บทนำ	8
2.2 ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว	8
2.3 การดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว	13
2.4 ประเภทและปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยว	15
2.5 ความรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว	34
2.6 การดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยว	39
2.7 หน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว	44
2.8 การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวประเภทความปลอดภัย	47

2.9 การจัดการและการให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยทั่วไป	50
2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	59
2.11 สรุป	63
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	64
3.1 บทนำ	64
3.2 กรอบแนวคิดการวิจัย	65
3.3 ระเบียบวิธีวิจัย	66
3.4 สรุป	77
บทที่ 4 ผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	78
4.1 บทนำ	78
4.2 ผลการศึกษา	78
4.3 คำถามข้อที่ 1 ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว ในกลุ่มอิสานใต้ มีอะไรบ้าง	83
4.4 คำถามข้อที่ 2 ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการ ท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้อยู่ในระดับใด	87
4.5 คำถามข้อที่ 3 แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคือความปลอดภัยทางการ ท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ควรเป็นอย่างไร	93
4.6 การศึกษาวิเคราะห์หาแนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็ง การพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอิสานใต้สู่ความยั่งยืนโดยเชื่อม กับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน	98
4.7 อภิปรายผล	99
4.8 ข้อเสนอแนะ	103
4.9 สรุป	104
บทที่ 5 บทสรุป	105
5.1 บทนำ	105
5.2 สรุปผลการศึกษา	106
5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	108
บรรณานุกรม	109

ภาคผนวก

112

ภาคผนวก ก แบบสอบถามการวิจัย

ภาคผนวก ข ประวัติผู้วิจัย

ภาคผนวก ค บทความการวิจัย

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.3 ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบและไม่พบ	84
ตารางที่ 4.4 ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้	89

บทที่ 1

บทนำ

1.1 บทนำ

การวิจัยเรื่องการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ในบทนี้ผู้วิจัยขอเสนอหัวข้อต่างๆ ได้แก่ หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ของการวิจัย คำถามการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะ ขอบเขตของงานวิจัย ผลการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ(Outputs) ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย(Outcomes) และแนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ซึ่งมีรายละเอียดของหัวข้อต่างๆ ขอเสนอตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1.2 หลักการและเหตุผล

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่สามารถทำรายได้เข้าประเทศมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง และเป็นธุรกิจที่มีอัตราการแข่งขันสูง ในทุกๆ ปี จะมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในเมืองไทยของเราเป็นจำนวนไม่น้อย เนื่องจากเมืองไทยของเรามีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติอันสวยงามหลายแห่ง มีสถานที่ท่องเที่ยวทางโบราณสถานที่สำคัญ และงานประเพณีของแต่ละจังหวัด อีกทั้งเมืองไทยของเรามีผลไม้มีนาชานิดีได้รับประทานกันตลอดทั้งปี ซึ่งถือว่าเป็นข้อได้เปรียบประเทศเพื่อนบ้าน แต่ปัจจัยสำคัญอีกประการที่มีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่จะเที่ยวในเมืองไทยก็คือ “ความปลอดภัย” ไม่ว่าจะเป็นความปลอดภัยจากอุบัติเหตุหรือความปลอดภัยจากอาชญากรรม ที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุด

ความปลอดภัยของทั้งนักท่องเที่ยวต่างชาติ และนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวไปในสถานที่ต่างๆ ย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่ในขณะที่เดินทางท่องเที่ยวนั้นนักท่องเที่ยวต้องการความปลอดภัยด้วยกันทั้งสิ้น หากนักท่องเที่ยวประสบปัญหาความเดือดร้อนถูกเอารัดเอาเปรียบจากพ่อค้า แม่ค้า ไกด์ผี หรือรถรับจ้างสาธารณะที่เรียกค่าบริการในอัตราที่สูงเกินไป และไม่ได้รับความสะดวกในการเดินทางท่องเที่ยว จะทำให้มีผลเสียต่อภาพลักษณ์โดยรวมของเมืองไทย และอาจสูญเสียผู้ที่กลับมาเที่ยวเมืองไทยอีกในครั้งต่อไป ดังนั้นในฐานะที่เราเป็นคนไทยเป็นเจ้าของบ้าน เราควรช่วยกันดูแลต้อนรับให้นักท่องเที่ยวมีความสะดวกสบายในการมาท่องเที่ยว มีความมั่นใจในความปลอดภัย ไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากพ่อค้า แม่ค้า และให้ความเป็นมิตรกับนักท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดภาพพจน์ที่ดีแก่ประเทศไทยของเรา สิ่งเหล่านี้สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้ ซึ่งผลที่จะตามมาคือนักท่องเที่ยวมีความมั่นใจในความปลอดภัยและอยากจะทำ

กลับเข้ามาท่องเที่ยวในเมืองไทยอีก การที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในเมืองไทยเป็นจำนวนมากทำให้เงินตราต่างประเทศไหลเข้ามาสู่เมืองไทยเพิ่มมากขึ้น เศรษฐกิจของไทยก็จะดีขึ้นตามไปด้วย

การให้ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันนี้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีการเติบโตสูง เนื่องจากในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวเพิ่มมากขึ้น และปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวก็เพิ่มมากขึ้นตามไปด้วยแล้ว จึงดูเหมือนว่าทุกคนจะถือว่าเป็นหน้าที่โดยตรงของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่ปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด ปัญหาด้านการจราจรที่มากขึ้นในแต่ละวัน ทำให้อัตรากำลังของสำนักงานตำรวจชาติมีไม่เพียงพอ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคนที่ต้องให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะสายการปกครองส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น ได้แก่ จังหวัด อำเภอ ตำบล และหมู่บ้านก็ควรมีมาตรการดูแลความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวร่วมกับฝ่ายตำรวจด้วย เนื่องจากเป็นผู้ชำนาญพื้นที่มากที่สุด และสามารถให้การดูแลความปลอดภัยเป็นไปอย่างทั่วถึง

อันตรายต่างๆ อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวได้ตลอดเวลาในขณะที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทย ซึ่งภัยต่างๆ อาจเป็นอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว แต่หากเรามีมาตรการป้องกันภัยอย่างจริงจังแล้ว อันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวย่อมลดลงอย่างแน่นอน “การดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว” โดยมีแนวทางการป้องกันและดูแลความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยวอย่างแท้จริงและในทุกๆ ด้าน เท่าที่จะเป็นไปได้ จึงเป็นสิ่งที่สำคัญ ทั้งยังจะช่วยให้การประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย นอกจากนี้ในส่วนของตัวบุคคลเองก็สามารถนำความรู้เหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดีอีกด้วย ดังนั้น หน่วยงาน องค์กร รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทุกๆ แขนง ควรได้มีการทบทวนปัญหา อุปสรรค และการแก้ไขปัญหาเรื่องความปลอดภัยอยู่เสมอเป็นระยะ ๆ ด้วยความไม่ประมาท เพราะนอกจากจะช่วยป้องกันและรักษาความปลอดภัยไว้ได้แล้ว ยังจะเป็นการสร้างภาพพจน์ที่ดีงามให้แพร่หลายพร้อมกันไปด้วย

การวิจัยเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวนั้นทั้งที่ผ่านมานับได้ว่าแทบจะไม่มี การวิจัยทางด้านนี้เลยทุกๆ ที่ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเป็นเรื่องละเอียดอ่อนต่อการท่องเที่ยวและยังมีส่วนช่วยอย่างมากต่อการสร้างภาพลักษณ์และการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวแก่ประเทศชาติ ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงเห็นว่าการวิจัยเรื่องการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ จึงควรได้ศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการนำไปใช้ประโยชน์ต่อสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ ของประเทศไทยด้วย

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
2. เพื่อศึกษาระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
3. เพื่อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
4. เพื่อหาแนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

1.4 คำถามการวิจัย

1. ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ มีอะไรบ้าง
2. ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ อยู่ในระดับใด
3. แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ควรเป็นอย่างไร
4. แนวทางยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ควรมีแนวทางอย่างไร

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว หมายถึง การไม่ประสบกับอันตรายต่างๆ ทั้งอันตรายที่มีต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวในขณะที่เดินทางมาท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

กลุ่มอีสานใต้ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ชัยภูมิ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี

การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว หมายถึง วิธีการดูแลและการหาแนวทางต่างๆ เพื่อแก้ไขและป้องกันอันตรายต่างๆ ทั้งอันตรายที่มีต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวในขณะที่เดินทางมาท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

นักท่องเที่ยว หมายถึง ชาวไทยและชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ชัยภูมิ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี

ตำรวจท่องเที่ยว หมายถึง ตำรวจชั้นประทวนและชั้นสัญญาบัตรที่ปฏิบัติงานในสถานีตำรวจท่องเที่ยว 1 (นครราชสีมา) และสถานีตำรวจท่องเที่ยว 2 (อุบลราชธานี) สังกัดกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว

1.6 ขอบเขตของการวิจัย

1.6.1 ขอบเขตด้านพื้นที่

ทำการวิจัยในพื้นที่กลุ่มอีสานใต้คือ แหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ชัยภูมิ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี

1.6.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาของงานวิจัยแบ่งตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
2. ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
3. แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
4. แนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

1.6.3 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย มี 3 กลุ่มคือ

1. ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) จำนวน 30 คน จากประชากรที่เป็นตำรวจท่องเที่ยวที่ทำหน้าที่ดูแลด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในเขตรับผิดชอบในกลุ่มอีสานใต้ จากสถานีตำรวจท่องเที่ยว 1 (นครราชสีมา) ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 47 คน และตำรวจท่องเที่ยวจากสถานีตำรวจท่องเที่ยว 2 (อุบลราชธานี) มีจำนวนทั้งหมด 20 คน จึงมีจำนวนผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ทั้งหมด จำนวน 67 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เพื่อให้ได้ประชากรเพียง 30 คนเป็นตัวแทนของประชากร ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกสำรวจและสร้างความคุ้นเคยกับประชากรเพื่อที่จะให้การรวบรวมข้อมูลเป็นตัวแทนของประชากรได้ดีขึ้น

2. นักท่องเที่ยวชาวไทย โดยใช้แบบสอบถามในแบบสอบถามจะมีข้อความที่เป็นทั้งข้อความแบบให้เลือกตอบ (structured questions) และข้อความแบบปลายเปิด(open-ended questions) จำนวนนักท่องเที่ยวใช้การสุ่มตัวอย่างจากตารางแสดงจำนวนตัวอย่างสำเร็จรูปการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane จำแนกตามระดับ

ความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า ที่ระดับความเชื่อมั่นในการเลือกตัวอย่าง ประมาณ 95.5 % จำนวน 400 คน ใช้วิธีการแจกแบบสอบถามแบบไม่เจาะจง

3. นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ใช้แบบสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ในประเด็นประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคือความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว

1.6.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยในครั้งนี้ได้เริ่มดำเนินการวิจัย ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2549 ถึง วันที่ 30 พฤษภาคม 2550 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 1 ปี 0 เดือน

1.7 ผลการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ (Outputs)

1. ทราบประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
2. ทราบระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
3. มีแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคือความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

1.7.1 6 เดือนที่ 1

1. ได้ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

1.7.2 6 เดือนที่ 2

1. ได้ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
2. มีแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคือความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
3. ได้รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ (Final Research)

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย (Outcomes)

- 1.8.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยวสามารถนำแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคือความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวไปปรับใช้ยังแหล่งท่องเที่ยวที่รับผิดชอบได้
- 1.8.2 เกิดภาพลักษณ์ที่ดีด้านการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
- 1.8.3 นักท่องเที่ยวสามารถป้องกันการเกิดความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวกับตนเองได้

1.9 แนวทางในการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

1.9.1 จัดทำคู่มือเพื่อเป็นข้อแนะนำในการเดินทางท่องเที่ยวอย่างปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว

1.9.2 ประชาสัมพันธ์ความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเพื่อเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่อการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

1.10 สรุป

การวิจัยทางการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวนั้นทั้งที่ผ่านมานับได้ว่าแทบจะไม่มี การวิจัยทางด้านนี้เลยทั้งๆ ที่ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเป็นเรื่องละเอียดอ่อนต่อการ ท่องเที่ยวและยังมีส่วนช่วยอย่างมากต่อการสร้างภาพลักษณ์และการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว แก่ประเทศไทย ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงเห็นว่าการวิจัยเรื่องการจัดการความปลอดภัยทางการ ท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ จึงควรได้ศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการนำไปใช้ประโยชน์ต่อสถานที่ ท่องเที่ยวอื่นๆ ของประเทศไทยด้วย

โดยมีวัตถุประสงค์คือ 1. เพื่อศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการ ท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 2. เพื่อศึกษาระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัย ทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 3. เพื่อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และ 4. เพื่อหาแนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อ เสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้ผู้ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งได้ทำการวิจัยในพื้นที่กลุ่มอีสานใต้คือ แหล่งท่องเที่ยว ในเขตจังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ชัยภูมิ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี ประชากรที่ใช้ในการ วิจัย มี 3 กลุ่มคือ 1. ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ที่เป็นตำรวจท่องเที่ยว จากสถานีตำรวจ ท่องเที่ยว 1 (นครราชสีมา) และตำรวจท่องเที่ยวจากสถานีตำรวจท่องเที่ยว 2 (อุบลราชธานี) 2 .นักท่องเที่ยวยุว และ 3. นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ได้เริ่มดำเนินการวิจัย ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2549 ถึง วันที่ 30 พฤษภาคม 2550 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 1 ปี 0 เดือน

ผลการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ (Outputs) 1. ทราบประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความ ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 2. ทราบระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความ ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และ 3. มีแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

ดังนั้นการวิจัยเรื่องการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ นั้น จะสามารถสะท้อนปัญหาที่เกิดขึ้นจริงทำให้เห็นประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ และมีแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคือความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ ซึ่งการวิจัยเรื่องนี้สามารถสร้างความเชื่อถือ เชื่อมั่น และทำให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวยังอิสานใต้มีความมั่นใจด้านการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ได้มากยิ่งขึ้นด้วย

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 บทนำ

การวิจัยเรื่องการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ (Safety Management for Tourism in Lower Northeastern Part of Thailand) ในบทนี้นักวิจัยได้ทำการประมวลแนวคิดทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยในประเด็นต่อไปนี้ ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว การดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ประเภทและปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยว ความรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว การดูแลสุขอนามัยของนักท่องเที่ยว หน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวประเภทความปลอดภัย การจัดการและการให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยทั่วไป และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2 ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และผลประโยชน์นักท่องเที่ยว เป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อจำนวนนักท่องเที่ยว ในการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยเฉพาะชาวต่างชาติ การดื่มสุรากลอกวงเอารัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว เช่น การหลอกวงซื้อขายอัญมณี เครื่องประดับและทองรูปพรรณที่มีคุณภาพต่ำในราคาสูง ขายพระเครื่องพุทธรูปชาวัตตุโบราณ การใช้วลามกอนาจาร ตลอดจนหลอกวงให้รับประทานอวัยวะของสัตว์ เช่น อวัยวะของสัตว์ ด้ง อวัยวะสืบพันธุ์ ฯลฯ เป็นต้น ตำรวจท่องเที่ยวมีหน้าที่รับผิดชอบเช่นเดียวกับตำรวจทั่วไป แต่มีภารกิจหน้าที่หลักเป็นพิเศษด้านการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินนักท่องเที่ยว ด้านการอำนวยความสะดวกและให้บริการต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยวด้านการคุ้มครองสิทธิและผลประโยชน์ของนักท่องเที่ยว รวมทั้งด้านการรับแจ้งเหตุและการสืบสวนจับกุมดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่กระทำผิดต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้ามาเที่ยวในประเทศไทย ปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว ซึ่งในเรื่องนี้รัฐบาลโดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และตำรวจท่องเที่ยวได้เร่งรัดแก้ไขปัญหานี้ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติถูกหลอกวง เอารัดเอาเปรียบถูกซื้อขายหัวให้แก่ไกด์เถื่อนผิดกฎหมายที่พูดภาษาเดียวกัน นำไปหลอกวงข่มขู่ใช้เล่ห์กลอุบายเอารัดเอาเปรียบร่วมกับขบวนการจำหน่ายสินค้าและบริการด้อยคุณภาพ ผิดกฎหมาย และผิดศีลธรรมอันดีเช่นการพาไปดูโชว์ลามก เป็นต้น ปัญหานี้เป็นผลสืบเนื่องมาจาก

ปัญหาทัวร์ผิดปกติหรือทัวร์ศูนย์เหรียญ หรือทัวร์ที่นักท่องเที่ยวจ่ายเงินซื้อรายการทัวร์ในประเทศ ต้นทางในราคาต่ำกว่าทุนโดย มีการประกาศชักชวนดังที่ปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์และสื่อต่าง ๆ โดยบริษัทนำเที่ยวในประเทศต้นทางเป็นผู้ดำเนินการจากนั้นส่งนักท่องเที่ยวเป็นกลุ่มมาในบริษัทคู่ค้าในประเทศปลายทางพาไปเที่ยว โดยไม่ส่งเงินมาให้หรือส่งมาให้เล็กน้อยไม่พอกับรายการนำเที่ยวจริง รวมทั้งบริษัทนำเที่ยวในประเทศปลายทางต่างไปแย่งชิงตัดราคาซื้อหัวคิวนักท่องเที่ยวให้มาเป็นของบริษัทตนโดยอาจวางเงินประกัน หรือจ่ายเงินใต้โต๊ะซื้อหัวคิวนักท่องเที่ยว (Kick Back หรือ KB) จากนั้นผู้ประกอบการอาจขายหัวคิวนักท่องเที่ยวต่อให้ไกด์หรือรวมกับไกด์ ซึ่งไม่ได้รับเพียงพอที่จะจัดนำเที่ยวอย่างมีคุณภาพและกำไร ดังนั้น จึงใช้เล่ห์กลลอบขายและเทคนิคโดยการบังคับ การข่มขู่ การจู่โจม การแจ้งข้อมูลไม่ตรง การหลอกลวงการโน้มน้าวทุกประเภทให้นักท่องเที่ยวซื้อรายการทัวร์เพิ่มเติม (Option Tour) จัดให้มีการแลกเงินอย่างผิดกฎหมายในอัตราที่ผู้จัดจะได้กำไร จัดที่พัก อาหาร การขนส่ง การโทรศัพท์อย่างด้อยคุณภาพผิดกฎหมายหรือศีลธรรมอันดี เพื่อหวังค่าน้ำหรือค่าคอมมิชชั่น 30 – 40 % หรือส่วนแบ่งจากราคาสินค้าหรือบริการ โดยมีการกดราคาต่อผู้ประกอบการด้านที่พัก อาหาร ขนส่งและบริการอีกชั้นหนึ่ง เนื่องจากมีปริมาณหรือจำนวนนักท่องเที่ยวอยู่ในมือเป็นจำนวนมาก จึงต่อรองเอาไรต์เอาเปรียบได้ และเงินที่ได้จากกระบวนการทัวร์ศูนย์เหรียญนี้ จะนำไปแบ่งกันระหว่างไกด์บริษัทนำเที่ยวในประเทศ และจัดส่งกลับไปให้บริษัทที่ขายทัวร์ในประเทศต้นทาง รวมเรียกเป็นค่าใช้จ่ายใต้โต๊ะซื้อหัวคิวนักท่องเที่ยว (Kick Back หรือ KB) ต่อไป (กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว, 2549: ระบบออนไลน์) ซึ่งการแก้ไขปัญหาข้างต้นภายในประเทศไทยได้ก้าวหน้าไปมากโดยกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวได้ร่วมกับทุกหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชนสมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว (ATTA) และสมาคมมัคคุเทศก์รวมทั้งคณะกรรมการการท่องเที่ยววุฒิสภา และสภาผู้แทนราษฎร ได้ดำเนินการกดดันตรวจค้นจับกุมปราบปรามดำเนินคดีทั้งในแง่กฎหมายอาญา และการปกครอง คือการพักใช้ ยกเลิก ใบอนุญาตกับผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์เป็นจำนวนมาก รวมทั้งกำลังพิจารณานำมาตรการทางภาษีและการยึดทรัพย์มาใช้ทำให้ปัญหาทัวร์ศูนย์เหรียญในบางตลาดได้รับการแก้ไขไปแล้ว เช่น ตลาดญี่ปุ่น ตลาดเกาหลี ส่วนในตลาดจีนแผ่นดินใหญ่ ขณะนี้ผู้เกี่ยวข้องได้ให้คำมั่นสัญญาต่อภาครัฐและยุติพฤติกรรมที่หมิ่นเหม่ไม่ถูกต้อง และหันมาเป็นผู้ประกอบการคุณภาพต่อไป

ซึ่งสรุป ที่มาของปัญหา ได้ดังนี้ (กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว, มปป.:หน้า 1-4)

1. ด้านความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

1.1 ถูกฆ่าตาย ตายโดยไม่ทราบสาเหตุป่วย โรคประจำตัว หัวใจวาย เป็นต้น

1.2 ทรัพย์สินถูกโจรกรรมระหว่างการเดินทาง เช่น การเดินทางโดยรถโดยสารไม่ประจำทาง(รถทะเบียน 30) ตามเส้นทางต่าง ๆ

1.3 ทรัพย์สินถูกโจรกรรมในแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวถูกประทุษร้ายต่อทรัพย์สินจากการวิ่งราว ล้วงกระเป๋า ตลอดจนทรัพย์สินสูญหายในแหล่งท่องเที่ยว

1.4 แก๊งคนร้ายกะเทยและหญิงตระเวนตามแหล่งท่องเที่ยว เข้าหาเหยื่อและตีสนิทให้เชื่อใจและลักทรัพย์หลังร่วมหลับนอนหรือวางยานอนหลับ

1.5 คนร้ายชาวฟิลิปปินส์หลอกลวงนักท่องเที่ยวไปดันทุนเล่นการพนัน

1.6 ปัญหาทัวร์ป่า ที่นักท่องเที่ยวอาจประสบปัญหาทั้งถูกปล้นทรัพย์ จนชนกลุ่มน้อยบริเวณชายแดนหลงป่า การขายบริการผิดกฎหมาย เช่น โสเภณีเด็กตามหมู่บ้าน ชาวเขา การเสพยาเสพติด ซึ่งนักท่องเที่ยวมักถูกชักชวนจากชาวบ้านหรือมัคคุเทศก์

1.7 ทรัพย์สินสูญหายในที่พัก เช่น

- กลุ่มคนร้ายต่างชาติลักทรัพย์นักท่องเที่ยวในห้องพัก ลีอบบี้ และห้องอาหาร หรือแสดงตัวต่อโรงแรมว่าเป็นเจ้าของห้องพักแล้วเข้าทำการลักทรัพย์

- นักท่องเที่ยวฝากของกับเกสเฮาส์และออกไปทัวร์ป่า เมื่อกลับมาพบว่า เช็คเดินทาง บัตรเครดิตสูญหายหรือถูกนำไปใช้

- แก๊งคนร้ายอ้างว่าเป็นเจ้าของห้องเข้าไปลักทรัพย์นักท่องเที่ยว

2. ด้านอุบัติเหตุ

อุบัติเหตุเป็นสาเหตุสำคัญทำให้เกิดอันตรายแก่กายหรือเสียชีวิต

2.1 ทางบก เช่น การขับซึ่รถยนต์ รถจักรยานยนต์ รถจักรยาน

2.2 ทางน้ำ เช่น เรือโดยสารทางทะเล แม่น้ำ และแพ

2.3 แหล่งท่องเที่ยว เช่น ตกเขา ถูกเรือชน จมน้ำเสียชีวิต เรือสกูตเตอร์ เรือลากลุ่ม และเรือกล้วย โดยขับซึ่ประมาทเฉี่ยวชนนักท่องเที่ยว

3. การเอาเปรียบ

การประกอบธุรกิจตัดราคาเป็นการดำเนินการในลักษณะ “ทัวร์ศูนย์เหรียญ” เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวชาวจีนและไต้หวันเป็นส่วนใหญ่ ด้วยการที่บริษัททัวร์ในประเทศไทยจ่ายเงินซื้อนักท่องเที่ยวจากบริษัทนำเที่ยวในประเทศจีนและไต้หวัน เนื่องจากสองประเทศนี้นิยมเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย ทำให้บริษัททัวร์ เกิดการแข่งขันกันสูง เมื่อได้จำนวน

นักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทย จะพานักท่องเที่ยวไปทานอาหารราคาแพง ท่องเที่ยวตามสถานที่ท่องเที่ยวนอกตารางนำเที่ยว พาไปซื้อสินค้าราคาแพงเกินความเป็นจริง โดยบริษัททัวร์จะได้รับส่วนแบ่งจากร้านค้าและผู้ประกอบการตามเงื่อนไขที่ตกลงกัน ทดแทนเป็นค่าใช้จ่ายที่ได้จ่ายให้กับต่างประเทศไปแล้ว เป็นการร่วมมือกระทำกันเป็นกระบวนการซึ่งประกอบด้วย บริษัทนำเที่ยว มัคคุเทศก์ เจ้าของสถานที่ท่องเที่ยวและร้านจำหน่ายสินค้าของที่ระลึก

ปัญหาการซื้อขายอัญมณี การหลอกลวงนักท่องเที่ยวซื้ออัญมณีเครื่องประดับที่ไม่ได้มาตรฐานหรือต่ำกว่ามาตรฐานราคาแพงเกินความเป็นจริง โดยใช้กลอุบายและการโฆษณาโน้มน้าวเพื่อให้เกิดการหลงเชื่อของกระบวนการ โดยร้านค้าอัญมณีร่วมมือกับไกด์เถื่อน บริษัทนำเที่ยวและรถสามล้อเครื่องสาธารณะ (รถตุ๊ก ๆ) ใช้อุบายพานักท่องเที่ยวไปยังร้านค้าอัญมณี ซึ่งมีพนักงานขายของร้านโฆษณาชวนเชื่อโน้มน้าวให้นักท่องเที่ยวสนใจและหลงเชื่อจนตัดสินใจซื้อสินค้าในลักษณะการต้มตุ๋มหลอกลวง

ปัญหาการก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่นักท่องเที่ยว รบเร้า รุมล้อม คะยั่นคะยอให้นักท่องเที่ยวซื้อสินค้าไม่รู้จักกาลเทศะ สร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่นักท่องเที่ยว

4. การซื้อขายและเสพยาเสพติดตามแหล่งท่องเที่ยว

ประเทศไทยถูกกล่าวหาว่าเป็นแหล่งค้าและทางผ่านของยาเสพติด สามารถหาซื้อได้ง่าย นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเพื่อเสพยาเสพติด เช่น การท่องเที่ยวในป่า ปრაภฏการณทางธรรมชาติพระจันทร์เต็มดวง Full Moon Party ที่เกาะพงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เกาะสมุย ตลอดจนแหล่งบันเทิงตามเมืองใหญ่

5. ปัญหาแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ สภาพแวดล้อม

- การทิ้งขยะและน้ำเสียในแหล่งท่องเที่ยว
- การทำลายทรัพยากรท่องเที่ยวทางทะเล เช่น ปะการัง ปลาสวยงาม
- การทำลายทรัพยากรป่าไม้

ทั้งนี้ กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวได้จัดทำแผนกลยุทธ์ “รักษาความปลอดภัยและให้บริการนักท่องเที่ยว ใน 4 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2548-2551)” ของกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดทำแผนกลยุทธ์ฯ ดังกล่าว ดังนี้ (กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว 2549 : ระบบออนไลน์)

1. เพื่อรองรับยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว พ.ศ. 2547-2551 ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ตามมติคณะรัฐมนตรีวันที่ 29 มิถุนายน 2547 ณ จังหวัดลำพูน

2. เพื่อกำหนดกลยุทธ์และแนวทางในการดำเนินการ เพื่อพัฒนาระบบการรักษาความปลอดภัยและให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ใน 4 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2548 – 2551)

3. เพื่อกำหนดแผนการดำเนินการและงบประมาณที่ต้องใช้ ในการพัฒนาระบบการรักษาความปลอดภัยและให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ใน 4 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2548 – 2551)

โดยมีเป้าหมายคือ “พัฒนาระบบการรักษาความปลอดภัยและให้บริการแก่นักท่องเที่ยวให้มีความเป็นเลิศในเอเชีย” ทั้งนี้ได้ใช้กลยุทธ์

1. พัฒนาระบบการรับแจ้งเหตุ ให้บริการและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว (ศูนย์ 1155) ให้มีความทันสมัยและรู้จักกันอย่างแพร่หลาย

2. เพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพในการให้บริการ อย่างเข้าถึงตัวนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ อย่างน้อยร้อยละ 10 ของจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย

3. เพิ่มประสิทธิภาพงานสายตรวจ โดยอาศัยระบบบูรณาการร่วมกับองค์กรที่บังคับใช้กฎหมายในประเทศ

4. สร้างเครือข่ายการทำงานโดยจัดตั้งและสนับสนุนให้มีการอบรมอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวทุกองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชน

5. เพิ่มสมรรถนะบุคลากร โดยให้มีหลักสูตรอบรมบุคลากรให้ครอบคลุมทั่วถึง

6. พัฒนาระบบการตรวจสอบและควบคุมด้านมาตรฐานสินค้าและบริการ โดยบูรณาการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

7. เพิ่มขีดความสามารถในการจัดระเบียบและดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว

8. เพิ่มศักยภาพการสืบสวนสอบสวนคดีเครือข่ายที่มีลักษณะอาชญากรรมองค์กรซึ่งมีผลต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว

9. ขยายความร่วมมือกับองค์กรบังคับใช้กฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะประเทศคู่ค้า

10. พัฒนาระบบการสำรวจความพึงพอใจนักท่องเที่ยว ให้มีมาตรฐาน โดยใช้องค์กรภายนอกเป็นผู้สำรวจ

11. เพิ่มขีดความสามารถในการประชาสัมพันธ์ โดยสนับสนุนให้มีรายการวิทยุ “ตำรวจท่องเที่ยวพบนักท่องเที่ยว” หรือมีสถานีวิทยุเป็นกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยวเองเพื่อสร้างความรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

2.3 การดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

สถาบันการโรงแรมและการท่องเที่ยว (สรท.) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2545 :5) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวไว้สรุปได้ว่า ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อภาพลักษณ์โดยรวมของการท่องเที่ยวของประเทศไทยและอาจจะส่งผลต่อการสูญเสียนักท่องเที่ยวในครั้งต่อไป จึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่คนไทยหรือคนในประเทศจะต้องช่วยกันดูแลและให้การต้อนรับนักท่องเที่ยวให้เกิดความสะดวกรบาย ความปลอดภัย และให้ความเป็นมิตรกับนักท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีแก่ประเทศไทยและเป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวให้กลับมาเที่ยวซ้ำส่งผลให้มีเงินตราต่างประเทศไหลเข้าสู่ประเทศเพิ่มขึ้น เศรษฐกิจก็จะดีขึ้นตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับบทบาทของอบต.กับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (มปป.:แผนพับ) ได้ให้แนวทางการวางแผนพัฒนาและจัดการด้านการท่องเที่ยวสำหรับอบต. ซึ่งสร้างประโยชน์แก่ชุมชนท้องถิ่นด้วยการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเกี่ยวกับการช่วยกันดูแลความปลอดภัยทั้งชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวที่สำคัญจะต้องจัดให้มีการดูแลและรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวโดยการวางระบบในการดูแลรักษาความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน และสุขอนามัยของที่พัก อาหารและเครื่องดื่มควบคู่กันไป

Barcelona tourist guide (2549 : ระบบออนไลน์) ได้ให้ข้อแนะนำแก่นักท่องเที่ยวในการเดินทางท่องเที่ยวอย่างปลอดภัยจากนักล้วงกระเป๋า หรือมิจฉาชีพในเมืองบาเซโลนาประเทศสเปน ไว้ 16 ข้อดังนี้

1. นักล้วงกระเป๋าชอบเลือกเหยื่อที่มีเครื่องประดับหรือมีของมีค่าติดตัวให้เห็นชัดเจน
2. คนร้ายมักจะทำงานกันเป็นกลุ่มโดยคนหนึ่งในกลุ่มจะเป็นคนคอยเบี่ยงเบนความสนใจของนักท่องเที่ยวในขณะที่อีกคนหนึ่งกำลังนำของมีค่าหรือทรัพย์สินออกจากตัวเราไป เพราะฉะนั้นหากเราไปเจอคนที่กำลังทำสิ่งใดก็ตามให้เราให้ความสนใจให้เดินหนีเสีย
3. พกเงินเฉพาะที่จำเป็นต้องใช้ใช้จ่ายให้เพียงพอในแต่ละวันเท่านั้นส่วนของมีค่าอื่นๆ ที่ไม่จำเป็นต้องใช้ให้ฝากไว้ที่โรงแรม
4. ไม่ควรสะพายเป้ไว้ด้านหลังโดยเฉพาะเมื่อไปใช้บริการรถไฟใต้ดินควรสะพายไว้ด้านหน้า
5. ไม่ควรคล้องสายคล้องไว้ที่คอหรือทรัพย์สินมีค่าอย่างอื่น เช่น วิทยุ เพราะง่ายต่อการโดนชิงราว เก็บของมีค่าให้พ้นสายตาโจรถ้ามีกล้องให้ใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อแต่หากทรัพย์สิน

มีขนาดใหญ่เกินไปก็ควรหากระเป๋าอีกใบใส่ไว้แล้วหาอะไรมาวัดให้ยากต่อการดึงหรือการกระชาก และสะพายกระเป๋าทางด้านหน้า ไม่ควรสะพายด้านหลังและอย่าเก็บกระเป๋าต๋างค้ไว้ในกระเป๋า กล้องให้เก็บไว้ที่อื่นต่างหาก

6. หากต้องการจะดูแผนที่ให้เข้าไปดูในร้านอาหารดีกว่าแผนที่ดูบนถนน เพราะการทำอย่างนั้นเป็นการแสดงให้คนร้ายรู้ว่าเราเป็นนักท่องเที่ยวและเหมือนเป็นคนต่างถิ่น เป็นเป้าสายตาของคนร้ายได้ง่าย

7. เมื่อเข้าไปอยู่ในร้านอาหารหรือคาเฟ่ให้ระวังกระเป๋าหรือกระเป๋าต๋างค้ให้ดี เพราะในร้านอาหารค่อนข้างจะเห็นชัดเจน และนักท่องเที่ยวมักจะรู้สึกว่ในร้านอาหารปลอดภัย จึงทำตามสบาย หากวางกระเป๋าไว้ใกล้เท้าหรือใส่กระเป๋าต๋างค้ไว้ในกระเป๋าเสื้อคลุมแล้วพาด เสื้อไว้ที่เก้าอี้ด้านหลังจะง่ายต่อการโดนขโมยควรวางกระเป๋าไว้ในที่ที่สามารถมองเห็นได้หรือหา อะไรปิด หรือคลุมสายกระเป๋าไม่ให้เป็นที่สังเกตเห็น

8. อย่าให้ความสนใจกับคนแปลกหน้าที่เข้ามาทำที เช่น คนที่เข้ามาสอบถามทาง คนที่ทำเงินตักต่อหน้าเรา หรือขอให้เราบริจาคเงิน เมื่อเรากำลังวุ่นวายกับคนเหล่านี้ก็จะมีอีกคน หนึ่งเข้ามาขโมยของมีค่าเราไปโดยที่เราไม่รู้ตัว หรือมีคนมาทักว่ามีอะไรติดเสื้อให้ถอดออกมาเช็ด แล้วจะช่วยถือกระเป๋าให้ ขณะที่เรากำลังดูว่ามีอะไรติดที่เสื้อเรา กระเป๋าที่ฝากคนอื่นไว้ก็จะ อันตรธานหายไปพร้อมกับคนที่อาสามาช่วยถือให้

9. มีการแสดงฟรีหลากหลายอย่างเพื่อดึงดูดความสนใจของเราที่ The Ramblas เมื่อเรากำลังดูการแสดงเหล่านี้อยู่ควรว่ให้ความสนใจหรือระมัดระวังคนรอบข้างด้วย

10. นักล้วงกระเป๋าทำงานรวดเร็วมากโดยที่เราไม่ทันตั้งตัวจึงควรว่ให้ความสนใจ ผู้คนรอบข้างเราด้วยว่าเขากำลังทำอะไร นักล้วงกระเป๋า มักจะมองหานักท่องเที่ยวและกระเป๋าของ นักท่องเที่ยว

11. นำประกันภัยการเดินทางติดตัวมาด้วยเพื่อให้แน่ใจว่าในเนื้อหานั้นมีเงื่อนไข เกี่ยวกับการดูแลการป้องกันสิ่งของมีค่าของเรา

12. เก็บรักษาหนังสือเดินทางไว้ให้ดี กฎหมายของประเทศสเปนนักท่องเที่ยวต้อง มีบัตรประจำตัวพร้อมรูปถ่ายติดตัวไว้เสมอ

13. ระมัดระวังตัวให้มากในสถานที่ต่อไปนี้ สถานีรถไฟ สนามบิน ตอนเช้าแถวซ็่อ ตัวหรือชมการแสดงบนถนน เมื่อเราอยู่ในสถานที่เหล่านี้เรามักจะแสดงออกให้เห็นชัดเจนว่เราเป็น นักท่องเที่ยว

14. แต่งตัวให้เหมือนชาวแคตาโนเนียในสเปนก็จะปลอดภัย

15. อย่าเดินไปในที่เปลี่ยวหรือที่มีคนเดียว

16. เมื่อไปเที่ยวชายหาดต้องไม่วางสิ่งของไว้โดยไม่มีคนเฝ้า หากต้องการจะไปอาบแดดควรฝากของมีค่าไว้ที่โรงแรม

ชลดดา สิทธิวรรณ (2543:20) ได้กล่าวถึงแนวทางการให้บริการนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น ไว้ว่ามีข้อควรคำนึงถึงเมื่อต้องให้บริการนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นดังนี้

1. แนวความคิดที่ว่าลูกค้าคือพระเจ้า ลูกค้าคิดว่าเป็นสิทธิอันชอบธรรมของคนที่ จะเปลี่ยนแปลงรายการท่องเที่ยว บริษัทนำเที่ยวหลายแห่งประสบปัญหาจากการยกเลิกรายการท่องเที่ยว ในขณะที่ลูกค้าจะเรียกร้องค่าตอบแทนหากคิดว่าได้รับบริการที่ไม่คุ้มค่ากับจำนวนเงินที่ เสียไป

2. ภาษา นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นมีความกังวลใจด้านภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อต้องใช้ภาษาอังกฤษและจะเกิดความไม่พอใจต่างๆ ไว้ร้องเรียนกับบริษัทนำเที่ยวของประเทศ ญี่ปุ่นเมื่อเดินทางกลับประเทศไปแล้ว ข้อเสนอแนะสำหรับประการนี้คือการทำป้ายชี้ทางและ ข้อมูลทางการท่องเที่ยวเป็นภาษาญี่ปุ่นและจัดมัคคุเทศก์ที่สามารถสื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่ได้เข้าใจ มาให้บริการ

3. ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ชาวญี่ปุ่นมีความเชื่อว่าญี่ปุ่นเป็นสถานที่ ที่ปลอดภัยที่สุดจนเกิดความลังเลที่จะเดินทางไปสถานที่อื่น

4. ความสะอาด เป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญสำหรับการรับนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น ห้องพักที่สะอาด มีบรรยากาศที่สดชื่น ห้องน้ำจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการบำรุงรักษา สำหรับ อาหารควรมีการจัดแต่งที่สวยงามและพอดี ไม่เค็ม ไม่มัน ไม่ร้อนหรือเย็นเกินไป ไม่นิยมอาหารรส จัด และสิ่งสำคัญคือน้ำเปล่า

5. ความสะดวก นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นชอบการให้บริการที่รวดเร็วทันใจ ไม่ ต้องรอดังจะเห็นได้ว่าในประเทศญี่ปุ่นมีร้านค้าที่เปิดบริการตลอด 24 ชั่วโมงให้เลือกมากมาย เพื่อ ความสะดวกในการบริโภค

2.4 ประเภทและปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยว

สถาบันการโรงแรมและการท่องเที่ยว (สรท.) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2545 :7) กล่าวถึงอันตรายต่างๆ อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวว่าอาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาในขณะที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทย ซึ่งภัยต่างๆ อาจเป็นอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวจึงควรมี

การหามาตรการป้องกันภัยอย่างจริงจังเพื่อให้อันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวลดลง ภัยต่างๆ ที่อาจนำมาซึ่งความไม่ปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวมีหลายรูปแบบ ดังนี้

2.4.1 ภัยในที่พักอาศัย

เมื่อนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในเมืองไทย นักท่องเที่ยวสามารถเลือกใช้บริการที่พักอาศัยที่มีไว้บริการมากมายหลายแบบ แล้วแต่นักท่องเที่ยวจะเลือกใช้บริการ ซึ่งมีทั้ง โรงแรม เกสเฮ้าส์ บังกะโล แมนชั่น คอนโดมิเนียม ฯลฯ แต่ไม่ว่าจะเป็นที่พักอาศัยแบบใด ก็มีความเสี่ยงกับอันตรายที่จะเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาซึ่งภัยอันตรายที่เกิดจากที่พักอาศัยมีหลายรูปแบบ ดังนี้

1. ภัยจากโจรผู้ร้าย

ที่พักอาศัยควรเป็นที่ที่ปลอดภัยที่สุด แต่บางครั้งก็ไม่เป็นเช่นนั้น เพราะมีโจรผู้ร้ายที่คอยจ้องจะเข้าไปก่ออาชญากรรมในที่พักอาศัย โดยอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีหลายรูปแบบ ดังนี้

- การขโมยทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว
- การข่มขืนนักท่องเที่ยว
- การฆ่าเพื่อหวังทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว

มาตรการในการรักษาความปลอดภัยจากโจรผู้ร้าย

1. มีตู้นิรภัยสำหรับให้แขกฝากของมีค่าไว้กับโรงแรม
2. จัดเวรยามตรวจตราอย่างทั่วถึง
3. ควรติดตั้งโทรทัศน์วงจรปิดในโรงแรม และมีเจ้าหน้าที่คอยเฝ้าดูสิ่งผิดปกติ

ทุกระยะ

4. อบรมเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย หรือพนักงานของโรงแรมให้จดจำรูปพรรณบุคคลที่เข้ามาพัก และสังเกตผู้ที่มีท่าที่เป็นพิรุธ
5. ควรมีบัตรหรือหลักฐานในการรับกุญแจห้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่มีผู้เข้าพักมากๆ เพื่อป้องกันการแอบอ้างของคนร้าย
6. เมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้น พนักงานโรงแรมจะต้องรีบแจ้งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องโดยด่วน

2 ภัยจากการเกิดอัคคีภัย

การเกิดอัคคีภัยแต่ละครั้งจะนำมาซึ่งความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ไม่ว่าจะเป็นความเสียหายต่อชีวิต ทรัพย์สิน และที่อยู่อาศัย การเกิดอัคคีภัยในอาคารสูงแต่ละครั้ง จะมีผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก ซึ่งการสูญเสียของโรงแรมจากอัคคีภัยจะส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยว ดังนี้ โรงแรม เกสเฮ้าส์ คอนโดมิเนียม ฯลฯ ที่มีห้องพักไว้คอยบริการนักท่องเที่ยว ควรมีมาตรการป้องกันอัคคีภัยที่ดีและรัดกุมเพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการ

การป้องกันอัคคีภัยมีสิ่งที่จะต้องปฏิบัติเฉพาะเรื่องอย่างมากมาย แต่มีหลักการง่ายๆ ในการป้องกันอัคคีภัยอยู่ 5 ประการ คือ

1. จัดระเบียบเรียบร้อยภายในและภายนอกอาคารให้ดี เช่น ขจัดสิ่งรกรุงรัง ภายในอาคารให้หมดไป โดยการเก็บรักษาสิ่งของที่อาจเกิดอัคคีภัยได้ง่ายไว้ให้เป็นสัดส่วน ซึ่งเป็นบันไดขั้นต้นในการป้องกันอัคคีภัย

2. ตรวจสอบบำรุงสิ่งที่ใช้ในการประกอบกิจการ เช่น สายไฟฟ้า เครื่องจักรกล เครื่องทำความร้อน ให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์และปลอดภัยจะสามารถป้องกันมิให้เกิดอัคคีภัยได้

3. อย่าฝ่าฝืนข้อห้ามและมีสิ่งที่จะต้องพึงระวัง เช่น

- ไม่ปล่อยให้เด็กเล่นไฟ
- ไม่จุดธูปเทียนบูชาพระทิ้งไว้
- ไม่วางก้นบุหรี่ที่ขอบจานที่เขี่ยบุหรี่ หรือขี้ดบไม่หมด หรือสูบบุหรี่บนที่นอน
- ไม่ใช้เครื่องต้มไฟฟ้าแล้วเสียบปลั๊กจนน้ำแห้ง
- อย่าเปิดพัดลมแล้วไม่ปิด ปล่อยให้หมุนค้างคืนค้างวัน
- อย่าเปิดโทรทัศน์แล้วลืมปิด
- อย่าวางเครื่องใช้ไฟฟ้า เช่น โทรทัศน์ ตู้เย็น ติดฝาผนังจนความร้อนระบายออก

ไม่ได้

- อย่าลืมปิดเตาและวาล์วถังแก๊สให้เรียบร้อย เมื่อเสร็จการหุงต้มแล้วให้ดับไฟ

4. ให้ความร่วมมืออย่างดี โดยปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ดับเพลิง และปฏิบัติตามข้อห้ามที่กำหนดจากสถาบันต่างๆ เพื่อความปลอดภัย

5. ประการสุดท้าย จะต้องมียาน้ำในตุ่มเตรียมไว้สำหรับสาตรุด เพื่อให้อาคาร เบียดชุมก่อนไฟจะมาถึง เตรียมทรายและเครื่องดับเพลิงเคมีไว้ให้ถูกที่ถูกทางสำหรับเพลิงขั้นต้น และต้องรู้จักการใช้เครื่องดับเพลิงด้วย และระลึกอยู่เสมอว่าเมื่อเกิดเพลิงไหม้แล้ว จะต้องปฏิบัติ ดังนี้

- แจ้งข่าวเพลิงไหม้ทันที โทร.199 หรือสถานีดับเพลิง และสถานีตำรวจ

ใกล้เคียงโดยแบ่งหน้าที่กันทำ

- ดับเพลิงด้วยเครื่องดับเพลิงอยู่ในบริเวณที่ใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุ
- หากดับเพลิงขั้นต้นไม่ได้ ให้ปิดประตูหน้าต่างทุกบาน และอุดท่อต่างๆ ที่อาจ

เป็นทางผ่านความร้อน ก๊าซ และ ควันเพลิงด้วย

คำแนะนำสำหรับการหนีเพลิงไหม้ในอาคารสูง

1. ก่อนจูงห้องพัก ควรสังเกตหรือสอบถามเจ้าหน้าที่ของอาคารว่ามีเครื่องป้องกันควันไฟ และอุปกรณ์น้ำฉีดอัตโนมัติบนเพดานหรือไม่ เมื่อเข้าพักอาศัยแล้วควรอ่านคำแนะนำเกี่ยวกับความปลอดภัยจากเพลิงไหม้ และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
2. หาทางออกฉุกเฉินสองทางที่ใกล้ห้องพัก ตรวจสอบดูว่าทางหนีฉุกเฉินไม่ปิด ล็อคตาย หรือมีสิ่งกีดขวาง ให้นำจำนวนประตูห้องโดยเริ่มจากห้องของท่านสู่ทางหนีฉุกเฉินทั้งสองทาง เพื่อที่ท่านจะไปถึงทางหนีฉุกเฉินได้ถูกต้องแม้ว่าไฟจะดับหรือปกคลุมไปด้วยควัน
3. เรียนรู้และฝึกการเดินภายในห้องพักเข้าหาประตู และเปิดประตูได้ภายในความมืด วางกุญแจห้องพักและไฟฉายไว้ใกล้กับเตียงนอน ในกรณีเพลิงไหม้จะได้นำกุญแจห้องและไฟฉายไปด้วย อย่าเสียเวลากับการเก็บสิ่งของ
4. หาตำแหน่งสัญญาณเตือนเพลิงไหม้ เปิดสัญญาณเตือนเพลิงไหม้หากท่านหาพบ จากนั้นหนีลงจากอาคารแล้วโทรศัพท์เรียกหน่วยดับเพลิง
5. หากท่านได้ยินสัญญาณเพลิงไหม้ ให้หนีลงจากอาคารทันที อย่าเสียเวลาตรวจสอบว่าเพลิงไหม้ที่ใด
6. ถ้าเพลิงไหม้ในห้องพักของท่านให้หนีออกมาแล้วปิดประตูห้องทันทีแล้วรีบแจ้งต่อเจ้าหน้าที่อาคารเพื่อโทรศัพท์เรียกหน่วยดับเพลิงทันที
7. ถ้าไฟไม่ได้เกิดขึ้นในห้องพักของท่านให้รีบหนีออกจากห้องก่อน และให้วางมือบนประตู หากประตูมีความเย็นอยู่ ค่อยๆ เปิดประตูแล้วหนีไปยังทางหนีไฟฉุกเฉินที่ใกล้ที่สุด
8. หากประตูมีความร้อนอย่าเปิดประตู เพราะในห้องของท่านอาจจะเป็นที่ที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับท่านในสถานการณ์เช่นนี้ โทรศัพท์เรียกหน่วยดับเพลิงแจ้งให้ทราบที่ท่านอยู่ที่ใด และกำลังตกอยู่ในวงล้อมของเพลิงไหม้ หาผ้าเช็ดตัวเปียกๆ ปิดทางเข้าของควัน ปิดพัดลมและเครื่องปรับอากาศ และไปส่งสัญญาณขอความช่วยเหลือที่หน้าต่าง
9. คลานให้ต่ำ เมื่อควันปกคลุม อากาศบริสุทธิ์จะอยู่ด้านล่างของพื้นห้องหากท่านต้องเผชิญหน้ากับควันไฟให้ใช้วิธีคลานหนีไปทางหนีฉุกเฉิน ให้นำกุญแจห้องไปด้วย หากหมดหนทางจะได้สามารถกลับเข้าห้องพักได้
10. อย่าใช้ลิฟท์ขณะเกิดเพลิงไหม้ ลิฟท์อาจหยุดทำงานที่ชั้นเพลิงไหม้ให้ใช้บันไดภายในอาคาร

2.4.2 ภัยจากการเดินทาง

1. ภัยจากการเดินทางทางอากาศ

ปัจจุบันการเดินทางทางอากาศโดยเครื่องบินนั้นเป็นการเดินทางที่สะดวกรวดเร็วที่สุด และสถิติการเกิดอุบัติเหตุจากเครื่องบินจะไม่มากเหมือนอุบัติเหตุทางรถยนต์ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า การเดินทางโดยเครื่องบินจะเป็นการเดินทางที่ปลอดภัยที่สุด หากสายการบินที่ให้บริการไม่ได้เอาใจใส่ในการตรวจเช็คสภาพของเครื่องบินเป็นประจำ หรือนักบินมีความประมาท ย่อมทำให้เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุได้ ซึ่งแต่ละครั้งที่เครื่องบินตกจะพบว่า มีผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก ดังนั้น นักท่องเที่ยวควรมีความรู้เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติตนที่ดี

การปฏิบัติตนเมื่อเดินทางโดยเครื่องบิน

- ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ประจำเครื่องอย่างเคร่งครัด
- เลือกที่นั่งที่อยู่ใกล้ประตูฉุกเฉิน ซึ่งส่วนใหญ่ จะอยู่ใกล้บริเวณปีกเพราะเกิดอุบัติเหตุจะออกจากเครื่องได้เร็วกว่าจุดอื่น หรือเลือกที่นั่งข้างหลังเครื่อง เพราะข้างหลังเครื่องจะมีโอกาสรอดชีวิตมากกว่าเนื่องจากเวลาเกิดอุบัติเหตุเครื่องบินมักจะดึงหัวลงก่อน และที่สำคัญที่สุดคือถึงเก็บน้ำมันส่วนใหญ่จะอยู่ใต้ปีกทั้งสองข้างใกล้ที่นั่งด้านหน้า
- เมื่อเครื่องบินประสบอุบัติเหตุต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำของพนักงานประจำเครื่องและกัปตัน เพราะบางครั้งผู้โดยสารอาจตกใจกลัวและพยายามช่วยตัวเองหนีเอาตัวรอดอาจทำให้เกิดความโกลาหลขึ้นได้

2. ภัยจากการเดินทางทางบก

การเดินทางท่องเที่ยวทางบกเป็นการเดินทางที่นักท่องเที่ยวนิยมใช้มากกว่าการเดินทางประเภทอื่น เพราะสามารถเลือกเดินทางได้หลายวิธี ดังนี้

1) การเดินทางโดยรถยนต์โดยสารประจำทาง หรือรถทัวร์

รถโดยสารประจำทาง หรือรถทัวร์ เป็นพาหนะที่จำเป็นสำหรับการเดินทางไปท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆ ทั้งในกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัดซึ่งเหมาะสำหรับนักท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่เพราะสามารถบรรทุกผู้โดยสารได้จำนวนมากจะเห็นได้ว่าชาวอุบัติเหตุที่เกิดบนหน้าหนังสือพิมพ์ที่พบบ่อยและร้ายแรงมักจะเกิดกับรถยนต์โดยสารต่างจังหวัดมากกว่า เพราะสภาพของถนนเอื้ออำนวยให้รถยนต์ใช้ความเร็วได้สูง และสาเหตุของอุบัติเหตุล้วนเกิดจากความประมาทของคนขับรถทั้งสิ้น ไม่ว่าจะด้วยความคึกคะนองของคนขับที่ชอบขับรถในอัตราความเร็วสูง ผ่าไฟแดง ไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลต่างๆ เช่น เทศกาลสงกรานต์ หรือวันหยุดในช่วงปีใหม่จะมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นมากที่สุด อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งทำให้เกิดความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ดังนั้นความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวที่โดยสารรถประจำทางจึง

จำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกหน่วยงานต้องรับผิดชอบและเอาใจใส่อย่างจริงจัง เพราะรถโดยสารแต่ละคันจะต้องบรรทุกคนโดยสารเป็นจำนวนหลายสิบคน ชีวิตของทุกคนต้องฝากไว้กับพนักงานขับรถเพียงผู้เดียวเท่านั้น ถ้าหากพนักงานขับรถไม่ประมาท ขับรถด้วยความระมัดระวัง มีมารยาท ปฏิบัติตามกฎหมายจราจรอย่างเคร่งครัดแล้ว อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นคงจะลดน้อยลงอย่างแน่นอน

ในเรื่องนี้ คณะกรรมการป้องกันอุบัติเหตุแห่งชาติได้ขอความร่วมมือไปยังหน่วยงานต่างๆ ให้ช่วยกันดูแลและดำเนินการในเรื่องต่อไปนี้

1. เร่งกวัดขันมารยาทของผู้ขับรถโดยสาร ทั้งรถโดยสารประจำทางและรถเมล์เล็ก รถทัวร์ รถรับจ้างสาธารณะ โดยจะลงโทษอย่างรุนแรงต่อผู้ฝ่าฝืนกฎจราจร และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องด้วย

2. กวดขันไม่ให้มีการห้อยโหนตรงบันไดทางขึ้น-ลง ของรถโดยสารประจำทาง รถทัวร์ และรถเมล์เล็ก

3. มีการอบรมพนักงานขับรถในเรื่องมารยาทและกฎจราจรเป็นประจำ

4. จัดให้มีการตรวจสอบสถิติของอุบัติเหตุว่าเกิดขึ้นจากอะไร และหาแนวทางแก้ไข

5. ให้มีการตรวจสอบสภาพรถให้พร้อมก่อนที่จะนำออกไปใช้

6. บันทึกประวัติการทำงานของพนักงานขับรถอย่างทั่วถึง เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการตรวจสอบในการทำงานต่อไป

7. กวดขันไม่ให้พนักงานขับรถเร็วเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ หรือขับรถนำหวาดเสียว ซึ่งเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุมากขึ้น

นอกเหนือจากปัญหาของพนักงานขับรถที่เป็นสาเหตุสำคัญของอุบัติเหตุแล้ว การบำรุงรักษาเครื่องยนต์ก็เป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง อะไหล่รถยนต์ก็ต้องเปลี่ยนเมื่อครบกำหนด เพราะรถประเภทนี้จะเป็นรถที่ใช้งานหนัก และเปลี่ยนผู้ขับที่บ่อยจึงจำเป็นต้องบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่ดีที่สุดตลอดเวลา สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งคือสภาพร่างกายของพนักงานขับรถ เพราะพนักงานขับรถจะต้องใช้ประสาททุกส่วนในร่างกาย ถ้าใช้มากเกินไปก็จะทำให้เหนื่อยล้า โดยเฉพาะผู้ที่ต้องขับในระยะทางไกลใช้ระยะเวลาในการขับเกิน 8 ชั่วโมง มีโอกาสเกิดการหลับในได้มาก พนักงานขับรถบางคนจึงหันมากินยาฆ่า ซึ่งเป็นอันตรายต่อร่างกายและมีโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย

ข้อควรปฏิบัติเมื่อโดยสารสาธารณะ รถทัวร์

1. การขึ้นหรือลงรถควรให้รถจอดสนิทเสียก่อน ไม่ควรกระโดดขึ้นหรือ

ลกรถ

2. ไม่ควรแย่งกันขึ้นหรือลกรถ
3. ไม่ควรห้อยโหน และไม่ควรรื่นแขน หรือศีรษะออกนอกกรถ เพราะจะทำให้เกิดอันตรายได้
4. ไม่ควรชวนคนขับรถพูดคุย หรือชักชวนให้ดื่มสุรา เพราะจะทำให้คนขับรถไม่มีสมาธิในการขับรถ

2) การเดินทางโดยรถยนต์ส่วนบุคคล

การเดินทางท่องเที่ยวโดยรถยนต์ส่วนบุคคลผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบสูงที่สุด คือคนขับรถ ซึ่งควรเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการขับรถมานานพอสมควร ที่สำคัญก่อนออกเดินทางควรเตรียมตัวและเตรียมรถให้เรียบร้อย ดังนี้

การเตรียมรถ โดยตรวจสอบบำรุงให้รถและอุปกรณ์ต่างๆ อยู่ในสภาพเรียบร้อยใช้งานได้ คือ

1. เครื่องยนต์เดินเรียบสม่ำเสมอ
2. ตรวจสอบช่วงล่าง คันชัก คันส่ง พวงมาลัย
3. ตรวจสอบสภาพการทำงานของเบรคมือ
4. ตรวจสอบสายพานเครื่องยนต์ว่าชำรุด แตก หัก หย่อนหรือไม่
5. ตรวจสอบระบบเบรค น้ำมันเบรคว่าพร่องหรือไม่
6. ตรวจสอบระบบไฟชาร์จ ชาร์จไฟเก็บในแบตเตอรี่ตามปกติหรือไม่
7. ตรวจสอบน้ำกลั่นในแบตเตอรี่ว่ามีเพียงพอหรือไม่
8. ตรวจสอบการได้หรือไม่
9. ตรวจสอบดวงไฟส่องสว่าง และไฟสัญญาณประจำรถทุกดวง
10. ตรวจสอบการทำงานของที่ปัดน้ำฝน และระบบฉีดน้ำล้างกระจก
11. ตรวจสอบระดับน้ำหล่อเย็นในหม้อน้ำ หรือหม้อพักน้ำ
12. ตรวจสอบระบบทำความเย็น (แอร์) และน้ำยาแอร์
13. ตรวจสอบการรั่วไหลของน้ำมันเชื้อเพลิง น้ำมันหล่อลื่น และน้ำหล่อเย็น
14. ควรเตรียมอะไหล่ที่จำเป็นติดรถไปด้วย เช่น แม่แรงยกรถ กุญแจถอดล้อตัวอย่างอะไหล่ กุญแจแหวนหรือกุญแจปากตาย ไขควง 1 ชุดเล็ก

ข้อควรปฏิบัติเมื่อเดินทางโดยรถยนต์ส่วนบุคคล

1. คนขับรถและผู้โดยสารจะต้องคาดเข็มขัดนิรภัยทุกครั้ง
2. ไม่ดื่มสุราก่อนขับรถ หรือขับรถด้วยความคึกคะนอง เพราะจะทำให้

เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย

3. ผู้ที่มีหน้าที่ขับรถต้องพักผ่อนอย่างเต็มที่ในคืนก่อนออกเดินทาง เพราะถ้าร่างกายไม่พร้อมที่จะขับรถทางไกลแล้ว อาจทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้นได้ เพราะจากการศึกษาวิจัยพบว่า คนขับรถสามารถควบคุมรถได้เต็มที่ในช่วง 3 ชั่วโมงแรกเท่านั้น ส่วนในช่วง 3 ชั่วโมงที่สอง คือระหว่างชั่วโมงที่ 3 - ชั่วโมงที่ 6 นั้น คนขับรถสามารถที่จะควบคุมได้เพียง 50% เท่านั้น

4. การปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด ไม่แซงในที่คับขัน หรือขับรถผิดช่องทาง

5. ใช้สัญญาณก่อนหยุดรถ เลี้ยวรถ ทุกครั้ง การขับผ่านทางแคบทางโค้ง บนเนิน บนภูเขาควรขับให้ชิดขอบทางด้านซ้าย

6. ควรศึกษาเส้นทางก่อนการเดินทาง โดยศึกษาแผนที่ว่าการเดินทาง ควรใช้เส้นทางใด ถนนสายใด มีสถานีบริการน้ำมัน หรือจุดพักรถที่ใดบ้าง

7. ไม่ขับรถขณะที่อารมณ์ขุ่นมัว เพราะอาจทำให้ขาดสมาธิในการขับรถ

3) การเดินทางโดยรถจักรยานยนต์

การท่องเที่ยวโดยใช้รถจักรยานยนต์เป็นการเดินทางที่ไม่ค่อยเป็นที่นิยมนัก เนื่องจากเป็นการเดินทางที่เสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุมากที่สุด และนักท่องเที่ยวจะไม่สามารถได้รับความสะดวกสบายในการเดินทาง แต่บางครั้งการเดินทางอาจต้องใช้รถจักรยานยนต์บ้างขึ้นอยู่กับสถานการณ์ เช่น การเดินทางที่จราจรติดขัดมากหรือในสถานที่ที่รถยนต์เข้าไปไม่ถึง สิ่งที่ยกกันอันตรายจากการโดยสารรถจักรยานยนต์คือสวมหมวกกันน็อคทุกครั้ง จากสถิติอุบัติเหตุทางรถจักรยานยนต์ปรากฏว่าหมวกกันน็อคช่วยลดอัตราการตายของคนขับและคนโดยสารจากการบาดเจ็บในสมองลงได้ถึง 2 เท่า ลดจำนวนผู้บาดเจ็บสาหัสทางสมองได้ถึง 3 เท่า หมวกกันน็อคมี 2 ชนิดที่ทำด้วยใยแก้ว หรือไฟเบอร์กลาสและชนิดที่ทำด้วยสารประเภทพลาสติก ซึ่งหมวกทั้งสองชนิดนี้สามารถป้องกันการบาดเจ็บของสมองได้เท่าๆ กัน

ข้อควรปฏิบัติเมื่อโดยสารรถจักรยานยนต์

1. ควรสวมหมวกนิรภัยทุกครั้งเมื่อโดยสารรถจักรยานยนต์เพื่อป้องกันการกระแทกกระเทือนของศีรษะหากประสบอุบัติเหตุ

2. ควรสวมเสื้อที่มีสีสว่างและสะดุดตา เช่น สีเหลือง สีขาว สีแดง เพื่อให้มองเห็นชัดในระยะไกล เพราะได้มีการวิจัยแล้วพบว่าสีเหลืองและสีแดงเป็นสีที่มองเห็นได้ชัดบนท้องถนนมากกว่าสีอื่น ทั้งในเวลากลางวันและกลางคืน

4) การเดินทางโดยรถไฟ

การเดินทางโดยรถไฟ นั้นนับว่าเป็นการเดินทางที่เกิดอุบัติเหตุบ่อยที่สุด เนื่องจากไฟจะวิ่งตามรางโดยการบังคับของบั้งไปล้อ และขบวนรถไฟจะวิ่งเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาได้ก็โดยอาศัยรางที่ออกแบบพิเศษ ซึ่งเรียกว่าประแจ การควบคุมประแจเพื่อให้ขบวนรถไฟวิ่งไปได้ นั้นเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ประจำหอสัญญาณหรือสถานี คนขับรถไฟเพียงแต่ให้ความสนใจเป็นพิเศษเมื่อรถไฟวิ่งผ่านสัญญาณเท่านั้น การที่เกิดอุบัติเหตุขึ้นไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุจากการที่รถไฟชนกันหรือรถไฟชนกับรถยนต์ หรือรถไฟชนคน ส่วนใหญ่เกิดจากความประมาททั้งสิ้น

ข้อปฏิบัติเมื่อโดยสารรถไฟ

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่รถไฟอย่างเคร่งครัด
2. ควรโดยสารอยู่แต่ภายในรถไฟ ไม่ควรห้อยโหน หรือกระโดดเกาะรถ ในขณะที่รถไฟกำลังออกจากสถานี เพราะอาจพลัดปลั่งเป็นอันตรายถึงชีวิตได้
3. ไม่ควรแย่งกันขึ้นหรือลงรถไฟ เพราะอาจทำให้เกิดอันตรายได้
4. ไม่ควรนำเงินสดและของมีค่าติดตัวคราวละมากๆ หากจำเป็นต้องใช้ตัวแลกเงินหรือเช็คเดินทาง
5. อย่าดื่มเครื่องดื่มที่คนแปลกหน้านำมาให้ เพราะเคยปรากฏว่าคนร้ายได้ผสมยานอนหลับให้ดื่ม แล้วถือโอกาสฉกฉวยทรัพย์สินขณะหมดสติ
6. อย่างหลงเชื่อนักต้มตุ๋นที่มาในคราบของพนักงานเข้ามาชักชวนให้เล่นการพนัน
7. อย่าวางใจให้คนแปลกหน้าอาสาเฝ้าของ เพราะอาจตกเป็นผู้ต้องหาโดยไม่รู้ตัว
8. เมื่อรถหยุดที่สถานีที่มีใช้จุดหมายปลายทาง ไม่ควรลงจากขบวนรถ

3. ภัยจากการเดินทางทางน้ำ

การเดินทางท่องเที่ยวทางน้ำ นักท่องเที่ยวสามารถเลือกใช้บริการได้หลายวิธี เช่น เรือโดยสาร เรือหางยาว เรือพาย เรือสำราญ แพ จากสถิติพบว่าอุบัติเหตุจากการเดินทางทางน้ำจะเกิดจากความประมาทของผู้ขับเรือ และอุบัติเหตุแต่ละครั้งจะมีผู้เสียชีวิตพร้อมกันหลายคน สาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุทางน้ำมีหลายประการ ดังนี้

1. บรรทุกผู้โดยสารเกินอัตราที่กำหนด
2. พนักงานขับเรือประมาท หรือขับเร็วเกินอัตราที่กำหนด
3. การแล่นเรือเบียดแซงหรือสวนกันในระยะใกล้
4. เรือถูกระแสน้ำวนดูดอย่างแรงจนบังคับเรือไม่ได้

5. เรือเกยตื้น หรือโดนสิ่งกีดขวางใต้น้ำและบนน้ำ ทำให้เรือเสียการทรงตัว
6. เรือรั่วหรือชำรุด
7. เรือถูกพายุโดยไม่ทันรู้ตัวจนทำให้เรือเสียการทรงตัว
8. การใช้หางเสือโดยเร็วและเลี้ยวเรือในขณะความเร็วสูง
9. ผู้โดยสารไม่อยู่ในที่นั่งปกติขณะเรือโคลงหรือเอียง
10. ผู้ควบคุมเรือประมาทเดินเล่อต่อหน้าที่ในขณะทำการควบคุมเรือหรือเมาสุราในขณะควบคุมเรือ

ข้อควรปฏิบัติเมื่อโดยสารเรือ

1. ถ้าเป็นการเดินทางทางทะเล ควรฟังคำพยากรณ์อากาศของกรมอุตุนิยมวิทยา หากมีคำเตือนเรือพายุและคลื่นลมแรง ควรงดการเดินทางเสีย
2. การรอลงเรืออย่ายืนคอยบนโป๊ะ เพราะโป๊ะมีการทรงตัวเช่นเดียวกับเรือและน้ำหนักได้จำนวนจำกัด หากลงไปยืนคอยบนโป๊ะมากๆ โข่หรือเชือกที่ยึดเหนี่ยวโป๊ะไว้อาจขาด ทำให้โป๊ะพลิกคว่ำทางด้านที่รับน้ำหนักมากกว่าได้
3. การลงเรือหรือขึ้นจากเรือไม่ควรกระโดด ในขณะที่เรือยังเข้าเทียบท่าไม่เรียบร้อย
4. ควรเลือกชุดสวมใส่ที่สามารถถอดออกได้ง่าย และมีน้ำหนักเบา รองเท้าก็เช่นกัน ควรเป็นคู่ที่ถอดง่าย ไม่ควรสวมรองเท้าที่มีเชือกผูก
5. ไม่ควรนำสัมภาระติดตัวเกินความจำเป็น และจัดเก็บสิ่งของต่างๆ ไว้ในระวางหรือสถานที่ที่ทางเรือจัดไว้ให้
6. เอกสารสำคัญ เช่น บัตรประจำตัวหรือหนังสือเดินทาง กล้องถ่ายรูป ควรผนึกกันน้ำให้เรียบร้อย เพื่อป้องกันการชำรุดเสียหาย
7. เมื่อลงเรือแล้วให้นั่งในที่ที่ทางเรือจัดไว้ ไม่ควรเดินไปมา อาจจะมีสะดุดหรือลื่นตกน้ำได้
8. ควรสวมเสื้อชูชีพตลอดเวลาที่เดินทางทางเรือ
9. อย่าตื่นตกใจเมื่อเรือเอียง พยายามยึดจับพนักที่นั่งให้มั่น อย่าให้ขึ้นไปรวมทางกราบที่เอียง ส่วนผู้ที่อยู่ทางกราบที่เอียงให้นั่งนิ่งๆ อย่ากลัวเปียกน้ำ
10. ถ้าไม่จำเป็นไม่ควรกินยาแก้เมาคลื่นเพราะเป็นยากล่อมประสาททำให้เกิดอาการง่วงซึม

11. เชื้อฟังค์ำแนะนำของเจ้าหน้าที่ประจำเรือ หรือหัวหน้าคณะเดินทาง
12. อย่ากีดขวางการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ประจำเรือ
13. ไม่ควรดื่มสุรา และของมึนเมาขณะเดินทาง
14. ไม่ควรเดินทางในเวลากลางคืนหากไม่จำเป็นเพราะแสงสว่างไม่เพียงพออาจทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย
15. ไม่ควรเดินทางไปในบริเวณที่มีขีดหินใต้น้ำ หรือบริเวณที่มีกระแสน้ำแรง ควรศึกษาภูมิประเทศและเส้นทางก่อนการเดินทาง
16. ไม่ควรเดินทางในขณะที่มีคลื่นลมจัด

2.4.3 ภัยจากแหล่งท่องเที่ยว

สถานที่ท่องเที่ยวทุกที่ย่อมมีอันตรายแอบแฝงอยู่ ไม่ว่าจะเป็นอันตรายจากอุบัติเหตุทางธรรมชาติ หรือปัญหาอาชญากรรมในแหล่งท่องเที่ยว การมีมาตรการต่างๆ เพื่อรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

การจัดการความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวเป็นหน้าที่โดยตรงของภาครัฐแต่เพื่อความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นภาคเอกชนควรมีส่วนร่วมในการดำเนินมาตรการต่างๆ เพื่อรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

แนวทางการจัดการความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว

1. **ควรให้ความรู้ก่อนเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว** เพื่อให้พนักงานท่องเที่ยวเข้าใจถึงสาเหตุของการเกิดอันตรายจากสถานที่ท่องเที่ยวนั้นๆ และทราบแนวทางการป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้ อาจเป็นในรูปแบบของการบรรยาย การแจกเอกสารแผ่นพับต่างๆ
2. **อบรมอาสาสมัครนำเที่ยวในท้องถิ่นของแหล่งท่องเที่ยว** เพื่อให้ทราบสาเหตุต่างๆ ของการเกิดอันตราย และแนวทางป้องกัน รวมถึงวิธีการช่วยเหลือพนักงานท่องเที่ยวเมื่อประสบภัยอันตราย
3. **จัดหน่วยรักษาความปลอดภัย** เช่น การจัดเวรยาม หรือเจ้าหน้าที่คอยดูแลความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สิน และจัดอัตรากำลังตำรวจท่องเที่ยวดูแลรักษาความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อยในพื้นที่อย่างทั่วถึง
4. **ออกมาตรการลงโทษผู้กระทำผิด** ควรมีมาตรการลงโทษผู้กระทำผิดอย่างชัดเจน เพื่อให้โจรผู้ร้ายมีความเกรงกลัว และไม่กล้ากระทำผิด
5. **ให้ความรู้ด้านสุขอนามัยแก่ผู้ประกอบการ** เพื่อให้ผู้ประกอบการและผู้ที่เกี่ยวข้องตระหนักถึงความสำคัญด้านสุขอนามัยของนักท่องเที่ยว มีจิตสำนึกในการให้บริการด้านสุขอนามัย ไม่ว่าจะเป็นอาหาร น้ำดื่ม ห้องน้ำ ควรเน้นความสะอาด

สาเหตุของความไม่ปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวอาจประสบภัยได้จากสาเหตุของความไม่ปลอดภัยหลายประการ ดังนี้

ความไม่ปลอดภัยด้านอาชญากรรมในที่สาธารณะ

ปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาเรื้อรังในสังคมไทย เป็นปัญหาที่มีผลกระทบต่อ การท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก ซึ่งปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ ได้แก่ การล่อลวงข่มขืนนักท่องเที่ยว การปล้นจี้ ชิงทรัพย์ การขโมยทรัพย์สินในสถานที่พักผ่อน การฉกชิงวิ่งราวตามสถานที่ท่องเที่ยว สถานีรถปรับอากาศ สถานีรถไฟ ปัญหาเหล่านี้ล้วนเป็นภัยต่อชีวิต และทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวทั้งสิ้น

สถานที่เกิดอาชญากรรมส่วนใหญ่จะเป็นสถานที่ที่คนแออัด เช่น ศูนย์การค้า ตลาด ฯลฯ ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีผู้คนหนาแน่น มีผู้คนทุกเพศ ทุกวัย โดยพวกมิจฉาชีพจะแฝงตัวปะปนอยู่กับผู้คนเหล่านี้นักท่องเที่ยวจึงควรระมัดระวังและมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะของอาชญากรรมด้วย

การดูแลความปลอดภัยด้านอาชญากรรมในที่สาธารณะ

1. จัดตั้งจุดตรวจและหน่วยรับแจ้งเหตุในแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะบริเวณที่เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม เช่น ห้างสรรพสินค้า ตลาด ร้านอาหาร ห้องน้ำสาธารณะ สวนสาธารณะ
2. ทำป้ายหรือแผ่นพับเตือนนักท่องเที่ยวให้ทราบว่าบริเวณใดมีความเสี่ยงภัยจากโจรผู้ร้ายสูง เพื่อให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังภัยที่อาจเกิดขึ้นต่อชีวิตและทรัพย์สิน
3. ฝึกอบรมให้ความรู้กับอาสาสมัครที่คอยให้การดูแลด้านความปลอดภัยจากโจรผู้ร้ายที่แอบแฝงตัวเพื่อหวังทำร้าย ข่มขืน หรือจี้เอาทรัพย์สินจากนักท่องเที่ยว

ข้อควรปฏิบัติในการท่องเที่ยวในที่สาธารณะ

1. ไม่ควรนำของมีค่าหรือทรัพย์สินจำนวนมากติดตัวไปด้วย ควรพกกระเป๋าต๋างค์ในตำแหน่งที่เมื่อกระเป๋าหายไป เราสามารถรู้สึกตัวได้ทันที เช่น ที่กระเป๋ากางเกงด้านหน้า
2. ถ้าจำเป็นต้องนำทรัพย์สินหรือของมีค่าติดตัวไปด้วย ควรแยกเก็บไว้หลายๆ ที่
3. ในสถานที่ที่คนร้ายมักจะทำผิด เช่น สถานที่ที่มีผู้คนแออัดเบียดเสียด ควรใช้ความระมัดระวัง และเมื่อถูกชนหรือถูกเบียดโดยไม่จำเป็นให้รีบสำรวจทรัพย์สินที่นำติดตัวไปด้วยทันที
4. เมื่อถูกคนร้ายล้วงกระเป๋า หรือรู้ตัวว่ากำลังถูกล้วงกระเป๋าให้รีบส่งเสียงดัง

เช่น ร้องขอความช่วยเหลือและรีบแจ้งแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ใกล้ที่สุด

5. กระเป๋าคอมพิวเตอร์ไม่ควรใส่ทรัพย์สินหรือของมีค่า และกระเป๋าไม่ควรหิ้วหรือสะพายบ่าไว้ ควรใช้มือจับกุมหรือกระชับไว้
6. ฟังระวังไว้เสมอว่าคนร้ายเป็นได้ทุกเพศทุกวัย มักแต่งตัวสุภาพเรียบร้อย และถือหนังสือพิมพ์ หรือสิ่งของที่ใช้เป็นบังตาได้ดี
7. เมื่อพบคนร้ายกำลังล้วงกระเป๋าของบุคคลอื่น ให้ส่งเสียงดังขึ้นหรือบอกให้คนใกล้เคียงรู้เห็น เพื่อช่วยกันจับกุมตัว หรือแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจใกล้เคียงเพื่อทำการจับกุม
8. สถานที่เปลี่ยวและมีด โดยเฉพาะที่จอดรถในห้างสรรพสินค้าเป็นสถานที่ที่เปิดโอกาสให้คนร้ายที่แอบซ่อนอยู่ ดังนั้น ควรหลีกเลี่ยงการเดินทางในสถานที่ดังกล่าวเพียงผู้เดียว หากจำเป็นต้องเดินก็จงใช้ความระมัดระวัง
9. อย่าไว้ใจคนแปลกหน้าที่เข้ามาตีสนิทด้วย เพราะอาจเป็นคนร้ายที่จ้องจะปล้นจี้ทรัพย์สิน หรือหลอกให้ดื่มเครื่องดื่มที่ผสมยานอนหลับ เพื่อทำการปลดทรัพย์

ความไม่ปลอดภัยจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในสถานที่ท่องเที่ยว

การเกิดอุบัติเหตุในสถานที่ท่องเที่ยวนั้นมีสาเหตุมาจากความประมาทและการฝ่าฝืนกฎของนักท่องเที่ยว เช่น การป็นปายภูเขา การกระโดดน้ำตก การว่ายน้ำ ในเขตอันตราย ฯลฯ ดังนั้นผู้รับผิดชอบควรมีมาตรการในการให้คำแนะนำเพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวด้วย

ความดูแลความปลอดภัยจากอุบัติเหตุในแหล่งท่องเที่ยว

1. จัดทำป้ายเตือนเกี่ยวกับประเภทหรือลักษณะของอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นได้ในทุกจุดที่มีโอกาสเกิดอุบัติเหตุได้ง่าย เพื่อให้นักท่องเที่ยวเพิ่มความระมัดระวังยิ่งขึ้น
2. จัดเจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือประจำจุดที่มีโอกาสเสี่ยงสูงในการเกิดอุบัติเหตุ เช่น บริเวณหน้าผา บริเวณน้ำตก
3. จัดฝึกอบรมอาสาสมัครบรรเทาสาธารณภัย พร้อมวัสดุอุปกรณ์การกู้ภัยประจำไว้ ณ จุดที่สามารถช่วยเหลือผู้ประสบภัยได้สะดวกที่สุด
4. สร้างสิ่งป้องกันถาวรเพื่อป้องกันอันตรายตามความเหมาะสม เช่น สะพานข้ามลำน้ำ ทุ่นลอย สำหรับแหล่งท่องเที่ยวและออกกฎหมายบังคับให้มีการประกันชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว
5. จัดตั้งหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้นในจุดที่เหมาะสม เพื่อให้การปฐมพยาบาลแก่ผู้ประสบอุบัติเหตุอย่างทันท่วงที

ความไม่ปลอดภัยจากพืชและสัตว์ภายในแหล่งท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวตามป่า น้ำตก หรือภูเขา เป็นการท่องเที่ยวที่ให้ความเพลิดเพลิน

และเป็นการพักผ่อนคลายเครียดอีกวิธีหนึ่ง ในสถานที่ท่องเที่ยวเหล่านี้ จะมีพืชและสัตว์อาศัยอยู่ในแหล่งท่องเที่ยว แม้ว่าพืชและสัตว์ทั้งหลายมีทั้งความสวยงาม น่ารัก มีประโยชน์ต่อคนและสภาพแวดล้อม แต่ก็มีพืชและสัตว์บางชนิดที่อาจเป็นอันตรายต่อมนุษย์ พืชและสัตว์ที่อันตรายมีลักษณะและประเภทดังต่อไปนี้

● อันตรายที่เกิดจากพืช

การเที่ยวตามป่า น้ำตก หรือภูเขา เป็นการท่องเที่ยวที่ให้ความเพลิดเพลินและเป็นการพักผ่อนอาจไปพบเจอต้นไม้ที่มีดอกหรือผล ซึ่งนักท่องเที่ยวอาจไปรับประทานพืชที่มีพิษเข้าได้ พืชจะมีสารพิษหรือที่เรียกว่า ทัอกซิน (Toxin) จะมีการออกฤทธิ์ต่างๆ กัน แล้วแต่ชนิดของทัอกซิน และขึ้นอยู่กับส่วนของพืชที่เรากินเข้าไป ซึ่งเราสามารถจำแนกได้ ดังนี้

- **พิษจากพืชที่มีระบบต่อลำเลียง** พืชที่เป็นอันตรายมากที่สุดกลุ่มหนึ่งก็คือ เมล็ดละหุ่งและมะกล่ำตาหนู จะทำให้ถึงตายได้ถ้าผู้กินเคี้ยวเมล็ดให้แตกแต่ถ้ากินเฉพะเปลือกนอกจากจะทำให้เกิดอาการท้องร่วงตลอดเวลา มีมูกเลือดและทำให้การทำงานของลำไส้เสียไป นอกจากนี้ผู้ผงของเมล็ดละหุ่งยังทำให้เกิดอับเสบที่ผิวหนัง ตา คอ และจมูก และเป็นหอบหืดได้

- **พิษจากพืชที่มีผลต่อระบบหัวใจ** เช่น ยี่โถ รำเพย จะมีพิษทั้งต้นรวมทั้งควันจากการเผาไฟ และถ้าต้นไม้เหล่านี้ปลูกอยู่ในน้ำก็จะทำให้น้ำมีพิษด้วย คนที่ได้รับพิษจากต้นยี่โถและรำเพยนี้ จะเกิดอาการใหม่ที่ริมฝีปาก ลิ้นและคอ

- **พิษจากพืชที่มีผลต่อกล้ามเนื้อ** เช่น ต้นยาสูบ จะมีสารนิโคตินทำให้เกิดอาการคลื่นไส้ อาเจียน เวียนศีรษะ และอาจตายได้เนื่องจากกล้ามเนื้อหัวใจเป็นอัมพาต

- **พิษจากเมล็ดพืชบางชนิด** เช่น เมล็ดแอปเปิ้ล เซอร์รี่ พืช แอปริคอต เมล็ดเหล่านี้จะเป็นอันตรายต่อเมื่อเปลือกที่หุ้มเมล็ดแตกออกเท่านั้นถ้าเด็กเล็กๆ กินเมล็ดแล้วเคี้ยวแตกประมาณ 5-25 เมล็ด อาจจะตายได้

- **พิษจากเห็ดบางชนิด** อันตรายจากการที่คนรับประทานเห็ดเป็นพิษ พบได้บ่อยมากเนื่องจากเห็ดที่มีพิษมักขึ้นปะปนกับเห็ดที่กินได้ ดังนั้น ควรระมัดระวังให้มากและไม่ควรเก็บเห็ดที่ไม่แน่ใจมารับประทานเป็นอันขาด

- **พืชที่เป็นอันตรายต่อผิวหนัง** พืชชนิดนี้จะมีหนามหรือใบที่คมเมื่อถูกที่ผิวหนังจะทำให้เกิดแผลและทำให้ติดเชื้อได้ หรือพืชที่ทำให้เกิดมลพิษเป็นผื่นคันตามตัว เช่น ตำแย เพราะจะมีสารอย่างหนึ่งที่ทำให้ผิวหนังไหม้ และลามด้วยอาการคันอย่างรวดเร็ว

● อันตรายที่เกิดจากสัตว์

สิ่งที่นักท่องเที่ยวควรพึงระวังเมื่อเข้าไปท่องเที่ยวในสวนสัตว์หรืออุทยานแห่งชาติก็คืออันตรายจากสัตว์ เราสามารถแบ่งประเภทของสัตว์ที่มีอันตรายได้ ดังนี้

1. **สัตว์มีพิษ** สัตว์มีพิษที่เป็นอันตรายต่อมนุษย์มีหลายชนิด ส่วนใหญ่จะมีวิวัฒนาการในการสร้างพิษขึ้นตนเองตามธรรมชาติเพื่อที่จะทำให้มีชีวิตรอดได้ในสิ่งแวดล้อมของมันเองเป็นส่วนช่วยให้สัตว์เหล่านี้ใช้สารพิษเป็นเครื่องมือในการล่าเหยื่อเพื่อเป็นอาหาร พิษจากสัตว์มีพิษ ได้แก่

- พิษของงู

เมื่อคนถูกงูกัด ตรงที่ถูกกัดจะมีรอยเขียว 2 รอย และจะมีอาการภายใน 10 นาที แต่ถ้างูไม่มีพิษกัด จะพบแต่รอยฟื่นเป็นแฉก อาการของผู้ถูกกัดนั้นสุดแล้วแต่ชนิดของงูที่กัด เมื่อถูกงูกัดต้องรีบรัดเหนือแผลให้แน่น พอที่จะป้องกันไม่ให้พิษซึมจากผิวเข้าสู่ร่างกายได้เร็ว จะใช้สายยางหรือเชือกหรือผ้ารัดก็ได้ แล้วรีบไปฉีดเซรุ่มแก้พิษงูโดยเร็วที่สุด ระหว่างเดินทางควรคลายสิ่งที่รัดออกสักครู่แล้วรัดใหม่ทุกๆ 10 นาที ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกว่าจะได้ฉีดเซรุ่ม อย่ากรีดแผลหรือใช้ไฟจี้ อย่าใช้สุราหรือยาที่มีสุราเจือปน การไปฉีดเซรุ่มได้เร็วเพียงไรย่อมให้ความปลอดภัยต่อชีวิตมากขึ้นเพียงนั้น

- พิษในสัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ

ได้แก่ คางคก ซึ่งมีสารที่ทำให้เกิดพิษอยู่ในต่อมใต้ผิวหนัง แต่พิษของสัตว์พวกนี้ไม่ใช่พิษที่แท้จริง เพราะมันไม่สามารถปล่อยสารพิษเข้าไปในเหยื่อได้เพียงแต่ปล่อยกลิ่นที่ระคายเคืองออกมา ทำให้สัตว์อื่นไม่ยอมเข้าใกล้

- พิษจากปลา

คือ ปลาปักเป้า จะมีสารพิษอยู่ในรังไข่มากที่สุด และมีพิษในระดับ ถ้าได้ กล้ามเนื้อ เมื่อคนกินไข่ปลาปักเป้า จะเกิดพิษภายใน 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมงโดยมีอาการชาตามริมฝีปาก ลิ้น นิ้วมือ คลื่นไส้ อาเจียน อาการชาจะเห็นได้ชัด

- พิษจากแมลง

เช่น ผึ้ง ต่อ แตน มด แมงมุม หมัด เห็บ ตะขาบ กิ้งกือ นอกจากนี้แมลงที่ทำให้เกิดอันตรายแก่คนอีกชนิดหนึ่งก็คือ ตัวต่อเสือดอเสือดอจะมีเหล็กในและมีพิษสำหรับต่อยได้ เหล็กในของตัวต่อเสือดอเมื่อต่อยแล้วจะไม่หลุดติด และต่อยได้ติดต่อกันถึง 20 ครั้ง ฉะนั้น นับว่าเป็นอันตรายมากต้องติดตามดูแลอาการผู้ป่วยที่มีอาการรุนแรง เพื่อระมัดระวังอาการแทรกซ้อนซึ่งอาจทำให้ถึงตายได้

2. **สัตว์ป่า** อันตรายที่เกิดจากสัตว์ป่าที่ดุร้ายนั้นเป็นอันตรายที่รุนแรง เพราะแผลที่เกิดจากสัตว์เหล่านี้จะเป็นบาดแผลที่หนักแล้ว เนื่องจากสัตว์ป่าเหล่านี้จะคิดว่าคนเป็นแหล่งอาหารของพวกมัน เราสามารถแบ่งประเภทสัตว์ป่าที่ทำร้ายได้ 2 กลุ่ม คือ

- **สัตว์ใหญ่** เช่น ช้าง แรด เสือ หมี ฯลฯ จะมีอันตรายมาก เพราะโดยธรรมชาติแล้วเป็นสัตว์ล่าเหยื่อเป็นอาหาร เมื่อเวลาทำร้ายคนจะกัดและตะปบ บาดแผลจากเล็บและเขี้ยวจะทำให้ผู้ถูกทำร้ายจะได้รับอันตราย เนื่องจากเสียเลือดมาก หมีควายและหมีหมานั้นเป็นสัตว์ที่อันตรายสูง เพราะมีสัญชาตญาณในการล่าเหยื่อ และกลืนคนเลือดจากคนที่ถูกทำร้ายนั้นจะเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดความดุร้ายเพิ่มขึ้น

- **สัตว์เล็ก** เช่น ลิง ชะนี ฯลฯ บาดแผลจะไม่ค่อยน่ากลัวนัก แต่จะมีเชื้อโรคต่างๆ อยู่มากมาย เช่น เชื้อบาดทะยัก ซึ่งอาจทำให้คนที่ได้รับเชือนี้เสียชีวิตได้

การดูแลความปลอดภัยจากพิษและสัตว์ในแหล่งท่องเที่ยว

ต้องให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายจากพิษและสัตว์แก่นักท่องเที่ยวก่อนการเที่ยวชมว่าภายในแหล่งท่องเที่ยวมีพืชและสัตว์อะไรบ้าง ที่อาจก่ออันตรายแก่นักท่องเที่ยว เพื่อให้ นักท่องเที่ยวเพิ่มความระมัดระวังให้มากยิ่งขึ้น โดยวิธีการดังต่อไปนี้

1. ทำป้ายประกาศเตือน ณ จุดที่มีพืชและสัตว์ที่เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยว และกิจกรรมอะไรบ้างที่ไม่ควรกระทำ เพราะอาจเกิดอันตรายตามมาได้ เช่น การเล่นหรือเหยียดสัตว์ การเด็ดหรือทำลายพันธุ์พืช เป็นต้น
2. จัดเจ้าหน้าที่หรืออาสาสมัครคอยดูแล ณ จุดที่อาจเกิดอันตรายได้ง่าย
3. จัดทำรั้วกันไม่ให้นักท่องเที่ยวรบกวนหรือทำลายพืชและทำร้ายสัตว์ระหว่างที่ เที่ยวชมในแหล่งท่องเที่ยว ในขณะเดียวกันเป็นการช่วยป้องกันไม่ให้สัตว์ทำร้ายนักท่องเที่ยวด้วย

2.4.4 ภัยจากธรรมชาติ

ภัยธรรมชาติแม้จะเป็นเรื่องสุดวิสัยที่เราจะยับยั้งไม่ให้เกิดขึ้นได้ แต่เราก็สามารถจะบรรเทาความสูญเสียต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากหนักให้เป็นเบาได้ หากเราได้พยากรณ์อากาศที่แน่นอน และประกาศเตือนให้ประชาชนที่อยู่ในบริเวณที่จะเกิดภัยให้ทราบล่วงหน้า เพื่อให้ประชาชนอพยพ หรือเตรียมรับสถานการณ์ไว้ตั้งแต่ตอนแรก และให้มีหน่วยช่วยเหลือผู้ประสบภัยไว้หากเกิดภัยธรรมชาติขึ้นก็จะได้แก้ไขได้ทันและทั่วถึง

การปฏิบัติตนของนักท่องเที่ยวเมื่อเกิดภัยธรรมชาติ

1. ภัยจากแผ่นดินไหว นักท่องเที่ยวควรปฏิบัติตน ดังนี้

ก่อนเกิดแผ่นดินไหว

1. ควรมีถ่านไฟฉายและยาไว้ใกล้ตัว

2. อย่าวางของหนักบนชั้นหรือหิ้งสูงๆ เพราะหากเกิดแผ่นดินไหวอาจตกลงมาเสียหายหรือเป็นอันตรายได้

3. มีกรวางแผนเรื่องจุดนัดหมาย การกลับมารวมกันอีกครั้งหลังเกิดแผ่นดินไหวในกรณีที่ทุกคนต้องพลัดพรากกัน

ระหว่างการเกิดแผ่นดินไหว

1. อย่าตื่นตกใจ พยายามควบคุมสติและอยู่อย่างสงบ อย่าวิ่งไปวิ่งมาเพราะผู้ที่ได้รับบาดเจ็บส่วนใหญ่จะเป็นเพราะไม่อยู่กับที่

2. ถ้าหากอยู่ในที่พัก พยายามยืนอยู่ในส่วนที่โครงสร้างแข็งแรงส่วนที่สามารถรับน้ำหนักได้มากและให้อยู่ห่างจากประตูและหน้าต่าง

3. ถ้าอยู่ในที่โล่งแจ้ง ให้อยู่ห่างจากเสาไฟฟ้าและสิ่งห้อยแขวน ต้นไม้ รั้วบ้าน อาคาร ที่ปลอดภัยภายนอกคืออยู่ในที่โล่ง

4. อย่าใช้เทียนไข ไม้ขีด หรือสิ่งที่ก่อให้เกิดประกายไฟ

5. ถ้าหากกำลังขับรถยนต์ให้หยุดรถ และอยู่ภายในรถจนกว่าการสั่นสะเทือนจะหยุด

6. ห้ามใช้ลิฟท์ขณะเกิดแผ่นดินไหว

7. หากอยู่บริเวณชายหาดให้อยู่ห่างจากฝั่ง เพราะอาจเกิดคลื่นขนาดใหญ่ซัดเข้าหาฝั่ง

หลังแผ่นดินไหว

1. ครอบดูว่าตัวเองและคนข้างเคียงได้รับบาดเจ็บหรือไม่ ให้ทำการปฐมพยาบาลขั้นต้นเท่าที่จำเป็น

2. ตรวจสอบแก๊ส ก๊าซ และสายไฟฟ้า ถ้าเสียหายปิดวาล์วและยกสะพานไฟฟ้า

3. เปิดวิทยุฟังคำแนะนำฉุกเฉิน อย่าใช้โทรศัพท์ถ้าไม่จำเป็นเพราะอาจใช้ส่งข่าวที่สำคัญกว่า

4. อย่ากดชักโครกจนกว่าจะตรวจเช็คที่ระบายแล้ว

5. ออกจากตึกที่เสียหายทันที เพราะอาจมีแผ่นดินไหวตามมาได้

6. สวมรองเท้าหุ้มส้น เพื่อป้องกันเศษแก้วและสิ่งหักพัง

2. ภัยจากवादภัย นักท่องเที่ยวควรปฏิบัติตน ดังนี้

1. คอยฟังข่าวรายงานอากาศจากรมอุตุนิยมวิทยา และไม่หลงเชื่อข่าวเล่าลือจากคนอื่น

2. อย่าอยู่ในที่ลุ่มหรือที่ราบริมทะเล หรือแหลมที่ยื่นออกไปในทะเลอาจจะถูกน้ำ

ท่วมหรือคลื่นทะเลพัดกวาดลงทะเล ถ้าบ้านพักอยู่ในที่นั้นให้อพยพไปให้ไกล และป้องกันอันตราย และความเสียหายของสิ่งของด้วย

3. ไม่ออกไปจากอาคารตลอดเวลาที่มีพายุ รวมทั้งปิดประตูหน้าต่างให้แน่นหนา ปิดกั้นช่องทางลม ทางน้ำ และช่องทางต่างๆ ที่น้ำจะเข้าทำให้เกิดความเสียหาย

4. เตรียมไฟฉาย ไม่ขีด เทียนไข เพื่อใช้แทนไฟฟ้าดับจัดเตรียมเวชภัณฑ์และอาหารกระป๋องสำรองไว้

5. ดับไฟในเตาให้เรียบร้อย เพราะอาจเกิดไฟไหม้ได้

6. เตรียมน้ำไว้รับประทาน เพราะอาจเกิดน้ำท่วมทำให้ขาดน้ำดื่ม เตรียมอุปกรณ์หุงต้มไว้ให้พร้อม

7. ควรนำรถยนต์ สัตว์ พาหนะต่างๆ เก็บไว้ในที่ที่ปลอดภัย

8. สิ่งของที่อาจตกลงแตกหัก เสียหาย ควรเก็บวางไว้ในที่ที่ปลอดภัย

9. เมื่อลมพายุสงบอย่าคิดว่าพ้นภัยแล้ว เพราะอาจมีลมพัดมาใหม่ได้อีก เนื่องจากลมเปลี่ยนทิศทางเดิน ควรรอไปอย่างน้อย 3 ชั่วโมงจึงค่อยวางใจได้

10. พยายามคุมสติให้ดีเมื่อลมพัด ทำให้ต้นไม้หัก บ้านเรือนพังควรรหาช่องทางหลบหลีกให้เร็วที่สุด

การรักษาความปลอดภัยด้านภัยธรรมชาติ

1. จัดตั้งหน่วยกู้ภัยในบริเวณที่มีโอกาสเสี่ยงสูงต่อการเกิดภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว ไฟไหม้ป่า เป็นต้น

2. จัดหาและเตรียมอุปกรณ์กู้ภัยติดตั้งไว้ตามจุดเสี่ยงต่างๆ ตามความเหมาะสมกับภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้น เช่น ชูชีพ เชือก บันไดลิง และ สายยางสำหรับดับเพลิง

3. จัดอบรมอาสาสมัครช่วยเหลือผู้ประสบภัยไว้ตลอดเวลา ณ จุดที่สามารถปฏิบัติงานได้สะดวก

4. จัดให้มีหน่วยบรรเทาสาธารณภัยลาดตระเวนตามจุดต่างๆ ที่เสี่ยงต่อภัยธรรมชาติ โดยหมุนเวียนสับเปลี่ยนตลอดเวลา

5. ติดตั้งระบบสัญญาณเตือนภัยที่สามารถรับรู้กันได้ทั่วถึงภายในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเตือนล่วงหน้าก่อนที่ภัยธรรมชาติจะมาถึงตัว

6. ติดตั้งระบบเครือข่ายกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเกิดภัยธรรมชาติ เช่น กรมอุตุนิยมวิทยา กรมยุทธศาสตร์ และศูนย์ตรวจสอบความสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหว กองทัพเรือและหน่วยป้องกันไฟฟ้า กรมป่าไม้ เป็นต้น

2.4.5 ภัยจากยาเสพติดให้โทษ

ยาเสพติดที่แพร่ระบาดในประเทศไทยประกอบด้วย ผีน เฮโรอีน กัญชา ยาบ้า สารระเหย โคเคน เอ็กซ์ตาซี ยาเค ตัวที่แพร่ระบาดมาในปัจจุบันและมีปัญหาในระดับรุนแรงคือ ยาบ้า (แอมเฟตามีน) จะพบว่าผู้ที่ติดยาเสพติดจะมีร่างกายที่ทรุดโทรม มีรูปร่างผอมซีด ผิวคล้ำ ไม่มีแรง อ่อนเพลียง่าย สมองเสื่อม ความคิดความจำสับสน เป็นโรคติดเชื้ออื่นๆ ได้แก่ เช่นโรคตับอักเสบ ไตอักเสบ โรคระบบทางเดินหายใจ โรคหัวใจ โรคมะเร็ง ภูมิคุ้มกันทานในร่างกายจะลดลงปัญหา ยาเสพติดถือว่าเป็นปัญหาใหญ่ที่ต้องรีบดำเนินการแก้ไข เพราะปัญหา ยาเสพติดมีผลทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกมากมาย เช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาโรคเอดส์ ปัญหาอุบัติเหตุ ฯลฯ

แต่อย่างไรก็ตามยังมีชาวต่างชาติบางกลุ่มที่เข้ามาในเมืองไทยเพื่อหวังซื้อขายยาเสพติด โดยเข้ามาในรูปแบบของนักท่องเที่ยว หรือมาติดต่อธุรกิจเป็นการบังหน้า หรืออีกกรณีหนึ่งคือพวกที่เสพยาเสพติดอยู่แล้วได้ชักจูงเชิญชวนให้นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวเข้าสู่กระบวนการยาเสพติด ดังนั้น การดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวจากยาเสพติด จึงเป็นหน้าที่ของทุกคน ทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ที่จะต้องร่วมมือกันดำเนินการป้องกันไม่ให้นักท่องเที่ยวได้รับอันตรายจากภัยของยาเสพติด

2.4.6 ภัยที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยว

การให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวจนถึงแม้ว่าเราจะให้การดูแลป้องกันในทุกๆ ด้านแล้วก็ตาม แต่บางครั้งความไม่ปลอดภัยก็อาจเกิดมาจากตัวนักท่องเที่ยวเอง ซึ่งอาจเกิดได้ในกรณีต่างๆ ต่อไปนี้

- ภัยจากการดื่มสุรา และการใช้สารเสพติดต่างๆ เมื่อนักท่องเที่ยวดื่มสุราหรือสารเสพติดแล้ว จะทำให้เกิดอาการมึนเมา ควบคุมสติไม่ได้ และอาจมีเรื่องทะเลาะวิวาท หรือเกิดอุบัติเหตุต่างๆ ทำให้ตัวนักท่องเที่ยวตกอยู่ในอันตราย
- ภัยจากพฤติกรรมเสี่ยงซึ่งเกิดจากความประมาท และคึกคะนองของนักท่องเที่ยวในขณะเดินทางท่องเที่ยว หรือไม่เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ในสถานท่องเที่ยว อาจทำให้เกิดอันตรายได้
- ภัยที่เกิดจากความไม่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ของนักท่องเที่ยว เช่น
 - การรับประทานอาหารที่อาจเป็นอันตรายต่อตนเองโดยที่ตนเองไม่รู้ตัว ได้แก่ การรับประทานกุ้งบางประเภทแล้วเกิดอาการแพ้
 - การเดินทางผ่านสถานที่ที่ไม่ปลอดภัย เช่น เดินผ่านบริเวณที่มีการก่อสร้างโดยไม่

มีป้ายเตือนแล้วอาจโดนของหล่นใส่

อันตรายต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้จากนักท่องเที่ยวนั้น สามารถป้องกันได้ แต่ต้องได้รับความร่วมมือจากนักท่องเที่ยวเอง เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านี้ นักท่องเที่ยวจะต้องเป็นผู้ควบคุมดูแลตัวเอง นักท่องเที่ยวควรที่จะศึกษาแหล่งที่จะไปท่องเที่ยวและควรรู้จักสังเกตว่าสิ่งต่างๆ รอบตัวปลอดภัยหรือไม่

2.4.7 ปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว

นักท่องเที่ยวในเมืองไทยนั้นส่วนใหญ่มักจะเข้ามาเที่ยวโดยผ่านบริษัทนำเที่ยว ซึ่งบริษัทนำเที่ยวส่วนใหญ่จะจัดตั้งอย่างถูกต้องตามกฎหมาย แต่ก็มีบางแห่งจัดตั้งอย่างไม่ถูกต้องและมีจุดประสงค์เพื่อหลอกลวงนักท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ ซึ่งนักท่องเที่ยวอาจประสบปัญหา ดังนี้

- ปัญหาจากการสื่อสารระหว่างบริษัทนำเที่ยวและนักท่องเที่ยว การสื่อสารที่ไม่เข้าใจกันทางภาษาอาจทำให้นักท่องเที่ยวประสบปัญหาต่างๆ เช่น การพลาดเที่ยวบิน การผิดพลาดในการเข้าพักอาศัย

- ปัญหาจากบริษัทนำเที่ยวที่ไม่มีความรับผิดชอบ หากเกิดเหตุการณ์ต่างๆ ขึ้นกับนักท่องเที่ยว บริษัทนำเที่ยวจะบิดความรับผิดชอบไม่เอาใจใส่ต่อปัญหาที่เกิดขึ้นทำให้นักท่องเที่ยวไม่ได้รับความสะดวกสบายในการเข้ามาท่องเที่ยวและเกิดภาพพจน์ที่ไม่ดีต่อเมืองไทย

ดังนั้น ก่อนการตัดสินใจมาท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวควรตรวจสอบให้ดีก่อนว่าบริษัทนำเที่ยวนั้นมีใบอนุญาตถูกต้องและไว้ใจได้หรือไม่ เพื่อความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว

2.5 ความรู้เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว

สถาบันการโรงแรมและการท่องเที่ยว (สรท.) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2545 :33) การก่ออาชญากรรม การก่อการร้าย ถือได้ว่าเป็นผลของการกระทำของบุคคลทั้งสิ้น ต้องมีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องในแง่ของผู้กระทำผิด ที่เราเรียกกันว่า “คนร้าย” หรือ “ผู้ร้าย” และในปัจจุบันนี้ คนร้ายมีวิวัฒนาการในการทำผิดในรูปแบบต่างๆ และมีวิธีการหลบหนีที่รวดเร็ว ดังนั้น นักท่องเที่ยวควรทำความรู้จักกับอาชญากรรมประเภทต่างๆ ลักษณะและพฤติกรรมของกลุ่มคนร้าย ที่ก่ออาชญากรรม

อาชญากรรม หมายถึง การเกิดอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินอันเนื่องมาจากใจผู้ร้าย เช่น การล้วงกระเป๋า ฉกชิง วิ่งราว การลักขโมย ช่มชู้ ฆาตกรรม ฯลฯ ซึ่งเกิดขึ้นได้ทุกเวลา ทุกสถานการณ์

สถานที่ที่อาจเกิดอาชญากรรม ได้แก่

- **ถนน** ถนนทำให้นักท่องเที่ยวตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของคนที่ซบถโดยประมาทได้ เช่น ขับด้วยความเร็วสูง หรือซบถผิดกฎจราจร หรือสตรีที่เดินถนนในที่เปลี่ยวอาจถูกขูดไปข่มขืนได้
- **สวนสาธารณะ** เป็นสถานที่ที่มีคนมากมายเข้าไปพักผ่อนหย่อนใจออกกำลังกาย และจะมีมิจฉาชีพเข้าไปเพื่อก่ออาชญากรรม เช่น การลักขโมยของ จี้ ปล้น ซึ่งเกิดได้ทั้งกลางวันและกลางคืน สำหรับการข่มขืนกระทำชำเรา มักจะเกิดขึ้นในเวลากลางคืน
- **รถยนต์รับจ้าง** อาจเกิดอาชญากรรมได้ 2 ทาง คือ คนโดยสารปล้นหรือทำร้ายคนขับ และอีกทางหนึ่งคือคนขับอาจข่มขืนกระทำชำเราผู้โดยสารหรือปล้นผู้โดยสาร
- **รถยนต์** เนื่องจากรถยนต์เป็นทรัพย์สินสมบัติที่มีค่า รถยนต์จึงตกเป็นเป้าสำคัญสำหรับการขโมยรถยนต์ และการขโมยของในรถยนต์ พวกขโมยรถยนต์มีจุดมุ่งหมายสำคัญ 2 ประการ คือ ขโมยเพื่อใช้เป็นยานพาหนะชั่วคราว และการขโมยเพื่อนำรถยนต์ไปขายเพื่อหาเงินมาใช้สอย
- **ที่จอดรถประจำทาง** ที่จอดรถประจำทางเป็นที่อันตรายอีกแห่งหนึ่งโดยเฉพาะเวลากลางคืน ที่จอดรถประจำทางจะเป็นเป้าที่พวกอาชญากรคอยมาดักรอทำการจี้ ปล้น หรือข่มขืน เพราะรู้ว่าที่นั่นจะมีทั้ง เด็ก หญิงสาว คนมีเงินเหล่านี้ อาจตกเป็นเหยื่ออาชญากรได้ หญิงสาวอาจจะถูกจับไปทำมิดีมิร้าย คนแก่หรือคนมีเงินอาจจะถูกปล้นหรือถูกชิงทรัพย์ได้
- **สถานบันเทิง** เป็นสถานที่ที่ผู้คนมักจะเข้าไปหาความสุขความสำราญโดยการดื่มของมีนเมา เมื่อเกิดความเมาขึ้นความขาดสติก็ตามมา ซึ่งเป็นสาเหตุของการทะเลาะวิวาท และความรุนแรง อาจเกิดอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินได้
- **ห้างสรรพสินค้า** เป็นสถานที่ที่มีผู้คนมากมายไปจับจ่ายซื้อของ และเป็นสถานที่ที่เกิดอาชญากรรมได้ง่าย ไม่ว่าจะเป็นการล้วงกระเป๋า การขโมยของในห้างสรรพสินค้า หากนักท่องเที่ยวไม่ระมัดระวังตัว อาจตกเป็นเหยื่อได้
- **ปั้มน้ำมัน** เป็นสถานที่ที่ล่อตาล่อใจมิจฉาชีพเป็นอย่างมาก เพราะกิจการปั้มน้ำมันจะมีเงินเข้ามาตลอดทั้งวัน และเงินก็จะเก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ กับที่เติมน้ำมัน จึงอาจทำให้เกิดการปล้นขึ้นมาได้
- **ธนาคาร** เป็นสถานที่ที่มีเงินหมุนเวียนเงินเข้าออกวันละมากๆ และผู้ที่ไปถอนเงินจากธนาคารเป็นจำนวนมาก จึงเป็นเป้าสายตาแก่พวกมิจฉาชีพที่คอยดักปล้นหรือชิงทรัพย์ได้
- **โรงพยาบาล** ส่วนใหญ่การเกิดอาชญากรรมในโรงพยาบาลจะเป็นในรูปของการข่มขืนกระทำชำเราสุขภาพสตรีที่ไปเข้าห้องน้ำเพียงลำพัง โดยที่คนร้ายจะดักรออยู่ก่อนแล้ว หากขัดขืนก็อาจถูกฆ่าถึงตายได้

กลุ่มคนร้ายและลักษณะการก่ออาชญากรรม

การรู้วิธีการทำงานของคนร้ายถือเป็นแนวทางในการป้องกันและไม่ตกเป็นเหยื่อของคนร้าย แต่วิธีการนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งความจริงแล้วคนร้ายได้มีวิธีการต่างๆ มากกว่านี้ และวิธีการที่จะยกมาเป็นตัวอย่างนี้เป็นเรื่องจริงที่คนร้ายได้ใช้มาแล้ว ซึ่งต้องสังเกตลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. เวลาที่เกิดเหตุ เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นถึงเวลาที่คนร้ายมักจะก่ออาชญากรรม
2. สถานที่เกิดเหตุ เพื่อชี้ให้เห็นถึงสภาพสถานที่ที่อาจจะเป็นบ้านพักร้านอาหาร สถานที่ทำงาน ถนนหนทางทั่วไป
3. แผนประทุษกรรมของคนร้าย เพื่อชี้ให้เห็นถึงวิธีการตลอดจนรายละเอียดการทำงาน การที่คนร้ายจะก่ออาชญากรรมได้นั้นจะต้องอาศัย “เวลาและช่วงโอกาส” หากขจัดสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสองสิ่งนี้แล้ว คนร้ายก็จะไม่มีโอกาสที่จะก่ออาชญากรรมได้เลย

กลุ่มคนร้ายที่กระทำผิดต่อนักท่องเที่ยว

1. แก๊งลักทรัพย์ในโรงแรม

● กลุ่มที่ 1

ลักษณะทั่วไป คนร้ายประเภทนี้เป็นกลุ่มคนร้ายชาวต่างประเทศ ชาวอินโดนีเซีย ยองกง มาเลเซีย โดยจะเข้ามาลักทรัพย์ต่อชาวต่างชาติด้วยกันที่พักในโรงแรม

วิธีการกระทำความผิด กลุ่มคนร้ายนี้จะเข้าพักตามโรงแรมหรูหรามีราคา และจะดูเหยื่อที่พักในห้องข้างเคียงว่ามีทรัพย์สินมากน้อยเพียงใด โดยปกติกลุ่มคนร้ายนี้จะมีประมาณ 3-4 คน โดยอาศัยจังหวะที่เจ้าของห้องพักออกไปด้านนอกและกลุ่มคนร้ายขโมยทรัพย์สิน โดยกลุ่มคนร้ายจะใช้อุปกรณ์ คือกุญแจพลาสติกที่มีลักษณะคล้ายกุญแจผี เป็นแผ่นพลาสติกบางๆ เป็นเครื่องมือในการเปิดห้องพักของเหยื่อเมื่อเปิดห้องพักได้แล้วกลุ่มคนร้ายจะลักทรัพย์สินและหลบหนีไป

● กลุ่มที่ 2

ลักษณะทั่วไป กลุ่มคนร้ายเป็นจีนฮ่อ

วิธีการกระทำความผิด คนร้ายหรือกลุ่มคนร้ายจะเลือกเข้าตามโรงแรมและเลือกดูเหยื่อที่มีของมีค่ามาก โดยจะเลือกเวลาทำงานในเวลากลางดึก ขณะที่แขกนอนหลับโดยจะนำกุญแจผีที่ได้จากการปืมหรือก๊อปปี้จากการพักครั้งก่อนๆ นอกจากนี้กลุ่มคนร้ายมีความสามารถในการปลดล็อกโซ่ด้านใน และเข้าไปลักทรัพย์ของแขกที่มาพักได้

● กลุ่มที่ 3

ลักษณะทั่วไป กลุ่มคนร้ายเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่แฝงมาเที่ยวใช้บริการของโรงแรม

วิธีการทำความผิด กลุ่มคนร้ายวัยรุ่นมักทำที่มาจากเที่ยวสถานบริการของโรงแรม และแอบขึ้นไปเดินสำรวจบนชั้นห้องพัก หากสบโอกาสจะลักเอาทรัพย์สินทุกอย่างที่มีค่า ทั้งของแขกและของโรงแรม

● **กลุ่มที่ 4**

ลักษณะทั่วไป กลุ่มคนร้ายแอบทำที่ เป็นผู้เข้าพัก อาศัยช่วงเวลาเทศกาลหลายวันแต่กายดี

วิธีการทำความผิด คนร้ายจะมีประมาณ 2-3 คน ทำที่เดินอยู่ในกลุ่มแขกที่มาเปิดห้องพัก แล้วทำที่เป็นเจ้าของห้องขอกุญแจห้องกับเจ้าหน้าที่ต้อนรับเพื่อลักทรัพย์สินนักท่องเที่ยวแล้วหลบหนี

● **กลุ่มที่ 5**

ลักษณะทั่วไป คนร้ายคนเดียวหรือสองคน ปะปนกับคณะนักท่องเที่ยวที่มาเป็นกลุ่ม

วิธีการทำความผิด คนร้ายจะทำที่ เป็นผู้มาอยู่กับคณะทัวร์ หรือกลุ่มทัวร์แล้วลักทรัพย์สินสัมภาระของนักท่องเที่ยวที่กำลังเก็บของอยู่บริเวณห้องลอบปีโรงแรม หรือขณะที่กำลังขึ้นห้องหรือลงจากห้อง

2. กลุ่มคนร้ายลักทรัพย์บนรถโดยสาร

ลักษณะทั่วไป กลุ่มคนร้ายลักทรัพย์บนรถโดยสารประจำทางปรับอากาศจะมีประมาณ 4-5 คน โดยคนร้ายกลุ่มนี้จะอาศัยรถยนต์โดยสารปรับอากาศในการทำความผิดเป็นส่วนใหญ่และมักจะกระทำต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มากับรถยนต์โดยสารคันดังกล่าว

วิธีการทำความผิด กลุ่มคนร้ายจะเดินทางมากับรถยนต์โดยสารในรูปของเด็กประจำรถ ช่างเครื่องหรือบริกรบนรถ และจะอาศัยในช่วงเวลากลางคืน ซึ่งผู้โดยสารนอนหลับสนิทแล้วก็จะทำการลักทรัพย์โดยมีวิธีการคลานอย่างช้าๆ ไปที่เหยื่อที่น่ากระเป๋าสตางค์ได้ด้านหน้าที่นั่งจากนั้นก็ค่อยๆ ล้วงเอาทรัพย์สินไป ซึ่งหลังจากได้ทรัพย์สินไปแล้วก่อนที่จะถึงปลายทาง คนขับรถยนต์โดยสารก็หยุดรถที่บริเวณใดบริเวณหนึ่งเพื่อที่จะให้คนร้ายลงจากรถเพื่อหลบหนีไป

3. แก๊งมอมยา

ลักษณะทั่วไป กลุ่มคนร้ายจะเป็นชาวปากีสถาน ซึ่งเข้ามาก่อนอาชญากรรมในประเทศไทยในรูปขององค์กรอาชญากรรม ซึ่งมีกลุ่มคนร้ายเป็นจำนวนมาก มีการกระทำผิดในรูปแบบต่างๆ เช่น ค้ายาเสพติด มอมยานักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ

วิธีการทำความผิด โดยปกติแล้วกลุ่มคนร้ายมอมยานี้จะมีประมาณ 2 คน เข้าไปตีสนิทกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในสถานที่ต่างๆ เช่น แหล่งท่องเที่ยวในเวลากลางคืน ทำอากาศยาน จากนั้นก็จะใช้วิธีชักชวนให้ไปเที่ยวยังที่พัก จากนั้นก็จะชวนนักท่องเที่ยวที่เป็นเหยื่อร่วมทานอาหารพร้อมทั้งดื่มสุราหรือน้ำอัดลมโดยในสุราน้ำอัดลมจะมียานอนหลับประเภทร้ายแรงผสมอยู่เมื่อดื่มหรือกินเข้าไปแล้วนักท่องเที่ยวก็จะนอนหลับทันที จากนั้นก็จะลักเอาทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวและหลบหนีไปในเวลาปฏิบัติงาน

การจดจำตำหนิรูปพรรณคนร้าย ยานพาหนะของคนร้าย มีความสำคัญมากต่อการสืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิดลงโทษเพราะสามารถนำข้อมูล ไปสเก็ทซ์ภาพคนร้ายและประกาศสืบจับต่อไป ส่วนยานพาหนะที่ใช้นั้นเป็นแนวทางในการสืบสวนไปถึงตัวผู้เป็นเจ้าของและผู้ที่ใช้ยานพาหนะซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิด หรือได้เบาะแสต่อการจับกุมคนร้ายมาดำเนินคดีได้

การสังเกตจดจำยานพาหนะของคนร้ายหรือผู้ต้องสงสัย

1. หลักในการจำ

- สังเกตจดจำในสิ่งที่ใหญ่ เห็นง่าย ไปสู่สิ่งเล็กๆ เห็นยาก
- สังเกตจดจำตำหนิ รอยชน สติกเกอร์ หรือจุดเด่นต่างๆ ของยานพาหนะที่คนร้ายใช้

กระทำความผิด

- พยายามสังเกต แต่อย่าจดจำทุกสิ่งทุกอย่าง ให้จดจำบางสิ่งที่สามารถจำได้อย่างแม่นยำ

- เมื่อคนร้ายหลบหนีไปแล้ว อย่าถามผู้อื่นว่าเห็นอย่างไร ให้รีบบันทึกลักษณะที่เห็นไว้ทันที
- มอบรายละเอียดต่างๆ ให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เกี่ยวข้อง

2. สิ่งที่สามารถจดจำได้ง่ายและจดจำก่อน

- ประเภทรถ เป็นรถจักรยานยนต์ รถเก๋งส่วนบุคคล รถยนต์แท็กซี่ สาธารณะ รถบรรทุก รถกระบะ รถสามล้อเครื่อง เป็นต้น

- สีของรถ เป็นรถสีใด บริเวณใดเป็นสีชนิดธรรมดา ลู่วิ่ง ฯลฯ
- ความเก่า-ใหม่ ของรถ
- ยี่ห้อ รุ่นใด พ.ศ. ไດ

- หมายเลขทะเบียน ซึ่งดูได้จากแผ่นป้ายทะเบียน ให้จดจำทั้งตัวอักษร ตัวเลข และสีของแผ่นป้ายทะเบียน ทะเบียนรถประเภทต่างๆ จะแตกต่างกันไป เช่น รถเก๋งส่วนบุคคล แผ่นป้ายทะเบียนเป็นพื้นสีขาว ตัวเลข และตัวอักษรมีสีดำ รถแท็กซี่ แผ่นป้ายสีเหลือง ตัวเลขและตัวอักษรเป็นสีดำ แผ่นป้ายรถจักรยานยนต์เป็นพื้นสีขาว ตัวเลขและตัวอักษรสีดำ

อนึ่งในการสังเกตแผ่นป้ายทะเบียนพยายามสังเกตด้วยว่าเป็นแผ่นป้ายที่ติดไว้อย่างหลวมหรือติดอย่างแน่นหนา หรือมีการพรางเลขตัวอักษรของแผ่นป้ายนั้นหรือไม่ ด้วยวิธีใด (ปัจจุบันคนร้ายมักใช้แผ่นป้ายทะเบียนปลอมหรือมีการพรางหมายเลขทะเบียนและตัวอักษรให้ผิดไปจากความเป็นจริง)

3. สิ่งที่เป็นตำหนิรอยชน จุดเด่นที่เห็นได้ชัด

- ตำหนิ เช่น กระจกแตก สีลอก มีรอยเจาะที่ตัวถังของรถ ฯลฯ

- รอยขน รอยบุบ รถมี่รอยถูกชนบริเวณใดมากน้อยอย่างไร
- จุดเด่น เป็นรถที่แต่งเพื่อใช้แข่งชั้น มีเสาอากาศ ติดตั้งอุปกรณ์พิเศษต่างๆ กับรถ ฯลฯ
- สติกเกอร์ फिल्म ติดสติกเกอร์บริเวณใด ติดฟิล์มกรองแสงที่บวมมาก – น้อยอย่างไร
- แผ่นป้ายที่ติดกับกระจกด้านหน้า ได้แก่ แผ่นป้ายวงกลมแสดงการเสียภาษี แผ่นป้ายผ่านเข้าออกของสถานที่ต่างๆ

- เสียงของเครื่องยนต์ แตก จดจำว่ามีเสียงอย่างไร รถบางประเภทมีเสียงเครื่องยนต์เสียงแทรก เฉพาะตัว

ทั้งหมดนี้เป็นเพียงแนวทางในการสังเกต จดจำตำหนิรูปพรรณลักษณะของยานพาหนะที่คนร้ายใช้การก่ออาชญากรรมและหลบหนี ดังนั้น เพื่อเป็นการให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการปราบปรามอาชญากรรม ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์หรือผ่านมาพบเหตุการณ์นั้นๆ ควรรู้วิธีการจดจำตำหนิ รูปพรรณคนร้ายลักษณะ ยานพาหนะต่างๆ ที่คนร้ายใช้ ถ้าหากสามารถจดจำรายละเอียดได้มากเท่าไร โอกาสที่ตำรวจจะนำตัวคนร้ายมาลงโทษก็มีมากเท่านั้น

2.6 การดูแลสุขภาพอนามัยของนักท่องเที่ยว

การดูแลสุขภาพอนามัยของนักท่องเที่ยวนั้นเป็นสิ่งที่เราควรให้ความสำคัญไม่น้อยกว่าด้านอื่น เพราะนักท่องเที่ยวย่อมมาจากหลายประเทศนักท่องเที่ยวจะไม่ชินกับสภาพอากาศในเมืองไทย เนื่องจากเมืองไทยอยู่ในเขตร้อนต้องระมัดระวังในเรื่องของอาหารและน้ำดื่ม เพราะอาจเป็นสาเหตุให้นักท่องเที่ยวเกิดเจ็บป่วยในระหว่างการเดินทางได้

เมารถ เมาเรือ

สามารถป้องกันได้โดยการทานยาแก้เมารถ เมาเรือ เช่น ไดเมนไฮดริเนท (DIMENHYDRINATE) โดยรับประทานก่อนออกเดินทางประมาณ 30 นาที โดยที่ยาจะออกฤทธิ์อยู่ได้ประมาณ 4 ชั่วโมง ถ้าเป็นการเดินทางไกล เช่น โดยทางเรือเพื่อเที่ยวชมทะเล หรือปะการังอันสวยงาม ซึ่งต้องใช้เวลาอยู่ในทะเลนานๆ ให้รับประทานยาทุก 3 ชั่วโมงครั้ง โดยยานี้จะทำให้รู้สึกง่วงบ้างเล็กน้อย

อาการท้องเสียธรรมดา

อาจเกิดจากการทานอาหารรสจัด อาการโดยทั่วไปจะมีอาการถ่ายเหลวเป็นน้ำ และบ่อยครั้ง มีอาการปวดท้องร่วมด้วย แต่จะไม่รุนแรง อาการอ่อนเพลียเนื่องจากร่างกายสูญเสียน้ำและเกลือแร่

การปฐมพยาบาล วิธีการบรรเทาอาการโดยการทานยาแก้ท้องเสีย เช่น อีโมเดียม (EMODIUM) และเกลือแร่ซองเพื่อบรรเทาอาการอ่อนเพลีย

อาการท้องเสียจากการติดเชื้อ

อาจเกิดจากการทานอาหารที่ไม่สะอาด มักจะมีอาการคล้ายกับท้องเสียธรรมดา คือถ่ายเหลวเป็นน้ำและบ่อยครั้ง แต่มักจะมีอาการไข้หรือคลื่นไส้ร่วมด้วย ส่วนอาการปวดท้องรุนแรงหรือไม่ ขึ้นกับชนิดของเชื้อโรค ถ้ามีอาการดังกล่าวไม่ควรรับประทานยาแก้ท้องเสีย เช่น อีโมเดียม (EMODIUM) เพราะจะทำให้เชื้อโรคไม่ถูกขับออกมา

การปฐมพยาบาล ควรทานเกลือแร่ซอง เพื่อลดการสูญเสียน้ำและเกลือแร่ผ่านทางแพทย์ (อุลต้าคาร์บอน : Ultra Carbon) เพื่อลดการดูดซึมเชื้อโรคเข้าสู่ร่างกาย พร้อมกับพาไปพบแพทย์เพื่อการรักษาต่อไป

อาการซีด

จะมีอาการเริ่มแรกเช่นเดียวกับเป็นลม คือ มีอาการหน้ามืดวิงเวียนศีรษะ มือทำอ่อนแรง อายากล้มตัวลงนอน หายใจไม่เต็มอิ่ม ใจหวิว มือสั่น ตาลาย ตัวเย็น หน้าซีดหรือเขียว อาจมีเหงื่อซึม ชีพจรเบาเร็วและหายใจหอบความดันเลือดตก บัสสาวะออกน้อย อาการอาจไม่ครบทุกอย่างตามที่กล่าวมาแต่จะมีมากบ้างน้อยบ้างตามความรุนแรงของอาการ ถ้าซีดออกอยู่นานสมองจะขาดเลือดมากทำให้หมดสติได้

การปฐมพยาบาล ควรให้ผู้ป่วยนอนราบ เพื่อเลือดจะได้ไปเลี้ยงสมองได้เพียงพอพร้อมกับจะทำให้หัวใจทำงานน้อยลงด้วย ควรยกเท้าให้สูงขึ้น และนำไปพบแพทย์ให้เร็วที่สุด

เป็นลมแดดหรือลมร้อน

อาการของคนเป็นลมแดดหรือลมร้อน จะมีอาการปวดหัวมาก คลื่นไส้ อาเจียน กระหายน้ำ ผิวหนังหรือตัวร้อน ชีพจรจะเต้นเบาและเร็ว ผู้ป่วยอาจจะมีอาการหน้ามืดเป็นลมและอาจหมดสติได้

การปฐมพยาบาล

1. ให้ผู้ป่วยนอนราบ และพาผู้ป่วยไปอยู่ในที่ร่ม และเย็นพอสมควร
2. พยายามให้ร่างกายได้รับความเย็น เพื่อลดความร้อนในร่างกาย แต่ระวังอย่าให้ความร้อนลดต่ำกว่า 38 องศาเซลเซียสอย่างรวดเร็วเพราะจะทำให้เกิดผลเสียแก่ร่างกาย
3. ให้ดื่มน้ำปนเกลือเล็กน้อยจำนวนมากๆ ส่วนผสมอาจจะเป็นดังนี้ คือ น้ำ 1 แก้ว ปนเกลือครึ่งช้อนกาแฟ และควรดื่มน้อยๆ

4. การให้นอน ถ้าหน้ามีสีแดงเข้ม ควรให้นอนศีรษะสูง ถ้าหน้าขาวซีดให้นอนศีรษะต่ำ
5. ให้นอนราบ เหยียดขาและแขนลงไปตรงๆ เพราะอาจมีกระดูกแตกหักที่หนึ่งข้อใด หากเคลื่อนย้ายต้องระมัดระวัง
6. ห้ามดื่มน้ำหรือกินอาหารใดๆ
7. ตรวจดูบาดแผลโดยเฉพาะที่บริเวณศีรษะ
8. หากมีอาการชัก ให้ใช้ม้วนผ้าหรือจุกไม้ก๊อกใส่เข้าระหว่างฟันเพื่อป้องกันไม่ให้กัดลิ้นตัวเอง
9. ให้หาสาเหตุที่ทำให้ผู้ป่วยหมดสติ และประวัติการเกิดอุบัติเหตุของผู้ป่วย เพื่อแจ้งให้แพทย์ทราบ
10. ให้สังเกตชีพจรและการหายใจตลอดเวลา

บาดแผลที่เกิดจากสัตว์

สัตว์บางชนิดมีพิษร้ายแรง แต่บางชนิดไม่มีพิษ แต่อาจมีเชื้อโรคที่ทำให้เกิดเป็นแผลร้ายแรงได้ ดังนี้

แผลถูกสุนัขกัดและโรคพิษสุนัขบ้า

แผลที่ถูกสุนัขกัดนอกจากจะทำให้เกิดการอักเสบ ขึ้นแล้ว ยังต้องนึกถึง โรคพิษสุนัขบ้าด้วย เมื่อเวลาถูกสุนัขกัด เชื้อไวรัสที่อยู่ในน้ำลายของสัตว์ป่วยจะเข้าสู่คนได้ ทำให้สมองอักเสบ และเมื่อเกิดเป็นโรคพิษสุนัขบ้าแล้วยังไม่มียาใดๆ ที่จะช่วยชีวิตไว้ได้ และยังมีสัตว์อีกหลายชนิดที่เป็นสาเหตุของโรคนี้ เช่น แมว ลิง สุนัขป่า ค่างคาว

การปฐมพยาบาล

1. รักษาเฉพาะที่รีบล้างแผลด้วยน้ำสะอาดและสบู่ทันที เป็นเวลานานพอสมควรเพื่อล้างน้ำลายสัตว์ออกให้หมดถ้าแผลลึกขาดหลังจากที่ล้างแผลจนสะอาดแล้ว ให้ตัดเนื้อที่กระดูกะรังและเนื้อที่ตายออกเสียก่อน ถ้าเชื่อแน่ว่าแผลสะอาดเพียงพอ จึงจะเย็บแผลได้
2. อย่าฆ่าสุนัขที่กัด ให้กักขังไว้ 10 วัน โดยให้อาหารแก่สุนัขด้วยถ้าสุนัขเป็นบ้า ปกติจะตายภายใน 5 วัน ถ้าไม่ตายใน 10 วัน แสดงว่าสุนัขไม่บ้า
3. ให้อาบน้ำป้องกันบาดทะยัก และยาปฏิชีวนะป้องกันการติดเชื้อ
4. ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการฉีดวัคซีน และเซรุ่ม

แผลถูกงูกัด

เมื่อถูกงูกัด พิษจะถูกขับออกจากต่อมไหลเข้าไปในแผลทางรอยเขี้ยว ซึ่งงูพิษแบ่งเป็น 3 ชนิด ดังนี้

1. งูประเภทมีพิษต่อประสาท เช่น งูเห่า งูจงอาง งูสามเหลี่ยมบริเวณที่ถูกงูกัดจะปวดและบวมเล็กน้อย ซาตรงที่ถูกกัด และค่อยๆ ลามไปที่รูปร่างกายอย่างรวดเร็ว มีอาการอ่อนเพลีย ง่วงนอนลิ้มตาไม่ขึ้น พูดจ้ออ้อแฉ่ กลืนลำบาก และหายใจไม่สะดวก ในที่สุดเป็นอัมพาตทั่วร่างกาย และตายเพราะการหยุดการหายใจ

2. งูประเภทมีพิษต่อโลหิต เช่น งูกะปะ งูแมวเซา งูเขียวหางไหม้บริเวณที่ถูกกัดจะปวดและบวมมาก ผิวหนังจะเปลี่ยนสี หนังเป็นเม็ดพอง มีน้ำเหลือง หรือเลือดไหลซึมตรงบริเวณที่ถูกกัด อาจมีเลือดออกตามผิวหนัง มีจ้ำเลือด ใตเป็นเลือด เลือดออกจากเหงือก เลือดกำเดาไหล หรือมีเลือดไหลออกมาทางอุจจาระปัสสาวะ คนไข้จะเพลียง แต่ไม่มีอาการอัมพาต และจะตายเพราะหัวใจวาย

3. งูทะเล เป็นงูประเภทมีพิษต่อกล้ามเนื้อ งูทะเลเกือบทุกชนิดถือเป็น งูพิษ พิษงูทะเลจะมีความรุนแรงมากกว่าพิษของงูเห่าบกถึง 50 เท่า แต่เนื่องด้วยการเจริญเติบโตของต่อมน้ำพิษของงูทะเลไม่ดีเท่ากับงูบก ดังนั้น พิษงูทะเลทั่วไป จึงไม่รุนแรงเท่าที่ควร แต่ก็สามารถทำอันตรายได้มากแก่ผู้ที่ถูกขบกัดเมื่อถูกงูทะเลกัดใหม่ๆ จะไม่มีอาการปวด แต่หลังจากถูกงูทะเลกัดแล้วราว 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง จะมีอาการปวดตามกล้ามเนื้อ และเคลื่อนไหวแขนขาไม่ได้ ทำให้กล้ามเนื้อเป็นอัมพาตบางส่วน ขากรรไกรจะเกร็ง และตายได้เนื่องจากภาวะการหายใจล้มเหลว และหยุดทำงาน

การปฐมพยาบาล

1. ใช้สายรัด เช่น สายยางหรือเชือก รัดเหนือแผลประมาณ 5-10 ซม. รัดให้ตึงและควรคลายสายรัดทุกๆ 30 นาที คลายสักครั้งถึง 1 นาที และทำเช่นนี้ต่อไปจนกว่าจะได้รับการฉีดเซรุ่ม

2. ให้บริเวณส่วนที่ถูกงูกัดอยู่นิ่งๆ การอยู่นิ่งๆ นี้ได้พิสูจน์และทดลองแล้วว่าสามารถช่วยทำให้พิษงูผ่านเข้าสู่ร่างกายน้อยลง

3. อย่าดื่มเหล้า เพราะจะทำให้พิษงูกระจายไปรวดเร็ว และอย่าฉีดยาหรือพินให้ผู้ป่วย เพราะมีผลช่วยส่งเสริมพิษงู

4. รีบไปพบแพทย์โดยด่วน

แมงกะพรุนไฟ

สัตว์พวกแมงกะพรุนไฟมีพิษที่เหล็กใน อยู่ที่ตามหนดเส้นเล็กๆ ซึ่งจะปล่อยออกมาแทงผิวหนังของคน ทำให้ปวดแสบปวดร้อน ผิวหนังบริเวณนั้นจะบวมเป็นผื่นแดง พอง แดง และแผลหายช้า ถ้าถูกมากๆ คนไข้อาจถึงช็อกได้

การปฐมพยาบาล

1. ล้างบริเวณผิวหนังด้วยน้ำสะอาด
2. ทาผิวหนังด้วยน้ำแอมโมเนีย หรือแอลกอฮอล์ น้ำแอมโมเนียหอม อาจชุบปิดให้ชุ่ม ติดต่อกันเป็นเวลานานหลายชั่วโมง
3. หลังจากนั้นใช้พวก แอนติฮิสตามีนครีม หรือพวกคอร์ติโคสเตอรอยด์ครีม
4. รีบนำส่งโรงพยาบาล เพราะอาจมีอาการร้ายแรงอื่นๆ ร่วมด้วย

2.7 หน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือแก่นักท่องเที่ยว

ปัญหาในปัจจุบันที่เกี่ยวกับความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวนั้น ถึงแม้ว่าจะมีมาตรการต่างๆ ที่ภาครัฐและภาคเอกชนไม่ร่วมมือกันเพื่อดูแลและป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นอย่างเต็มที่แล้วก็ตามแต่ในบางครั้งการดูแลอาจจะไม่ทั่วถึง นักท่องเที่ยวบางรายอาจได้รับอันตรายหรือไม่ได้รับความสะดวกในการเดินทางมาท่องเที่ยวหากเราอยู่ในเหตุการณ์หรือพบนักท่องเที่ยวเหล่านี้ ควรให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่โดยการประสานงานกับหน่วยงานที่มีหน้าที่ให้บริการในด้านต่างๆ ดังนี้

สถานีตำรวจ

เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในเรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนทั่วไป ซึ่งมีหน้าที่ให้การดูแล ป้องกันปัญหาอาชญากรรมต่างๆ และจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ และเพื่อความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อสถานีตำรวจควรรักษาเอกสารที่จำเป็นติดตัวไปด้วย ดังนี้

1. บัตรประจำตัวประชาชน หรือใบแทนฯ หรือ
2. บัตรประจำตัวข้าราชการ หรือ
3. ใบสำคัญประจำตัวคนต่างด้าว หรือ
4. หนังสือเดินทาง (Passport) สำหรับชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาภายในประเทศ

แจ้งความเอกสารสำคัญหาย

เช่น บัตรประจำตัวประชาชน ในอนุญาตขับขี่รถยนต์ จักรยานยนต์ โฉนดที่ดิน ใบสำคัญ
ประจำตัวคนต่างด้าว ฯลฯ มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

1. ยื่นคำร้องแจ้งว่าเอกสารดังกล่าวหาย ต่อสถานีตำรวจท้องที่ ที่ทำหาย
2. เจ้าพนักงานตำรวจจะทำการสอบสวนว่าหายจริงหรือไม่ แล้วลงบันทึกประจำวันไว้

เป็นหลักฐาน

3. เจ้าพนักงานตำรวจจะออกหลักฐานยืนยันไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการต่อไป

แจ้งความคนหาย

หลักฐานต่างๆ ที่ควรนำไปแสดงต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ คือ

1. บัตรประจำตัวผู้หาย (ถ้ามี)
2. ใบสำมะโนครัว (ทะเบียนบ้าน) ผู้หาย
3. ภาพถ่ายคนหาย (เป็นภาพถ่ายที่ใหม่ที่สุด)
4. ใบสำคัญทางราชการ เช่น ใบเกิด ใบสำคัญทางทหาร

แจ้งความรถและเรือหาย

หลักฐานต่างๆ ที่ควรนำไปแสดงต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ คือ

1. ใบทะเบียนรถยนต์ รถจักรยานยนต์ เรือ หรือพาหนะอื่นๆ ที่หาย
2. ใบรับเงิน หรือสัญญาซื้อขายเท่าที่มี
3. ถ้าเป็นตัวแทนห้างร้าน บริษัท ไปแจ้งความควรมีหนังสือมอบอำนาจจากเจ้าของหรือผู้จัดการของห้างร้าน บริษัท นั้น ๆ ไป รวมทั้งหนังสือรับรองบริษัทด้วย
4. หนังสือเกี่ยวกับการติดต่อหรือเอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานได้ (ถ้ามี)
5. หนังสือคู่มือประจำตัวรถที่ทางบริษัทห้างร้านจ่ายให้เป็นคู่มือ ถ้าไม่มีหนังสือคู่มือรถให้จ่ายให้ หือ สี แบบ หมายเลขประจำเครื่องและตัวรถไปด้วย (ถ้ามี)

แจ้งความอาวุธปืนหาย

หลักฐานต่างๆ ที่ควรนำไปแสดงต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ คือ

1. ทะเบียนใบอนุญาตอาวุธปืน
2. ใบเสร็จรับเงินที่บริษัทห้างร้านขายปืนออกให้

แจ้งความทรัพย์สินหาย

หลักฐานต่างๆ ที่ควรนำไปแสดงต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ คือ

1. ใบเสร็จรับเงินซื้อขาย หรือหลักฐานการแสดงการซื้อขายทรัพย์สินนั้น
2. รูปพรรณทรัพย์สินนั้นๆ (ถ้ามี)
3. ตำหนิหรือลักษณะพิเศษต่างๆ
4. เอกสารสำคัญต่างๆ เท่าที่มี
5. ในกรณีลักทรัพย์ในบ้านเรือน หรือสำนักงานให้รักษาร่องรอยหลักฐานในที่เกิดเหตุ อย่าให้ผู้ใดเข้าไปแตะต้องหรือเคลื่อนย้ายสิ่งของในที่เกิดเหตุจนกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไปถึง

แจ้งความถูกข่มขืนกระทำชำเรา

หลักฐานต่างๆ ที่ควรนำไปแสดงต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ คือ

1. เสื้อผ้าของผู้ที่ถูกข่มขืนฯ ซึ่งมีคราบอสุจิ หรือรอยเปื้อนอย่างอื่น อันเกิดจากการข่มขืน หรือสิ่งของต่างๆ ของผู้ต้องหาที่ตกอยู่ในสถานที่เกิดเหตุด้วย
2. ใบสำเนาสำมะโนครัว (ทะเบียนบ้าน) ของผู้เสียหาย
3. รูปถ่าย หรือที่อยู่ของผู้ต้องสงสัย ตลอดจนหลักฐานอื่นๆ (ถ้ามี)

แจ้งความถูกทำร้ายร่างกายและเหตุฆ่าคนตาย

ควรดำเนินการดังนี้

1. ให้ดูแลรักษาสถานที่เกิดเหตุไว้ อย่าให้ผู้ใดเข้าไปแตะต้องหรือเคลื่อนย้ายสิ่งของต่างๆ ในที่เกิดเหตุ จนกว่าเจ้าพนักงานตำรวจจะไปถึงที่เกิดเหตุ
2. เมื่อพบ มีด ไม้ ปืน ของมีคม หรืออาวุธที่คนร้ายทิ้งไว้ในสถานที่เกิดเหตุ ตลอดจน พยานหลักฐานต่างๆ ที่ตกอยู่ในที่เกิดเหตุ หากปลอดภัยไว้จะสูญหาย หรือเสียหาย ให้นำมามอบให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ
3. รายละเอียดเท่าที่สามารถบอกให้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ทราบ

สถานีวิทยุรับแจ้งเหตุร้ายและของหาย

ในปัจจุบันมีรายการวิทยุที่ให้บริการรับแจ้งเหตุร้ายจากประชาชนที่ได้รับความเดือนร้อนในเรื่องทั่วไป เช่น สิ่งของหาย รถหาย คนหาย รวมถึงปัญหาการจราจร ซึ่งรายการวิทยุดังกล่าวจะคอยประสานงานให้หน่วยงานที่รับผิดชอบในเรื่องนั้นๆ ดำเนินการต่อไป รายการวิทยุที่ให้บริการมี

- สถานีวิทยุพิทักษ์สันติราษฎร์ (สวพ.91)
- จ.ส. 100
- วิทยุชุมชนร่วมด้วยช่วยกัน FM 96

โรงพยาบาล หรือสถานอนามัย

โดยทั่วไปจะมีโรงพยาบาลให้บริการรักษาพยาบาลทั้งโรงพยาบาลของรัฐบาล และโรงพยาบาลเอกชน ซึ่งจะเปิดทำการตลาด 24 ชั่วโมงหากนักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บให้รีบนำส่งโรงพยาบาล ที่ใกล้ที่สุด แต่หาก นักท่องเที่ยวได้รับบาดเจ็บและเป็นสถานที่ห่างไกลเช่นต่างจังหวัด ที่ไกลจากโรงพยาบาล สามารถติดต่อสถานอนามัยของแต่ละตำบลนั้นๆ ได้ เพื่อทำการรักษาเบื้องต้นก่อนนำส่งโรงพยาบาลต่อไป

สถานทูต

เป็นสถานที่ที่คอยให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในระหว่างที่เข้ามาพักในประเทศไทย ซึ่งสถานทูตของประเทศต่างๆ จะอยู่ในกรุงเทพมหานครหากนักท่องเที่ยวได้รับความเดือดร้อน หรือได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตในระหว่างที่อยู่เมืองไทย ให้ติดต่อสถานทูตเพื่อดำเนินการติดต่อประเทศของตนต่อไป

2.8 การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวประเภทความปลอดภัย

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2542:49)ได้กล่าวว่าความปลอดภัยเป็นสิ่งพึงปรารถนาตามธรรมชาติของมนุษย์ทุกคนและเป็นสัจชาติญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่พยายามหลีกเลี่ยงต่อความไม่ปลอดภัยที่อาจเกิดขึ้นกับตนเองให้มากที่สุด ในการตัดสินใจที่จะเดินทางไปท่องเที่ยวยังสถานที่ใดก็ตามนักท่องเที่ยวต้องคำนึงถึงความปลอดภัยทางร่างกายชีวิตและทรัพย์สินเป็นสำคัญ หากมีข่าวเกี่ยวกับความไม่ปลอดภัยเกิดขึ้นที่ใด เช่น มีการโจรกรรม ปล้นจี้ ชิงทรัพย์ ไรคระบาด มีการรบกวนความปลอดภัยสงบ ปฏิวัติ รัฐประหาร เป็นต้น เหตุการณ์เหล่านี้ย่อมส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวเพราะจะทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกไม่ปลอดภัย ก็จะไม่เดินทางไปท่องเที่ยวที่นั่นแม้จะมีสิ่งดึงดูดใจมากมายเพียงใดก็ตาม ซึ่งบุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา ได้แบ่งสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวด้านความปลอดภัยที่สำคัญได้แก่

1. สิ่งอำนวยความสะดวกด้านความปลอดภัยในลักษณะทั่วไป เป็นการให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยและบำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชนและนักท่องเที่ยวโดยพยายามดำเนินการแก้ไข ป้องกัน ปรามปราม อาชญากรรมและความเดือดร้อนต่างๆ ที่วราชาอาณาจักร

2. สิ่งอำนวยความสะดวกด้านความปลอดภัยจากการใช้บริการท่องเที่ยวเป็นการให้ความคุ้มครองดูแลความปลอดภัยเพื่อมิให้เกิดอุบัติเหตุหรือถูกล่อลวงจากผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยว ดังต่อไปนี้

2.1 ความปลอดภัยจากการใช้บริการด้านการขนส่ง ในการให้บริการขนส่งของนักท่องเที่ยวต้องมีเส้นทางยานพาหนะ ผู้ประจำยานพาหนะที่เหมาะสมเพื่อไม่ให้เกิดอุบัติเหตุแก่นักท่องเที่ยวและยังป้องกันมิให้นักท่องเที่ยวถูกประทุษร้าย ถูกวางยานอนหลับ ถูกกรีดล้างกระเป๋า ถูกจี้ปล้นบนยานพาหนะขนส่ง และยังป้องกันมิให้นักท่องเที่ยวถูกโกงราคาค่าโดยสารด้วย

2.2 ความปลอดภัยจากการใช้บริการด้านที่พักแรม ในการบริการที่พักแรมของนักท่องเที่ยว ต้องป้องกันมิให้ทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวสูญหายหรือเสียหายไม่ว่าในห้องพักหรือที่ฝากไว้กับโรงแรม และป้องกันการถูกโกงราคาค่าที่พักด้วย

2.3 ความปลอดภัยจากการใช้บริการด้านแหล่งท่องเที่ยวโดยมีการป้องกันอุบัติเหตุในขณะเที่ยวชมแหล่งท่องเที่ยว และป้องกันการถูกโกงราคาค่าเข้าชมด้วย

2.4 ความปลอดภัยจากการใช้บริการด้านอาหารและเครื่องดื่ม ต้องปลอดภัยจากอาหารเป็นพิษและการโกงราคาค่าอาหารและเครื่องดื่มจากร้านอาหาร

2.5 ความปลอดภัยจากการใช้บริการด้านนำเที่ยว นักท่องเที่ยวต้องปลอดภัยจากการถูกหลอกลวงของธุรกิจนำเที่ยวที่ขายบริการแล้วไม่ได้รับบริการหรือได้รับบริการไม่ครบตามที่ตกลงกันไว้ รวมทั้งการโกงราคาค่าบริการนำเที่ยวด้วย

2.6 ความปลอดภัยจากการใช้สินค้าที่ระลึก ต้องเป็นสินค้าที่มีคุณภาพได้มาตรฐาน ไม่เป็นของปลอม หรือจ่ายเงินแล้วไม่ส่งมอบสินค้าให้ หรือโกงราคาสินค้าสูงเกินไป

นอกจากนี้ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา ยังได้กล่าวถึงการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวด้านความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญมี 4 ด้านด้วยกันคือ

1. การพัฒนาด้านความปลอดภัยจากโจรผู้ร้ายในแหล่งท่องเที่ยว จะต้อง
 - จัดให้มีการประสานความร่วมมือกับตำรวจเพื่อส่งเจ้าหน้าที่เข้ามาเป็นหน่วยรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว
 - จัดให้มีการฝึกอบรมอาสาสมัครรักษาความปลอดภัยจากโจรผู้ร้ายในแหล่งท่องเที่ยว และมอบหมายภารกิจในการสอดส่องดูแลผลิตภัณฑ์บนเรือยนต์ในพื้นที่ตามความเหมาะสม

- จัดตั้งหน่วยรักษาความปลอดภัยเพื่อดูแลพื้นที่ท่องเที่ยว โดยเฉพาะ และจัดหาบุคลากรรักษาความปลอดภัยให้เพียงพอ
- จัดตั้งจุดตรวจและหน่วยรับแจ้งเหตุให้กระจายครอบคลุมพื้นที่ในแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะบริเวณที่มีโอกาสเสี่ยงสูงต่อการโจรกรรม
- จัดทำป้ายเตือนนักท่องเที่ยวให้ทราบว่าบริเวณใดที่มีความเสี่ยงภัยจากโจรผู้ร้ายเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ระวังตัว

2. การพัฒนาความปลอดภัยจากอุบัติเหตุ

- จัดเจ้าหน้าที่ประจำจุดในบริเวณที่มีโอกาสเสี่ยงสูงต่ออุบัติเหตุ เพื่อทำหน้าที่คอยเตือนในขณะเดียวกันก็คอยเฝ้าระวังดูแลป้องกันอุบัติเหตุ
- จัดทำป้ายประกาศชี้แจงให้นักท่องเที่ยวทราบถึงโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุเพื่อให้เกิดความระมัดระวังในการเที่ยวชม
- จัดตั้งหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้นในจุดที่เหมาะสมเพื่อให้การปฐมพยาบาลแก่ผู้ประสบอุบัติเหตุ
- จัดให้มีการฝึกอบรมบุคลากร เพื่อทำหน้าที่ดูแลความปลอดภัยจากอุบัติเหตุเป็นการเฉพาะ
- จัดเตรียมอาสาสมัครบรรเทาสาธารณภัย พร้อมวัสดุอุปกรณ์การกู้ภัยประจำไว้ ณ จุดที่สามารถช่วยเหลือผู้ประสบอุบัติเหตุได้สะดวก
- จัดสร้างสิ่งป้องกันที่ถาวรเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ เช่น รั้วกันสะพานถาวรสำหรับข้ามแม่น้ำ ทุ่นลอยสำหรับชายทะเล เป็นต้น

3. การพัฒนาด้านความปลอดภัยจากพืชและสัตว์ภายในแหล่งท่องเที่ยว

- จัดทำป้ายประกาศให้นักท่องเที่ยวทราบก่อนเข้าชมภายในแหล่งท่องเที่ยวถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากพืชหรือสัตว์ และควรทำป้ายประกาศเตือน ณ จุดที่มีพืชหรือสัตว์ที่เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยวด้วย
- จัดให้มีการปฐมนิเทศชี้แจงให้นักท่องเที่ยวทราบล่วงหน้าว่า ภายในแหล่งท่องเที่ยวมีพืชและสัตว์อะไรบ้างที่สามารถก่อให้เกิดอันตรายได้
- จัดเจ้าหน้าที่คอยเฝ้าดูแลระวัง ณ จุดที่อาจเกิดอันตรายจากพืชหรือสัตว์
- จัดทำรั้วเพื่อไม่ให้นักท่องเที่ยวรบกวนหรือทำลายพืช และสัตว์ระหว่างเที่ยวชม ในขณะเดียวกันก็ป้องกันมิให้สัตว์ทำร้ายนักท่องเที่ยวด้วย

4. การพัฒนาความปลอดภัยจากการหลงทาง

- จัดให้มีการปฐมนิเทศนักท่องเที่ยวก่อนเข้าชมภายในแหล่งท่องเที่ยวพร้อมทั้งแจกคู่มือเกี่ยวกับจุดที่น่าเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว
- จัดให้มีการนำชมโดยมัคคุเทศก์จากภายนอก หรืออาสาสมัครนำเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวเองเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้นำทาง
- จัดทำป้ายชี้เส้นทางทุกระยะภายในแหล่งท่องเที่ยวและบริเวณจุดตัดจุดแยกภายในแหล่งท่องเที่ยว
- จัดทำแผนที่แสดงที่ตั้งบริเวณต่างๆ ภายในแหล่งท่องเที่ยวด้วยมาตราส่วนและทิศทางที่ถูกต้อง
- จัดทำหรือก่อสร้างสิ่งกีดขวางอาจเป็นกำแพง หรือรั้วลวดหนามหรือสิ่งอื่นในบริเวณที่อาจทำให้นักท่องเที่ยวหลุดออกไปจากแหล่งท่องเที่ยว

5. การพัฒนาด้านความปลอดภัยจากธรรมชาติ

- จัดให้มีการปฐมนิเทศชี้แจงให้นักท่องเที่ยวทราบถึงโอกาสเกิดภัยพิบัติตามธรรมชาติได้ตามฤดูกาล
- จัดตั้งหน่วยกู้ภัยในบริเวณพื้นที่ที่มีโอกาสเสี่ยงสูงต่อการเกิดภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม ไฟป่า ดินถล่ม เป็นต้น พร้อมจัดหาอุปกรณ์กู้ภัยติดตั้งไว้ตามจุดเสี่ยงภัยธรรมชาติ เช่น เชือก บันไดลิง ชูชีพ เครื่องดับเพลิง เป็นต้น
- จัดตั้งหน่วยอาสาสมัครบรรเทาสาธารณภัยลาดตระเวนตามจุดเสี่ยงหรือกิจกรรมท่องเที่ยวที่มีโอกาสเสี่ยงต่อภัยธรรมชาติสับเปลี่ยนหมุนเวียนอยู่ตลอดเวลา
- จัดให้มีการติดตั้งระบบสัญญาณเตือนภัยที่สามารถรับรู้กันได้ในทั่วถึงภายในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเตือนล่วงหน้าก่อนที่ภัยธรรมชาติจะมาถึง
- จัดให้มีการติดตั้งระบบเครือข่ายกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเกิดภัยธรรมชาติ เช่น กรมอุตุนิยมวิทยา กรมอุทกศาสตร์ หน่วยป้องกันไฟป่า ศูนย์ตรวจความสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหว เป็นต้น

2.9 การจัดการและการให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยทั่วไป

การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศด้านการบำบัดทุกข์บำรุงสุขของประชาชน กรมตำรวจได้ดำเนินมาตรการแก้ไข ป้องกัน และปราบปรามอาชญากรรม และปัญหาความเดือดร้อนต่างๆ ที่วราชนาณาจักรมาโดยตลอด เมื่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวเจริญเติบโตมี

นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น เจ้าหน้าที่ตำรวจที่รับผิดชอบในพื้นที่ต่าง ๆ ก็ต้องให้บริการช่วยเหลือคุ้มครองรักษาความปลอดภัยด้วย

แต่เนื่องจากภารกิจในด้านการพิทักษ์สันติราษฎร์มีมาก ไม่สอดคล้องกับอัตรากำลังพลที่มีอยู่อย่างจำกัด ประกอบกับนักท่องเที่ยวมีหลายชาติหลายภาษา ทำให้การติดต่อขอรับความช่วยเหลือในปัญหาความเดือดร้อนต่าง ๆ ไม่ได้ได้รับความสะดวกเท่าที่ควรและจากการพิจารณาแนวโน้มในอนาคตคาดว่า อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ประกอบกับรัฐบาลได้ให้ความสำคัญที่จะส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอย่างจริงจัง โดยบรรจุไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 เป็นต้นมา ททท. จึงได้มุ่งดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยของนักท่องเที่ยวอย่างจริงจัง โดยเสนอแนะให้มีการจัดตั้งหน่วยตำรวจเฉพาะกิจเพื่อให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวโดยตรงต่อไป

1. การดำเนินมาตรการเพื่อให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

1.1 การจัดตั้งหน่วยตำรวจเฉพาะกิจ

จากแนวความคิดในข้อ 3 ดังกล่าว ททท. ได้เป็นแกนนำประสานขอความร่วมมือให้กรมตำรวจพิจารณาดำเนินการให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยอย่างจริงจัง โดยเสนอแนะให้มีการจัดกำลังตำรวจเพื่อทำหน้าที่ ในด้านนี้โดยเฉพาะ ซึ่งกลุ่มผู้ประกอบการท่องเที่ยวภาคเอกชนก็ได้แสดงเจตนารมณ์อย่างแรงกล้าด้วยการร่วมแรงร่วมใจกันบริจาคเงินซื้ออุปกรณ์ด้านยุทธปัจจัย เช่น รถวิทยุ วิทยุสื่อสาร รถจักรยานยนต์ ฯลฯ เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อมอบให้เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เป็นเครื่องมือปฏิบัติการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวต่อไป ซึ่งกรมตำรวจได้ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง โดยทดลองจัดตั้งศูนย์อำนวยความสะดวกและให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว (ศอ.นท.) ขึ้นในสังกัดของกองบังคับการกองปราบปราม เมื่อเดือนมีนาคม 2519 มีกำลังพลจำนวน 60 คน ทำหน้าที่รับแจ้งเรื่องร้องเรียนและลาดตระเวนให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวในย่านชุมชนและแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในความนิยมของนักท่องเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งภาคธุรกิจเอกชนได้ให้การสนับสนุนจัดให้มีที่ทำการในลักษณะสถานีย่อยชั่วคราวอยู่ที่ถนนสีลม อันเป็นย่านที่อยู่ในความนิยมของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ทำให้การให้บริการและการรักษาความปลอดภัยในพื้นที่สามารถดำเนินการได้สะดวกรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

การทดลองจัดตั้ง ศอ.นท. ในครั้งนั้น นับว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพราะนอกจากจะช่วยแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนแก่นักท่องเที่ยวส่วนหนึ่งแล้ว ยัง

ก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ไปในต่างประเทศ ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความรู้สึกอบอุ่นที่จะตัดสินใจเดินทางมาเยือนประเทศไทยมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเจริญเติบโต โดยขยายตัวไปสู่ส่วนภูมิภาคอย่างรวดเร็ว เช่น ที่พัทยา เชียงใหม่ หาดใหญ่/สงขลา ภูเก็ต ฯลฯ มีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเดินทางไปท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ปัญหาความเดือดร้อนหรือความไม่ปลอดภัยของนักท่องเที่ยวแผ่ขยายกว้างขวางมากขึ้นด้วย ประกอบกับปี พ.ศ. 2523 รัฐบาลได้ประกาศให้เป็นปีท่องเที่ยวไทย และมอบหมายภารกิจการคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวให้กรมตำรวจและกระทรวงมหาดไทยรับไปดำเนินการอย่างจริงจังทั่วราชอาณาจักร

กรมตำรวจจึงได้พิจารณาปรับปรุง ศอ.นท. เป็นหน่วยตำรวจเฉพาะกิจการท่องเที่ยวมีชื่อว่า ฉก.ทท. โดยใช้หลักการบริหารและประกอบกำลังให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยคือ ใช้กำลังพลของ ศอ.นท. เดิม ทำหน้าที่เป็นฝ่ายอำนวยการใน ฉก.ทท. มีภารกิจรวบรวมข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยว เช่น จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเมื่อใด จำนวนเท่าใด พักแรมที่ไหน มีกำหนดการไปท่องเที่ยวที่ใดบ้าง จะกลับออกนอกราชอาณาจักรเมื่อใด ฯลฯ เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อประสานงานป้อนข้อมูลดังกล่าวให้ฝ่ายคุ้มครองนักท่องเที่ยวของ ฉก.ทท. ดำเนินการให้ความคุ้มครองในพื้นที่ความรับผิดชอบแต่ละแห่งต่อไป กล่าวคือ

1. เมื่อนักท่องเที่ยวอยู่ในกรุงเทพมหานคร ได้มอบหมายให้กองบัญชาการตำรวจนครบาลเป็นผู้ดูแลให้ความคุ้มครอง
2. เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางอยู่บนทางหลวง เพื่อไปท่องเที่ยวในจังหวัดต่าง ๆ ก็ให้กองบังคับการตำรวจทางหลวงเป็นผู้ดูแลให้ความคุ้มครอง
3. เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางเข้าสู่จังหวัดต่าง ๆ ก็ให้กองบังคับการตำรวจภูธร 1 - 4 เจ้าของท้องที่รับผิดชอบดูแลให้ความคุ้มครอง
4. เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยวทางน้ำ ก็ให้กองบังคับการตำรวจน้ำดูแลให้ความคุ้มครอง

ทั้งนี้ ในการปฏิบัติการเพื่อให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ฝ่ายคุ้มครองนักท่องเที่ยวดังกล่าวได้จัดให้มีการวางแผนปฏิบัติงานอย่างละเอียด พร้อมทั้งรายงานผลการปฏิบัติงานให้หน่วยเหนือทราบเป็นลายลักษณ์อักษรทุก ๆ 15 วัน และจัดให้มีผู้รับผิดชอบลดหลั่นตามลำดับชั้น เช่น กองบัญชาการตำรวจนครบาลได้จัดตั้ง "ศูนย์อำนวยการเฉพาะกิจคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว (ศอ.คป.ทท.บข.น.)" โดยมีผู้บัญชาการตำรวจนครบาลเป็นผู้อำนวยการศูนย์ แบ่งการปฏิบัติเป็น 2 ส่วน คือ ฝ่ายอำนวยการและฝ่าย

ปฏิบัติซึ่งในขั้นตอนการดำเนินการได้จัดตั้งศูนย์ในระดับรอง ๆ ลงไป ได้แก่ ระดับกองบังคับการ กำกับการ จนกระทั่งถึงระดับสถานีตำรวจนครบาลเจ้าของท้องที่ได้มอบหมายความรับผิดชอบให้อยู่ในการดูแลของสารวัตรใหญ่และสารวัตรปราบปราม ซึ่งในการปฏิบัติการกองบัญชาการตำรวจนครบาลได้สั่งการให้สถานีตำรวจนครบาลเจ้าของท้องที่ทุกแห่งต้องสำรวจพื้นที่ให้ทราบว่ามีแหล่งอยู่ที่ไหนบ้าง แหล่งชุมชน ศูนย์การค้า สถานีบริการบันเทิง สถานที่พักผ่อนที่อยู่ในความนิยมของนักท่องเที่ยวอยู่ที่ใดบ้าง เพื่อวางแผนลาดตระเวนตรวจตราให้ความคุ้มครองแก่นักท่องเที่ยว ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งฝ่ายคุ้มครองนักท่องเที่ยวหน่วยอื่นก็ดำเนินการในลักษณะดังกล่าวเช่นกัน

สำหรับการให้บริการอำนวยความสะดวกในการรับแจ้งเรื่องร้องทุกข์ ได้ถือหลักปฏิบัติร่วมกันทุกท้องที่ว่าจะให้บริการแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศเป็นกรณีพิเศษ เพราะนักท่องเที่ยวมีเวลาอยู่ในราชอาณาจักรจำกัด

ในส่วนของกระทรวงมหาดไทย ได้สั่งการให้จังหวัดต่าง ๆ จัดให้มีแผนการให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว โดยให้ฝ่ายปกครอง ได้แก่ ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ร่วมมือกับฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจอย่างจริงจัง ซึ่งในทางปฏิบัติ จังหวัดต่าง ๆ ได้ร่วมกับกองกำกับการตำรวจภูธรประจำจังหวัดจัดตั้งศูนย์อำนวยความสะดวก เพื่อให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวขึ้นซึ่งศูนย์ดังกล่าวปฏิบัติงานเป็นผลดีต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นอย่างยิ่ง

2. การจัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว (ศช.ทท)

จากการที่กรมตำรวจได้ปรับปรุง ศอ.นท. เป็น ฉก.ทท. เพื่อขยายการให้ความคุ้มครองแก่นักท่องเที่ยวได้กว้างขวางทั่วราชอาณาจักรนั้น ททท. ก็ได้ร่วมมือประสานงานกับฝ่ายอำนวยการของ ฉก.ทท. จัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวขึ้นเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2523 ณ ที่ทำการ ททท. ถนนราชการดำเนินนอก โทร. 281-5051 มีชื่อย่อว่า ศช.ทท. โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อให้บริการอำนวยความสะดวกในการรับแจ้งเรื่องร้องเรียนในปัญหาความเดือดร้อนต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยว

การบริหาร ศช.ทท. ททท. ได้มอบหมายให้รองผู้ว่าการฝ่ายการตลาดเป็นผู้อำนวยการศูนย์และแบ่งการดำเนินงานเป็น 2 ส่วน คือ ฝ่ายปฏิบัติการได้ใช้กำลังพลจากฝ่ายอำนวยการของ ฉก.ทท. มาดำเนินการจำนวน 56 นาย และฝ่ายอำนวยการเป็นเจ้าหน้าที่ของ ททท. โดยส่วนหนึ่งคัดเลือกพนักงานที่มีความสามารถในภาษาต่างประเทศ จำนวน 30 คน ทำหน้าที่เป็นล่าม ผลัดเปลี่ยนกันเข้าเวรตั้งแต่เวลา 08.00 – 16.00 น. และ 16.00 – 24.00 น. ทุกวัน

การให้บริการของ ศช.ทท. เป็นการแบ่งเบาภาระของตำรวจเจ้าของห้องที่ โดยอาศัยหลักการร่วมมือประสานงานซึ่งกันและกัน คือ ศช.ทท. จะรับแจ้งเรื่องราวร้องทุกข์และทำการสอบสวนเบื้องต้นและส่งให้สถานีตำรวจนครบาลเจ้าของห้องที่ดำเนินการต่อไป แต่หากเป็นคดีเร่งด่วนฝ่ายปฏิบัติการของ ศช.ทท. ก็จะดำเนินการเองในฐานะสังกัดของกองปราบปราม

ต่อมามีการได้เพิ่มอัตรากำลังให้แก่ ฉก.ทท. ททท. จึงได้เสนอขอให้มีการแต่งตั้งตำรวจเฉพาะกิจระดับแผนกขึ้นในพื้นที่อันเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ ได้แก่ พัทยา เชียงใหม่ หาดใหญ่/สงขลา และภูเก็ต ทั้งนี้ เพื่อดำเนินการให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและได้ร่วมประสานงานอย่างใกล้ชิดกับฝ่ายคุ้มครองนักท่องเที่ยวของ ฉก.ทท. ในท้องถิ่นด้วย

การดำเนินงานของ ศช.ทท. นับว่าประสบผลสำรวจด้วยดี สามารถให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยวได้ประมาณร้อยละ 85.90 ปัญหาความเดือดร้อนส่วนใหญ่ได้แก่ ลักทรัพย์ร้อยละ 24.62 ของคดีที่เกิดขึ้นรบกวนเสนอขายบริการร้อยละ 16.44 ถูกฉ้อโกงร้อยละ 13.83 ถูกโกงราคาสินค้าร้อยละ 11.56 และถูกชิงทรัพย์ร้อยละ 8.28 ของคดีที่เกิดขึ้น

3. การจัดตั้งกองกำกับการ 8 กองบังคับการกองปราบปราม

ททท. ได้พยายามประสานงานผลักดันให้มีการจัดตั้งหน่วยตำรวจท่องเที่ยวถาวรมาโดยตลอดเพราะเล็งเห็นว่าปัญหาความไม่ปลอดภัยของนักท่องเที่ยวเป็นปัญหาที่มีกระจายอยู่ทั่วราชอาณาจักรและสะสมมาเป็นเวลานาน ฉะนั้น หน่วยงานที่จะรองรับปัญหาดังกล่าวก็จำเป็นต้องเป็นหน่วยงานถาวรที่สามารถรองรับปัญหาได้ทั่วราชอาณาจักรเช่นกัน ททท. จึงได้ประสานงานเสนอให้มีการจัดตั้งหน่วยตำรวจท่องเที่ยวขึ้นในระดับกองบังคับการกองปราบปราม เมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2524 โดยแบ่งการบริหารภายในเป็น 8 แผนก ตามอำนาจหน้าที่รับผิดชอบดังนี้

แผนก 1 รับผิดชอบงานด้านธุรการ

แผนก 2 รับผิดชอบงานด้านการต่างประเทศ

แผนก 3 รับผิดชอบงานด้านสายตรวจป้องกันอาชญากรรมทั่วประเทศ

แผนก 4 รับผิดชอบงานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและตามกฎหมายอื่น ๆ อันเกี่ยวกับความผิดคดีอาญาซึ่งผู้เสียหายเป็นชาวต่างประเทศ คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานครกับอีก 16 จังหวัดใกล้เคียง คือ พระนครศรีอยุธยา สิงห์บุรี ลพบุรี ชัยนาท อ่างทอง สระบุรี ปทุมธานี นนทบุรี นครปฐม

เพชรบุรี สุพรรณบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ราชบุรี กาญจนบุรี สมุทรสงคราม สมุทรสาคร มีที่ทำการ
แผนกอยู่ที่อาคารสำนักงาน ททท. ถนนราชดำเนินนอก โทร. 281-4051

แผนก 5 รับผิดชอบงานเช่นเดียวกับแผนก 4 มีเขตรับผิดชอบในภาคตะวันออกและภาค
อีสาน รวม 25 จังหวัด ได้แก่ ชลบุรี สมุทรปราการ ฉะเชิงเทรา นครนายก ปราจีนบุรี ระยอง
ตราด จันทบุรี นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี ยโสธร 5
มหาสารคาม ร้อยเอ็ด กาฬสินธุ์ ขอนแก่น อุดรธานี หนองคาย สกลนคร เลย นครพนม
มุกดาหาร มีที่ทำการแผนกที่เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี โทร. (038) 418740

แผนก 6 รับผิดชอบงานเช่นเดียวกับแผนก 4 และ 5 มีเขตรับผิดชอบในภาคเหนือ
ทั้งหมด 16 จังหวัด ได้แก่ เชียงใหม่ เชียงราย แม่ฮ่องสอน น่าน ลำปาง ลำพูน แพร่ สุโขทัย
พิษณุโลก ตาก กำแพงเพชร เพชรบูรณ์ นครสวรรค์ อุทัยธานี อุดรดิตถ์ พะเยา มีที่ทำการ
แผนกร่วมอยู่กับ ททท. สำนักงานเชียงใหม่ ถนนไปรษณีย์ โทร. (053) 234490

แผนก 7 รับผิดชอบงานเช่นเดียวกับแผนก 4 5 และ 6 มีเขตความรับผิดชอบในเขต
ภาคใต้ตอนบนรวม 10 จังหวัด ได้แก่ ภูเก็ต พังงา กระบี่ ระนอง สุราษฎร์ธานี ชุมพร
นครศรีธรรมราช ตรัง พัทลุง สตูล มีที่ทำการแผนกร่วมอยู่กับ ททท. สำนักงานภูเก็ต โทร.
(076) 221036

แผนก 8 รับผิดชอบเช่นเดียวกับแผนก 4 5 6 และ 7 มีเขตความรับผิดชอบในเขต
ภาคใต้ตอนล่างรวม 4 จังหวัด ได้แก่ สงขลา ยะลา ปัตตานี นราธิวาส มีที่ทำการแผนกร่วมอยู่
กับ ททท. สำนักงานหาดใหญ่ โทร. (074) 246733

การปฏิบัติหน้าที่ของกองกำกับการ 8 กองบังคับการกองปราบปราม ได้ร่วมมือ
ประสานงานกับหน่วยตำรวจท่องเที่ยวที่ใกล้เคียงทั้งในด้านการแก้ไข ป้องกัน และปราบปรามพร้อม
ทั้งเป็นศูนย์ประสานงานให้ฝ่ายคุ้มครองนักท่องเที่ยวดำเนินการตามนโยบายของกรมตำรวจใน
ด้านการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวทั่วราชอาณาจักรซึ่งผลการดำเนินงานของ กก.8 ป.
สามารถให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเฉลี่ยประมาณ 89.10 % ปัญหาความเดือดร้อนส่วนใหญ่
เป็นปัญหาเช่นเดียวกับการรับเรื่องร้องเรียนของ ศช.ทท. คือ ลักทรัพย์ วิว่งราวทรัพย์ ถูกโกงราคา
สินค้าและบริการ ปล้นทรัพย์ และชิงทรัพย์ เป็นต้น

4. การปรับปรุงแผนการให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

เนื่องด้วยในปี พ.ศ. 2525 เป็นปีสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี รัฐบาลได้จัดให้มีงาน
เฉลิมฉลองทั่วประเทศ พร้อมทั้งเผยแพร่ประชาสัมพันธ์อย่างกว้างขวางทั้งในและต่างประเทศ ใน
การนี้ ททท. ได้ร่วมมือประสานงานกับกรมตำรวจปรับปรุงแผนการให้ความคุ้มครองรักษาความ

ปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยกรมตำรวจได้เพิ่มหน่วยงานในฝ่ายคุ้มครองนักท่องเที่ยวขึ้นจากแผนเดิม (เมื่อปี พ.ศ. 2523) คือ เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวไปทางรถไฟได้สั่งการให้กองบังคับการตำรวจรถไฟแบบผู้รับผิดชอบดูแลให้ความปลอดภัยและหากนักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวแบบทัวร์ป่า โดยเฉพาะในจังหวัดภาคเหนือ ก็ได้มอบให้กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดนวางแผนการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ทั้งนี้ ให้ฝ่ายคุ้มครองนักท่องเที่ยวทุกหน่วยติดต่อประสานงานอย่างใกล้ชิดกับ กก.8 ป. เพื่อร่วมมือประสานงานให้การดำเนินการให้ความคุ้มครองแก่นักท่องเที่ยวมีประสิทธิภาพสูงสุด

สำหรับในส่วนของการทรวมหาดไทยก็ได้ให้ความร่วมมือ โดยปลัดกระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือสั่งการให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัดกวดขันการดำเนินมาตรการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวอย่างจริงจังต่อเนื่องตลอดไปด้วย

5. การดำเนินมาตรการ “ป้องปราม”

จากการศึกษาปัญหาความเดือดร้อนของนักท่องเที่ยวที่ร้องเรียนต่อ ศอ.นท. และศช.ทท. พบว่า สาเหตุประการหนึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ทำให้นักท่องเที่ยวมิได้ระมัดระวังตนเองจึงตกเป็นเหยื่อของกลุ่มมิจฉาชีพได้ง่าย ดังนั้น ททท. จึงดำเนินมาตรการในด้านการป้องกันปัญหา ได้แก่

1. จัดพิมพ์เอกสาร Do & Don't แจกเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวได้เข้าใจเกี่ยวกับสภาพของสังคมไทย ว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ เพราะหากนักท่องเที่ยวประพฤติฝ่าฝืนข้อห้ามของสังคมก็อาจจะประสบภัยพิบัติได้เช่นกัน

2. จัดพิมพ์เอกสาร ADVICE TO VISITORS เป็นการแนะนำและเตือนให้นักท่องเที่ยวระมัดระวังตนเองเกี่ยวกับการเดินทางไปเที่ยวต่าง ๆ ระมัดระวังไม่ใช้บริการจากกลุ่มบุคคลที่เสนอขายบริการต่าง ๆ ในที่สาธารณะ ฯลฯ เป็นต้น

เอกสารนี้ เริ่มพิมพ์แจกจ่ายตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 เป็นต้นมา โดยส่วนหนึ่งกองบังคับการกองตรวจคนเข้าเมืองได้กรุณาให้ความร่วมมือแจกเผยแพร่แก่นักท่องเที่ยว ณ ช่องตรวจคนเข้าเมืองที่ทำอากาศยานกรุงเทพฯ ด้วย

3. จัดพิมพ์เอกสาร Some Legal Tips For Tourist เผยแพร่แนะนำให้นักท่องเที่ยวเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนเบื้องต้นที่ควรปฏิบัติเมื่อประสบปัญหาความเดือดร้อนต่าง ๆ

4. จัดพิมพ์ Tourist Hand Book เผยแพร่กฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวควรทราบ เช่น ระเบียบเกี่ยวกับการเข้า – ออกเมือง พิธีการศุลกากร การนำวัตถุโบราณออกนอกราชอาณาจักร การห้ามพกพาอาวุธหรือยิงปืนในที่สาธารณะ ฯลฯ เป็นต้น

5. ประสานงานให้หน่วยตำรวจฝ่ายคุ้มครองนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะตำรวจท่องเที่ยวดำเนินมาตรการลาดตระเวนตรวจตราในพื้นที่อย่างเข้มงวด เช่น ตามแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ย่านชุมชนที่อยู่ในความนิยมของนักท่องเที่ยว สถานที่พักแรมซึ่งได้มีการใช้กำลังตรวจตราทั้งรถวิทู สายตรวจจักรยานยนต์และสายตรวจเดินเท้า เป็นต้น

6. ประสานงานให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมทั่วราชอาณาจักร โดยเฉพาะในเมืองหลักทางการท่องเที่ยว ดำเนินการจัดให้มีมาตรการคุ้มครองแก่ผู้พักแรมอย่างจริงจัง เช่น จัดให้มีประกาศแนะนำให้ผู้พักแรมระมัดระวังทรัพย์สินหรือฝากสิ่งของมีค่าไว้กับโรงแรม เป็นต้น

7. ประสานงานให้บริษัทนำเที่ยวจัดส่งข้อมูลเกี่ยวกับการนำเที่ยวให้ตำรวจท่องเที่ยวเพื่อป้อนข้อมูลให้ฝ่ายคุ้มครองนักท่องเที่ยวใช้ประโยชน์ในการดำเนินมาตรการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

8. จัดให้มีการสำรวจปัญหาความเดือดร้อนของนักท่องเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานคร พัทยา เชียงใหม่ หาดใหญ่/สงขลา และภูเก็ต เพื่อสนับสนุนให้เป็นข้อมูลแก่ฝ่ายคุ้มครองนักท่องเที่ยวหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าของท้องที่ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแผนการให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ในด้านการดำเนินมาตรการปราบปราม ได้ร่วมมือประสานงานกับฝ่ายปฏิบัติของ ศช. ทท. หรือตำรวจท่องเที่ยวศึกษาปัญหาความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นเป็นการประจำ เช่น การวางยานบนรถไฟ รถทัวร์ หรือการกรีดล้อวงกระเป๋านักท่องเที่ยวบนรถโดยสารประจำทางในเขตกรุงเทพมหานคร และใช้กำลังสายสืบนอกเครื่องแบบดำเนินการจัดกุมปราบปรามโดยเด็ดขาดต่อไป

6. การปรับปรุงขั้นตอนการดำเนินคดีของชาวต่างประเทศให้ได้รับความสะดวกรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

สืบเนื่องจากขั้นตอนในการดำเนินคดีมักจะต้องใช้เวลานาน แต่นักท่องเที่ยวมีเวลาอยู่ในราชอาณาจักรจำกัด ซึ่งหากจับผู้ต้องหาได้ และไม่มีผู้เสียหายอยู่ร่วมดำเนินการตามขั้นตอนได้ ก็จะทำให้ผู้ต้องหามีโอกาสรอดพ้นจากการถูกลงโทษได้ง่าย ซึ่งจุดนี้เป็นช่องโหว่ทำให้กลุ่มมุงกระทำประทุษร้ายต่อนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมากขึ้น ททท. จึงได้ประสานงานกับกรมอัยการและกระทรวงยุติธรรม ขอให้พิจารณาช่องโหว่ดังกล่าว ซึ่งในที่สุดก็ได้มีการแก้ไขปรับปรุงประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 237 ทวิ ให้สามารถทำการสอบปากคำผู้เสียหายได้ก่อนที่พนักงานอัยการจะยื่นฟ้อง และเมื่อจับผู้ต้องหาได้ภายหลังก็สามารถใช้ข้อมูลจากการสอบปากคำผู้เสียหายไว้ดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อลงโทษต่อไปได้

นอกจากนี้ ได้แจ้งขอความร่วมมือไปยังกรมอัยการ ขอให้พิจารณาดำเนินการในคดีเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศดำเนินไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งกรมอัยการได้ประสานงานไปยังอัยการทั่วราชอาณาจักรให้ถือปฏิบัติเป็นนโยบายที่จะต้องให้บริการด้วยความรวดเร็ว เพื่อสนองนโยบายด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาล

ปัญหาความไม่ปลอดภัยในร่างกาย ชีวิต และทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว นอกจากจะเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแล้ว ยังก่อให้เกิดผลเสียต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติยศของประชาชนเป็นการส่วนรวม ดังนั้น หากรัฐบาลมีนโยบายที่จะใช้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือแสวงหาผลประโยชน์เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างแท้จริงแล้ว ก็จำเป็นต้องดำเนินนโยบายในด้านการให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวอย่างจริงจังควบคู่กันไปด้วย

อรอนงค์ กรุณา (2539 : 33) ได้แปลและเรียบเรียงเรื่องการจัดการและความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว ของ Martin Brackenbury จาก Managing the Perceptions and Realities of Physical Safety and Security in Tourism Destinations, Peper No.13 สรุปได้ว่าความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวมักจะเกี่ยวข้องกับสุขภาพ อาชญากรรมและการก่อการร้าย อาชญากรรม เช่น การล้วงกระเป๋าและการวิ่งราว การตามตีหรือบงกชโดยผู้ค้าหาบเร่ การฆ่า นักท่องเที่ยว ส่วนการก่อการร้ายพุ่งความสนใจมายังการท่องเที่ยวเพราะอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมใหญ่และมีความสำคัญทางเศรษฐกิจ และได้เสนอแนวทางการจัดการกับเหตุการณ์ที่คุกคามความปลอดภัยทางด้านจิตใจและการจัดการกับวิกฤติการณ์ในอนาคต ไว้ดังนี้

การจัดการกับเหตุการณ์ที่คุกคามความปลอดภัยทางด้านจิตใจ

1. ต้องจัดการเหตุการณ์ต่างๆ ด้วยความซื่อตรง หมายถึง ความซื่อตรงของผู้ประกอบการฝ่ายเอกชนและรัฐบาล ในการให้ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องแก่สื่อมวลชนได้รับทราบ แต่หากยังไม่มีข้อมูลเพียงพออาจออกแถลงการณ์เพื่อประวิงเวลาในการสืบสวนหาสาเหตุต่างๆ ว่าอุบัติเหตุหรือเหตุการณ์ร้ายแรงต่างๆ เกิดขึ้นหรือเป็นผลมาจากความผิดพลาดบางประการของฝ่ายรัฐบาล หน่วยงานของรัฐ ผู้ขนส่ง เจ้าของโรงแรม ผู้ประกอบการ และอื่นๆ

2. แสดงความห่วงใยต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบ การแสดงออกถึงความห่วงใยต่อผู้ที่ตกเป็นเหยื่อเป็นไปโดยธรรมชาติและไม่มีขั้นตอนยุ่งยากแต่ต้องพิสูจน์ให้เห็นได้อย่างชัดเจน

3. ต้องจัดการเรื่องราวต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพและมีความสำนึกทางการปฏิบัติการ เช่น การออกแถลงการณ์ข่าวอย่างรวดเร็วจำเป็นต้องให้ความชัดเจนกับบุคคลที่จะต้อง

ติดต่อ รายชื่อและเบอร์โทรศัพท์ที่สื่อมวลชนสามารถติดต่อข้อมูล อาจมีสายโทรศัพท์ที่ใช้ติดต่อ และสายโทรศัพท์อื่นอีกหลายๆ สาย ที่มีคนคอยรับและตอบคำถามของนักหนังสือพิมพ์ การออกแถลงการณ์รายงานความคืบหน้าต้องเปิดเผย รวดเร็ว ชัดตรงและเป็นการกระทำในเชิงบวก

หากมีเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นมักจะกระทบกับเศรษฐกิจของประเทศ มีการแทรกแซงทางการค้า การคุกคามต่อปฏิบัติการทางการเงิน ชื่อเสียงขององค์กรและของประเทศ เนื่องจากการท่องเที่ยวเป็นผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างจากผลิตภัณฑ์อื่นๆ เป็นส่วนผสมของผลประโยชน์ระหว่างภาครัฐและเอกชน ดังนั้นหน่วยงานเหล่านี้ควรมีการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำความรู้จักและมีความไว้วางใจซึ่งกันและกันเพื่อก่อให้เกิดความเชื่อมโยงและเอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติกรอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

การจัดการกับวิกฤติการณ์ในอนาคต มี 3 ชั้น ได้แก่

ชั้นแรก ตั้งคณะทำงานจัดการวิกฤติการณ์ พร้อมจัดทำบัญชีรายชื่อและเบอร์โทรศัพท์ของคณะทำงาน

ชั้นที่สอง นำแผนระดมพลยี่สิบสี่ชั่วโมงออกมาใช้ โดยระบุห้องอำนาจการที่ตั้งขึ้น และขั้นตอนต่างๆ ที่ได้รับความเห็นชอบในการเข้าถึงสมาชิกในคณะทำงาน การจัดเจ้าหน้าที่ร่วมงานและติดตั้งอุปกรณ์ที่ใช้งานในห้องอำนาจการ

ชั้นที่สาม มีการประสานงานตามขั้นตอนต่างๆ กับหน่วยงานอื่นๆ เช่น ตำรวจ ลูกค้ารายใหญ่ๆ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นต้น

ในบางอุตสาหกรรมมีการว่าจ้างผู้เชี่ยวชาญมารับมือกับวิกฤติการณ์ทันทีที่มีเหตุการณ์เกิดขึ้น เช่น ในอุตสาหกรรมเคมีและน้ำมัน สายการบิน บริษัทผลิตยา ผู้ผลิตอาหาร สถาบันการเงินและธนาคาร จึงอยากให้มีผู้มีความรู้ความสามารถในระดับสูงมากๆ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและส่วนต่างๆ ของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้

2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ฐกัต ศรีคำพร และคณะ (2546:139) ได้ทำโครงการศึกษาวิจัยยุทธศาสตร์การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยได้ศึกษาถึงสาเหตุ ปัญหา และอุปสรรคการท่องเที่ยวของภาคอีสานที่ทำให้การท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่ประสบผลสำเร็จนั้นมีปัญหอย่งน้อย 4 ประการ ซึ่งไม่มีปัญหาด้านความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเลย ได้แก่ ปัญหาด้านเชิงปริมาณ ปัญหาด้านวิชาการ และการจัดการ ปัญหาด้านแหล่งท่องเที่ยว และปัญหาอื่นๆ นอกจากนี้ ฐกัต ศรีคำพร (2546:149-150)ยังได้ศึกษาจุดแข็งของการท่องเที่ยวของ

ภาคอีสานว่าพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความปลอดภัยสูง ชาวบ้านตามชนบทมีความซื่อสัตย์ จริงใจ มีน้ำใจไมตรี สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจากภาคอื่น และชาวต่างประเทศให้พำนักอยู่ได้อย่างสบายเป็นเวลานาน

ปาจารย์ ผลประเสริฐและคณะ (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความพึงพอใจ ความเชื่อมั่นด้านการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติและความสามารถที่พึงประสงค์ของตำรวจท่องเที่ยว พบว่า ความเชื่อมั่นด้านการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในภาพรวมนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีความเชื่อมั่นในระดับ ปานกลาง โดยมีความต้องการให้ตำรวจท่องเที่ยวดูแลเรื่องรักษาความปลอดภัยด้านร่างกายและทรัพย์สินมากที่สุด รองลงมาคือ บริการนักท่องเที่ยวส่งโรงพยาบาล/ปฐมพยาบาลเบื้องต้น มีสายตรวจตามแหล่งท่องเที่ยวและที่พัก และให้คำปรึกษาด้านคดีความ/กฎหมาย ตามลำดับ (2549: สรุปผลการวิจัย หน้า 159) เมื่อพิจารณารายภูมิภาคพบว่าภูมิภาคที่นักท่องเที่ยวมีความเชื่อมั่นในระดับมากคือภาคเหนือ ส่วนภาคอื่นๆ มีความเชื่อมั่นในระดับปานกลาง

วิสุทธิ ศรีวง (2535:บทคัดย่อ อ้างในปาจารย์ ผลประเสริฐและคณะ, 2549 : 55) ได้ศึกษาเรื่อง “ทัศนคติของผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวต่อปัญหาอาชญากรรมต่อนักท่องเที่ยวบนเกาะสมุย” พบว่า ส่วนใหญ่ในกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นอาชญากรรมที่เกิดกับท่องเที่ยวมากและรุนแรงและมีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวบนเกาะสมุยเป็นอันดับหนึ่ง กำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจมีไม่เพียงพอเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณและความรุนแรงของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวบนเกาะสมุยค่อนข้างต่ำ รวมถึงการเผยแพร่ข่าวสารอาชญากรรมแก่นักท่องเที่ยวได้รู้แนวทางป้องกันอาชญากรรม การให้ความร่วมมือของประชาชนและผู้นำท้องถิ่นในการช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ป้องกันอาชญากรรม(ที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว) มีน้อย หรือในการให้ข่าวสารเป็นพยานในคดีที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวบนเกาะสมุยค่อนข้างมาก การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ป้องกันปราบปรามอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวบนเกาะสมุยค่อนข้างต่ำ

โกศล มีคุณ (2538:บทคัดย่อ อ้างในปาจารย์ ผลประเสริฐและคณะ, 2549 : 56) ได้ศึกษาเรื่อง “การศึกษาอุบัติเหตุจากการท่องเที่ยว” มีวัตถุประสงค์ต้องการศึกษาสวัสดิภาพในการเดินทางท่องเที่ยวด้านต่าง ๆ ค้นหาสาเหตุหรือปัจจัยของอุบัติเหตุต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้สำรวจความคิดเห็นโดยการสัมภาษณ์กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 900 คน จาก 6 จังหวัดที่เป็นพื้นที่ตัวแทนแหล่งท่องเที่ยวในแต่ละภูมิภาคของประเทศไทยของการศึกษาได้พบว่า เกี่ยวกับสภาพการเดินทาง นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางโดยรถยนต์ โดย

เหตุผลคือความสะดวกสบาย รวดเร็ว ประหยัด นิยมเดินทางกับบริษัทนำเที่ยวมากที่สุด มีการทำประกันอุบัติเหตุเท่า ๆ กับไม่ได้ทำ วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวพบว่า ด้านการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวและด้านสถานที่พักของนักท่องเที่ยว มีสวัสดิภาพค่อนข้างมาก ด้านสถานที่ท่องเที่ยว มีสวัสดิภาพในระดับค่อนข้างน้อย ด้านการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐและเอกชนมีสวัสดิภาพค่อนข้างมาก ในองค์ประกอบเกี่ยวกับองค์กรเพื่อการท่องเที่ยว แต่มีสวัสดิภาพค่อนข้างน้อยในองค์ประกอบเกี่ยวกับผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น อัตรากำลังและการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ป้ายจราจรหรือสาเหตุของอุบัติเหตุ ในด้านการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยว ได้แก่ มิจฉาชีพ ในการเดินทางบก การเดินทางโดยการเดินทางโดยรถไฟไปสายใต้ และการเดินทางโดยรถยนต์ทุกเส้นทาง ในด้านสถานที่พักของนักท่องเที่ยว ได้แก่ การขาดประสิทธิภาพของระบบข้อมูล คำแนะนำและระบบเตือนภัย พนักงานรักษาความปลอดภัยยังไม่ได้รับการฝึกอบรมให้มีความสามารถที่จะช่วยนักท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสมเมื่อเกิดอุบัติเหตุ ในด้านสถานที่ท่องเที่ยว ได้แก่ ความย่อหย่อนในระบบรักษาความปลอดภัยขาดคำแนะนำเพื่อป้องกันภัย เจ้าหน้าที่อุปกรณ์และความไม่ซื่อสัตย์ของร้านค้า ในด้านการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐและเอกชนพบว่าผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นไม่ช่วยให้เกิดความปลอดภัย การขาดแคลนอัตรากำลังและการขาดความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจมีส่วนทำให้เกิดอุบัติเหตุได้

เมือง พรหมเกษา (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาทัศนคติของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มีต่อการให้บริการของตำรวจท่องเที่ยว: ศึกษาเฉพาะกรณีกองกำกับการ 2 กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยภาพรวมมีทัศนคติที่ดีต่อการให้บริการของตำรวจท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูง และการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการให้บริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจท่องเที่ยว พบว่า เพศ อายุ ภูมิฐานะอาชีพ จำนวนครั้งที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมีผลต่อทัศนคติของนักเที่ยว ส่วนระดับการศึกษา ระยะเวลาที่ท่องเที่ยวไม่มีผลต่อทัศนคตินักท่องเที่ยว

สุธิดา วงษ์พันธุ์ (2544 หน้า 99-103 อ้างในปาจรีย์ ผลประเสริฐและคณะ, 2549 : 64) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่มีต่อปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในจังหวัดเชียงใหม่ ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวน 294 ชุด ผลการศึกษาสามารถสรุปได้ดังนี้ นักท่องเที่ยวต่างประเทศส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย และจังหวัดเชียงใหม่เป็นครั้งแรก วัตถุประสงค์ที่เดินทางมาก็เพื่อการพักผ่อนหรือท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเดินทางเข้ามาเป็นกลุ่มคณะ และลักษณะการเดินทางเข้ามาจังหวัดเชียงใหม่จะเดินทางโดยรถไฟ ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ของนักท่องเที่ยวต่างประเทศ นักท่องเที่ยวต่างประเทศส่วนใหญ่ที่เดินทางเข้ามาในจังหวัดเชียงใหม่ ไม่เคยรับรู้และได้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนใหญ่ไม่เคยประสบปัญหาอาชญากรรม สำหรับทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่างประเทศต่อปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินส่วนใหญ่จะเห็นด้วยในประเด็นต่อไปนี้เป็นคือ มีความรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ ระบบการขนส่งในจังหวัดเชียงใหม่มีความสะดวกและปลอดภัย มีความรู้สึกปลอดภัยต่อที่พักในจังหวัดเชียงใหม่ สามารถไว้วางใจมัคคุเทศก์ในจังหวัดเชียงใหม่ได้ และนักท่องเที่ยวต่างประเทศส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะกลับมาท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่อีกครั้ง นักท่องเที่ยวต่างประเทศส่วนใหญ่ไม่แน่ใจในประเด็นที่ว่า ปัญหาอาชญากรรมในจังหวัดเชียงใหม่ค่อนข้างมาก ปัญหาการวิ่งราวทรัพย์สินในจังหวัดเชียงใหม่มีค่อนข้างมาก นักท่องเที่ยวถูกเอการัดเอาเปรียบด้านสินค้าและบริการ จังหวัดเชียงใหม่ประสบปัญหายาเสพติด นักท่องเที่ยวมักถูกรบกวนเพื่อให้ซื้อสินค้า และการท่องเที่ยวทัวร์ป่ามีความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวต่างประเทศส่วนใหญ่จะไม่เห็นด้วยกับประเด็นที่ว่าจังหวัดเชียงใหม่ประสบปัญหาเรื่องแก๊งมาเฟียต่าง ๆ ทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่างประเทศกับการบริการของตำรวจ นอกจากนี้ นักท่องเที่ยวต่างประเทศบางส่วนมีความต้องการให้สายตรวจตรวจความเรียบร้อยตามสถานที่ท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอ และนักท่องเที่ยวต่างประเทศยังมีความรู้สึกปลอดภัยเมื่อพบเห็นตำรวจท่องเที่ยวมาตรวจตราบริเวณที่นักท่องเที่ยวได้ท่องเที่ยวอยู่ในขณะนั้น ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะของนักท่องเที่ยวต่างประเทศต่อปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน นักท่องเที่ยวต่างประเทศส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ทางรัฐบาลควรให้ความสำคัญต่อนักท่องเที่ยว ทั้งในด้านมาตรการรักษาความปลอดภัย และสวัสดิการด้านสาธารณสุขโรคต่าง ๆ อย่างเพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในเขตพื้นที่เมืองท่องเที่ยว เช่น ในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นต้น นักท่องเที่ยวต่างประเทศที่ถือว่าความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเป็นเหตุผลเดียวที่ตัดสินใจมาท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่มีจำนวนร้อยละ 32.3

สุพรรณนา ทศภาค (2545, หน้า 72-74 อ้างในปาจรีย์ ผลประเสริฐและคณะ, 2549 : 65) ได้ศึกษา ปัจจัยที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศให้เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านศิลปวัฒนธรรมเป็นอันดับหนึ่งในการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวยังจังหวัดเชียงใหม่ ปัจจัยรองลงมาคือ ปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ปัจจัยด้านการบริการและอภยาศัยไมตรี ปัจจัยด้านความปลอดภัย ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายต่ำ และปัจจัยอื่นๆ ตามลำดับ

2.11 สรุป

จากแนวความคิด ทฤษฎี ที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ นั้น ได้ชี้ให้เห็นสาเหตุและความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว เริ่มตั้งแต่ก่อนการเดินทางท่องเที่ยว ขณะเดินทางท่องเที่ยว และหลังการเดินทางท่องเที่ยว รวมทั้งวิธีการ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาและความเสี่ยงต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวค่อนข้างหายากและมีผู้ทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้้น้อยมาก ส่วนใหญ่มักจะกล่าวถึงเฉพาะความปลอดภัยโดยภาพรวมและมีเฉพาะเมืองท่องเที่ยวใหญ่ๆ ยังไม่มีการทำวิจัยเจาะไปในแต่ละภูมิภาค และยังขาดการทำวิจัยด้านความปลอดภัยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวหรือที่พัก

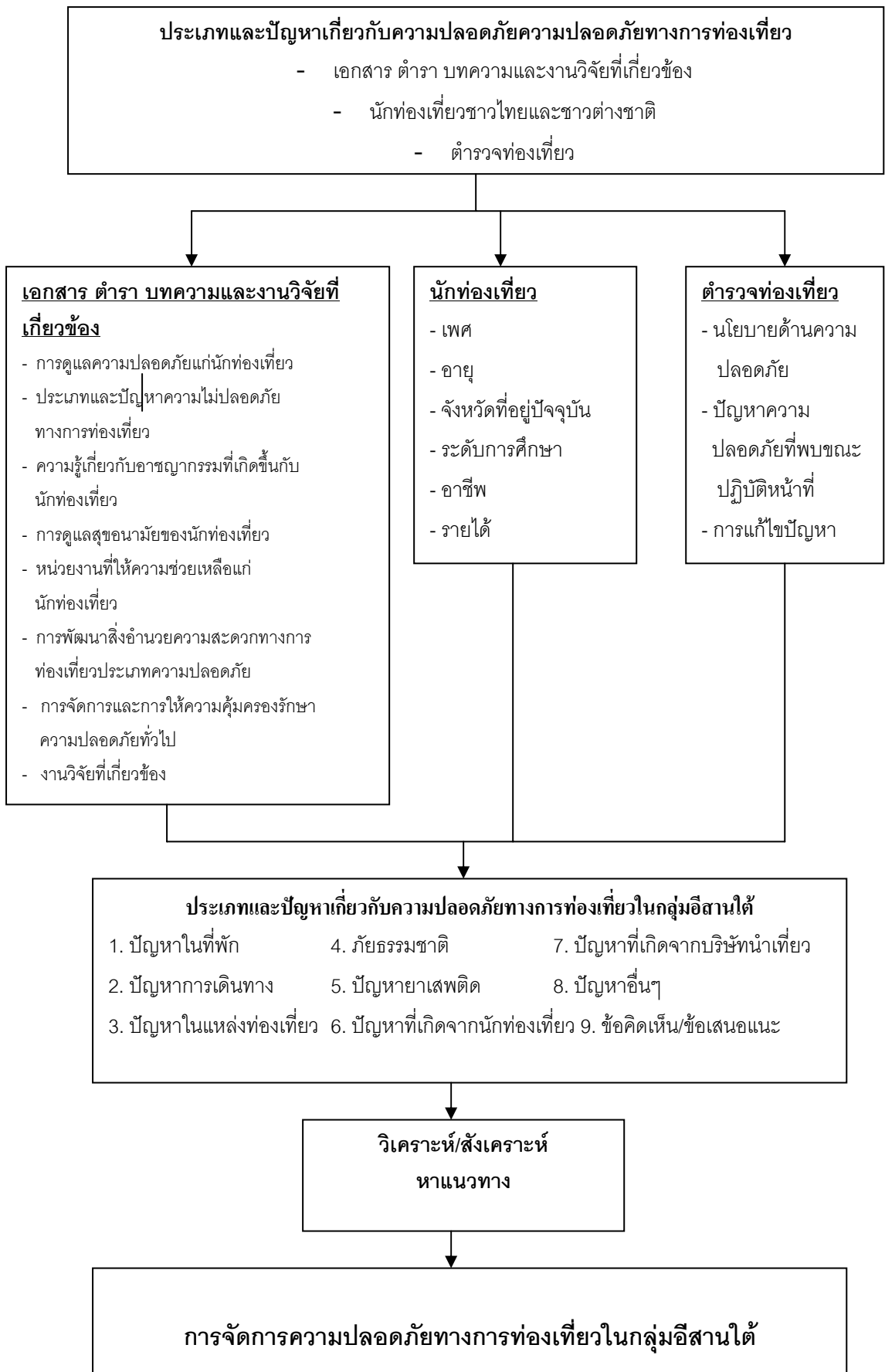
บทที่ 3

วิธีดำเนินงานวิจัย

3.1 บทนำ

การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ (Safety Management for Tourism in Lower Northeastern Part of Thailand) เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงปริมาณ โดยในบทนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาตามขั้นตอนและมีวิธีดำเนินงานวิจัยที่นำเสนอในบทนี้ได้แก่ กรอบแนวคิดการวิจัย ระเบียบวิธีวิจัย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

3.2 กรอบแนวคิดการวิจัย

3.3 ระเบียบวิธีวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามคำถามการวิจัย ทั้ง 4 คำถามดังนี้

3.3.1 คำถามข้อที่ 1 ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้มีอะไรบ้าง

วิธีดำเนินงานวิจัย

1. การศึกษาเอกสาร ข้อมูลแนวคิด ทฤษฎี ตำรา บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว

2. การสนทนากลุ่มสำรวจท่องเที่ยว

ครั้งที่ 1 วันเสาร์ที่ 2 กันยายน 2549 จำนวน 23 คน ณ โรงแรมเทพนคร จังหวัดบุรีรัมย์

ครั้งที่ 2 เป็นการสัมภาษณ์สำรวจท่องเที่ยวเพิ่มเติม ในวันพุธที่ 9 พฤษภาคม 2550 ณ ศูนย์การท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 2 คน และวันศุกร์ที่ 11 พฤษภาคม 2550 ณ สถานีตำรวจท่องเที่ยว 2 (อุบลราชธานี) จำนวน 5 คน ในประเด็นประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้

3. การสอบถามนักท่องเที่ยว เพื่อให้ได้ข้อมูลระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้

4. การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเพื่อให้ได้ข้อมูลระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) จำนวน 30 คน จากประชากรที่เป็นตำรวจท่องเที่ยวที่ทำหน้าที่ดูแลด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในเขตรับผิดชอบในกลุ่มอิสานใต้ จากสถานีตำรวจท่องเที่ยว 1 (นครราชสีมา) ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 47 คน และตำรวจท่องเที่ยวจากสถานีตำรวจท่องเที่ยว 2 (อุบลราชธานี) มีจำนวนทั้งหมด 20 คน จึงมีจำนวนผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ทั้งหมด จำนวน 67 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างเพียง 30 คนเป็นตัวแทนของประชากร ทั้งนี้คณะผู้วิจัยได้ออกสำรวจและสร้างความคุ้นเคยกับประชากรเพื่อให้การรวบรวมข้อมูลเป็นตัวแทนของประชากรได้ดีขึ้น

2. นักท่องเที่ยวชาวไทย โดยใช้แบบสอบถามในแบบสอบถามมี ข้อคำถามที่เป็นทั้งข้อคำถามแบบให้เลือกตอบ(structured questions) และข้อคำถามแบบ ปลายเปิด(open-ended questions) จำนวนนักท่องเที่ยวที่ใช้การสูมตัวอย่างจากตารางแสดง จำนวนตัวอย่างสำเร็จรูปการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane จำแนกตามระดับ ความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า ที่ระดับความเชื่อมั่นในการเลือกตัวอย่าง ประมาณ 95.5 % จำนวน 400 คน ใช้วิธีการแจกแบบสอบถามแบบไม่เจาะจง

3. นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ใช้การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยว ชาวต่างชาติโดยมีการกำหนดคำถามประเด็นหลักไว้บ้างเกี่ยวกับประเภทและปัญหาความ ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัย ทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ จำนวน 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (semi-structured interview) สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 30 คน ที่เป็นตำรวจท่องเที่ยว ในประเด็นประเภทและปัญหา ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหา และ สัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) ทันที เมื่อปรากฏรายละเอียดข้อมูลที่น่าสนใจ โดยมีแนว ประเด็นคำถามดังต่อไปนี้

1. นโยบายการดูแลความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยว ของตำรวจท่องเที่ยว
2. พื้นที่ที่ได้รับผิดชอบการดูแลรักษาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว บริเวณใดบ้าง
3. บทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว
4. ปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบได้แก่ปัญหาใดบ้าง
5. การป้องกันและการแก้ไขปัญหาทั้งในเบื้องต้น และต่อไปในอนาคต จะดำเนินการอย่างไร
6. ตำรวจท่องเที่ยวประสบปัญหาใดบ้างขณะปฏิบัติหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยว
7. หน่วยงานใดบ้างที่ตำรวจท่องเที่ยวต้องประสานงานและให้การ

ช่วยเหลือนักท่องเที่ยว

8. อาสาสมัครรักษาความปลอดภัยมีบทบาทและหน้าที่อะไรบ้าง
9. หลักเบื้องต้นในการดูแลความปลอดภัยนักท่องเที่ยวคืออะไร
10. ข้อเสนอแนะของตำรวจท่องเที่ยวที่มีต่อประชาชนในพื้นที่

นักท่องเที่ยว และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการดูแลความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

11. ปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้อะไรบ้าง ที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวของอีสานใต้มากที่สุด และแนวทางแก้ไขเป็นอย่างไรบ้าง

2. แบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยว จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามในแบบสอบถามมีข้อคำถามที่เป็นทั้งข้อคำถามแบบให้เลือกตอบ (structured questions) และข้อคำถามแบบปลายเปิด(open-ended questions) จำนวน นักท่องเที่ยวใช้การสุ่มตัวอย่างจากตารางแสดงจำนวนตัวอย่างสำเร็จรูปการกำหนดขนาดกลุ่ม ตัวอย่างของ Taro Yamane จำแนกตามระดับความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า ที่ระดับความ เชื่อมั่นในการเลือกตัวอย่าง ประมาณ 95.5 % จำนวน 400 คน ใช้วิธีการแจกแบบสอบถามแบบไม่ เจาะจงในประเด็นประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แนวทาง ป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ซึ่งได้สร้างขึ้นตาม วัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งเอาไว้ แล้วให้นักวิชาการด้านการท่องเที่ยวตรวจสอบและนำไปทำการ สอบถามกับนักท่องเที่ยวก่อนแล้วจึงนำมาปรับปรุงและนำไปทำการสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย ต่อไป ซึ่งแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ จังหวัดที่อยู่ปัจจุบัน ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อประเภทและปัญหา ระดับของ ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ได้แก่

- 1) ปัญหาในโรงแรมที่พัก
- 2) ปัญหาการเดินทาง
- 3) ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว
- 4) ภัยธรรมชาติ
- 5) ปัญหายาเสพติด
- 6) ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง

7) ปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว

8) จัดลำดับของปัญหาตามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญห
ความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

3. การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured interview)

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ มีการกำหนดคำถามในประเด็นหลักไว้บ้างเกี่ยวกับประเภทและปัญหา
ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญห
ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งคณะ
นักวิจัยสามารถสอบถามเจาะลึกทันทีเมื่อพบประเด็นที่น่าสนใจ จำนวน 15 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง
(semi-structured interview) ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ คณะผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์
และความถูกต้องของข้อมูลไปพร้อมๆ กับการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงตามวัตถุประสงค์
นอกจากนี้ในระหว่างการสัมภาษณ์ ชักถาม และสนทนากับผู้ให้ข้อมูลหลักได้พยายามตั้งคำถาม
ย้อนกลับเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลช่วยคิดวิเคราะห์เพื่อให้ได้แนวทางแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญห
ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา
(Content Analysis)

2. ข้อมูลที่ได้จากการสอบถามโดยใช้แบบสอบถามนักท่องเที่ยว ที่
มีข้อคำถามที่เป็นทั้งข้อคำถามแบบให้เลือกตอบ (structured questions) และข้อคำถามแบบ
ปลายเปิด (open-ended questions) เป็นข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้จัดกระทำกับข้อมูล โดยการ
แจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทาง
สังคมศาสตร์ (Statistical Package for Social Science, SPSS) หลังจากนั้นนำค่าร้อยละที่ได้มา
จัดระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบ ที่
คณะผู้วิจัยกำหนดไว้เป็น 3 ระดับ และเขียนอธิบายเชิงพรรณนา ในแต่ละระดับชั้นแบ่งออกเป็น
ช่วงๆ ดังนั้นในแต่ละระดับจะมีช่วงค่าร้อยละ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ช่วงค่าร้อยละ} &= \frac{100}{3} \\ &= 33 \\ \text{ดังนั้น ช่วงค่าร้อยละ} &= 33 \end{aligned}$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว สามารถแปลความหมายของระดับค่าร้อยละเพื่อจัดระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบ ได้ ดังนี้

ค่าร้อยละตั้งแต่	1 ถึง 33	หมายถึง	ปัญหาที่พบบ่อย
ค่าร้อยละตั้งแต่	34 ถึง 67	หมายถึง	ปัญหาที่พบบ่อย
ค่าร้อยละตั้งแต่	68 ถึง 100	หมายถึง	ปัญหาที่พบบ่อยที่สุด

3. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ได้ข้อมูล ที่มีประเด็นคล้ายๆ กับนักท่องเที่ยวชาวไทยจึงได้นำมาจัดหมวดหมู่ของประเด็นประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ไว้ด้วยกัน สำหรับข้อมูลที่เป็นข้อเสนอแนะและแนวทางได้นำเสนอไว้ในบทที่ 4

3.3.2 คำถามข้อที่ 2 ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้อยู่ในระดับใด

วิธีดำเนินงานวิจัย

1. การสอบถามนักท่องเที่ยว เพื่อให้ได้ข้อมูลระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

2. การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเพื่อให้ได้ข้อมูลระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. **นักท่องเที่ยวชาวไทย** โดยใช้แบบสอบถามในแบบสอบถามมีข้อคำถามที่เป็นทั้งข้อคำถามแบบให้เลือกตอบ(structured questions) และข้อคำถามแบบปลายเปิด(open-ended questions) จำนวนนักท่องเที่ยวใช้การสุ่มตัวอย่างจากรายแสดงจำนวนตัวอย่างสำเร็จรูปการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane จำแนกตามระดับความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า ที่ระดับความเชื่อมั่นในการเลือกตัวอย่าง ประมาณ 95.5 % จำนวน 400 คน ใช้วิธีการแจกแบบสอบถามแบบไม่เจาะจง

2. นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ใช้การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยว

ชาวต่างชาติโดยมีการกำหนดคำถามประเด็นหลักไว้บ้างเกี่ยวกับประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคือความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ จำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยว จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามในแบบสอบถามมีข้อคำถามที่เป็นทั้งข้อคำถามแบบให้เลือกตอบ (structured questions) และข้อคำถามแบบปลายเปิด(open-ended questions) จำนวน นักท่องเที่ยวใช้การสุ่มตัวอย่างจากตารางแสดงจำนวนตัวอย่างสำเร็จรูปการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane จำแนกตามระดับความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า ที่ระดับความเชื่อมั่นในการเลือกตัวอย่าง ประมาณ 95.5 % จำนวน 400 คน ใช้วิธีการแจกแบบสอบถามแบบไม่เจาะจงในประเด็นประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคือความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ซึ่งได้สร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งเอาไว้ แล้วให้นักวิชาการด้านการท่องเที่ยวตรวจสอบและนำไปทำการสอบถามกับนักท่องเที่ยวก่อนแล้วจึงนำมาปรับปรุงและนำไปทำการสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อไป ซึ่งแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ จังหวัดที่อยู่ปัจจุบัน ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อประเภทและปัญหา ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ได้แก่

- 1) ปัญหาในโรงแรม/ที่พัก
- 2) ปัญหาการเดินทาง
- 3) ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว
- 4) ภัยธรรมชาติ
- 5) ปัญหายาเสพติด
- 6) ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง
- 7) ปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว
- 8) จัดลำดับของปัญหาตามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหา

ความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

2. การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured interview)

นักท่องเที่ยวต่างชาติ มีการกำหนดคำถามในประเด็นหลักไว้บ้างเกี่ยวกับประเภทและปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคือความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งคณะนักวิจัยสามารถสอบถามเจาะลึกทันทีเมื่อพบประเด็นที่น่าสนใจ จำนวน 15 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลที่ได้จากการสอบถามโดยใช้แบบสอบถามนักท่องเที่ยว

ที่มีข้อความที่เป็นทั้งข้อความแบบให้เลือกตอบ (structured questions) และข้อความแบบปลายเปิด (open-ended questions) เป็นข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้จัดกระทำกับข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for Social Science, SPSS) หลังจากนั้นนำค่าร้อยละที่ได้มาจัดระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบ ที่คณะผู้วิจัยกำหนดไว้เป็น 3 ระดับ และเขียนอธิบายเชิงพรรณนา ในแต่ละระดับชั้นแบ่งออกเป็นช่วงๆ ดังนั้นในแต่ละระดับจะมีช่วงค่าร้อยละ ดังนี้

$$\text{ช่วงค่าร้อยละ} = \frac{100}{3}$$

3

$$= 33$$

$$\text{ดังนั้น ช่วงค่าร้อยละ} = 33$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว สามารถแปลความหมายของระดับค่าร้อยละเพื่อจัดระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบ ได้ดังนี้

ค่าร้อยละตั้งแต่	1 ถึง 33	หมายถึง	ปัญหาที่พบบ่อย
ค่าร้อยละตั้งแต่	34 ถึง 67	หมายถึง	ปัญหาที่พบบ่อย
ค่าร้อยละตั้งแต่	68 ถึง 100	หมายถึง	ปัญหาที่พบบ่อยที่สุด

2. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวต่างชาติ ได้ข้อมูลที่มี

ประเด็นคล้ายๆ กับนักท่องเที่ยวชาวไทยจึงได้นำมาจัดหมวดหมู่ของประเด็นประเภทและปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคือความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ไว้ด้วยกัน สำหรับข้อมูลที่เป็นข้อเสนอแนะและแนวทางได้นำเสนอไว้ในบทที่ 4

3.3.3 คำถามข้อที่ 3 แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ควรเป็นอย่างไร

วิธีดำเนินงานวิจัย

1. การศึกษาเอกสาร ข้อมูลแนวคิด ทฤษฎี ตำรา บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว

2. การสนทนากลุ่มตำรวจท่องเที่ยว

ครั้งที่ 1 วันเสาร์ที่ 2 กันยายน 2549 จำนวน 23 คน ณ โรงแรมเทพนคร จังหวัดบุรีรัมย์

ครั้งที่ 2 เป็นการสัมภาษณ์ตำรวจท่องเที่ยวเพิ่มเติม ในวันพุธที่ 9 พฤษภาคม 2550 ณ ศูนย์การท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการ จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 2 คน และวันศุกร์ที่ 11 พฤษภาคม 2550 ณ สถานีตำรวจท่องเที่ยว 2 (อุบลราชธานี) จำนวน 5 คน ในประเด็นประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

3. การสอบถามนักท่องเที่ยว เพื่อให้ได้ข้อมูลระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

4. การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเพื่อให้ได้ข้อมูลระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) จำนวน 30 คน จากประชากรที่เป็นตำรวจท่องเที่ยวที่ทำหน้าที่ดูแลด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในเขตรับผิดชอบในกลุ่มอีสานใต้ จากสถานีตำรวจท่องเที่ยว 1 (นครราชสีมา) ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 47 คน และตำรวจท่องเที่ยวจากสถานีตำรวจท่องเที่ยว 2 (อุบลราชธานี) มีจำนวนทั้งหมด 20 คน จึงมีจำนวนผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ทั้งหมด จำนวน 67 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างเพียง 30 คนเป็นตัวแทนของประชากร ทั้งนี้คณะผู้วิจัยได้ออกสำรวจและสร้างความคุ้นเคยกับประชากรเพื่อให้การรวบรวมข้อมูลเป็นตัวแทนของประชากรได้ดีขึ้น

2. นักท่องเที่ยวชาวไทย โดยใช้แบบสอบถามในแบบสอบถามมีข้อคำถามที่เป็นทั้งข้อคำถามแบบให้เลือกตอบ(structured questions) และข้อคำถามแบบปลายเปิด(open-ended questions) จำนวนนักท่องเที่ยวใช้การสุ่มตัวอย่างจากตารางแสดง

จำนวนตัวอย่างสำเร็จรูปการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane จำแนกตามระดับความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า ที่ระดับความเชื่อมั่นในการเลือกตัวอย่าง ประมาณ 95.5 % จำนวน 400 คน ใช้วิธีการแจกแบบสอบถามแบบไม่เจาะจง

3. นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ใช้การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยว

ชาวต่างชาติโดยมีการกำหนดคำถามประเด็นหลักไว้บ้างเกี่ยวกับประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ จำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (semi-structured interview)

สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 30 คน ที่เป็นตำรวจท่องเที่ยว ในประเด็นประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหา และสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth Interview) ทันที เมื่อปรากฏรายละเอียดข้อมูลที่น่าสนใจ โดยมีแนวประเด็นคำถามดังต่อไปนี้

- 1.นโยบายการดูแลความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยว
- 2.พื้นที่ที่ได้รับผิดชอบการดูแลรักษาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวบริเวณใดบ้าง
- 3.บทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว
- 4.ปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบได้แก่ปัญหาใดบ้าง
- 5.การป้องกันและการแก้ไขปัญหาทั้งในเบื้องต้น และต่อไปในอนาคต จะดำเนินการอย่างไร
- 6.ตำรวจท่องเที่ยวประสบปัญหาใดบ้างขณะปฏิบัติหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยนักท่องเที่ยว
- 7.หน่วยงานใดบ้างที่ตำรวจท่องเที่ยวต้องประสานงานและให้การช่วยเหลือนักท่องเที่ยว
- 8.อาสาสมัครรักษาความปลอดภัยมีบทบาทและหน้าที่อะไรบ้าง
- 9.หลักเบื้องต้นในการดูแลความปลอดภัยนักท่องเที่ยวคืออะไร

10. ข้อเสนอแนะของตำรวจท่องเที่ยวที่มีต่อประชาชนในพื้นที่นักท่องเที่ยว และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการดูแลความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้

11. ปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้อะไรบ้างที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวของอิสานใต้มากที่สุด และแนวทางแก้ไขเป็นอย่างไรบ้าง

2. แบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยว จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามในแบบสอบถามมีข้อความที่เป็นทั้งข้อความแบบให้เลือกตอบ (structured questions) และข้อความแบบปลายเปิด(open-ended questions) จำนวน นักท่องเที่ยวใช้การสุ่มตัวอย่างจากตารางแสดงจำนวนตัวอย่างสำเร็จรูปการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane จำแนกตามระดับความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า ที่ระดับความเชื่อมั่นในการเลือกตัวอย่าง ประมาณ 95.5 % จำนวน 400 คน ใช้วิธีการแจกแบบสอบถามแบบไม่เจาะจงในประเด็นประเภทและปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ ซึ่งได้สร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งเอาไว้ แล้วให้นักวิชาการด้านการท่องเที่ยวตรวจสอบและนำไปทำการสอบถามกับนักท่องเที่ยวก่อนแล้วจึงนำมาปรับปรุงและนำไปทำการสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อไป ซึ่งแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ จังหวัดที่อยู่ปัจจุบัน ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อประเภทและปัญหา ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ ได้แก่

- 1) ปัญหาในโรงแรมที่พัก
- 2) ปัญหาการเดินทาง
- 3) ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว
- 4) ภัยธรรมชาติ
- 5) ปัญหายาเสพติด
- 6) ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง
- 7) ปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว
- 8) จัดลำดับของปัญหาตามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหา

ความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

3. การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured interview)

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ มีการกำหนดคำถามในประเด็นหลักไว้บ้างเกี่ยวกับประเภทและปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย ซึ่งคณะนักวิจัยสามารถสอบถามเจาะลึกทันทีเมื่อพบประเด็นที่น่าสนใจ จำนวน 15 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (semi-structured interview) ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ คณะผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของข้อมูลไปพร้อมๆ กับการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงตามวัตถุประสงค์ นอกจากนี้ในระหว่างการสัมภาษณ์ ชักถาม และสนทนากับผู้ให้ข้อมูลหลักได้พยายามตั้งคำถามย้อนกลับเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลช่วยคิดวิเคราะห์เพื่อให้ได้แนวทางแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis)

2. ข้อมูลที่ได้จากการสอบถามโดยใช้แบบสอบถามนักท่องเที่ยว ที่มีข้อคำถามที่เป็นทั้งข้อคำถามแบบให้เลือกตอบ (structured questions) และข้อคำถามแบบปลายเปิด (open-ended questions) เป็นข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้จัดกระทำกับข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for Social Science, SPSS) หลังจากนั้นนำค่าร้อยละที่ได้มาจัดระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบ ที่คณะผู้วิจัยกำหนดไว้เป็น 3 ระดับ และเขียนอธิบายเชิงพรรณนา ในแต่ละระดับชั้นแบ่งออกเป็นช่วงๆ ดังนั้นในแต่ละระดับจะมีช่วงค่าร้อยละ ดังนี้

$$\text{ช่วงค่าร้อยละ} = \frac{100}{3}$$

3

$$= 33$$

$$\text{ดังนั้น ช่วงค่าร้อยละ} = 33$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว สามารถแปลความหมายของระดับค่าร้อยละเพื่อจัดระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบ ได้ดังนี้

ค่าร้อยละตั้งแต่ 1 ถึง 33 หมายถึง ปัญหาที่พบบ่อย

คำร้อยละตั้งแต่	34 ถึง 67	หมายถึง	ปัญหาที่พบบ่อย
คำร้อยละตั้งแต่	68 ถึง 100	หมายถึง	ปัญหาที่พบบ่อยที่สุด

3. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ได้ข้อมูลที่มีประเด็นคล้ายๆ กับนักท่องเที่ยวชาวไทยจึงได้นำมาจัดหมวดหมู่ของประเด็นประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ไปด้วยกัน สำหรับข้อมูลที่เป็นข้อเสนอแนะและแนวทางได้นำเสนอไว้ในบทที่ 4

3.3.4 คำถามข้อที่ 4 แนวทางยุทธศาสตร์พึ่งพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ควรมีแนวทางอย่างไร

ได้แนวทางจากการวิเคราะห์แบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเพื่อให้ได้แนวทางจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ และจากการสนทนากลุ่มกับตำรวจท่องเที่ยว ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เนื้อหาพร้อมทั้งศึกษาจากตำรา เอกสารเพื่อหาแนวทางความเป็นไปได้เพื่อให้ได้แนวทางยุทธศาสตร์พึ่งพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

3.4 สรุป

การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ (Safety Management for Tourism in Lower Northeastern Part of Thailand) เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยมีขั้นตอนและมีวิธีดำเนินงานวิจัยที่ ได้แก่ กรอบแนวคิดการวิจัย ระเบียบวิธีวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดำเนินการตามคำถามการวิจัย ทั้ง 4 คำถามซึ่งใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ที่เป็นตำรวจท่องเที่ยว จากสถานีตำรวจท่องเที่ยว 1 (นครราชสีมา) และตำรวจท่องเที่ยวจากสถานีตำรวจท่องเที่ยว 2 (อุบลราชธานี) โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง นักท่องเที่ยวชาวไทยใช้แบบสอบถาม และนักท่องเที่ยวต่างชาติใช้การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured interview) ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามเครื่องมือที่ใช้

บทที่ 4

ผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

4.1 บทนำ

การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ (Safety Management for Tourism in Lower Northeastern Part of Thailand) เป็นทั้งการวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงปริมาณ จากการดำเนินการวิจัยดังรายละเอียดในบทที่ 3 คณะผู้วิจัยได้ยึดคำถามการวิจัยเป็นประเด็นในการนำเสนอผลการศึกษาในบทที่ 4 ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปโดยสังเขปของจังหวัดในกลุ่มอีสานใต้ สถานการณ์ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ คำถามการวิจัยข้อที่ 1 ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ มีอะไรบ้าง คำถามการวิจัยข้อที่ 2 ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ อยู่ในระดับใด คำถามการวิจัยข้อที่ 3 แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาคือความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ควรเป็นอย่างไร คำถามการวิจัยข้อที่ 4 แนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้ ให้ความสำคัญโดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านควรมีแนวทางอย่างไร การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

4.2 ผลการศึกษา

4.2.1 ข้อมูลทั่วไปโดยสังเขปของจังหวัดในกลุ่มอีสานใต้ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2550 : ระบบออนไลน์)

1) จังหวัดนครราชสีมา

นครราชสีมา หรือที่เรียกว่า “โคราช” มีคำขวัญประจำจังหวัดคือ **เมืองหญิงกล้า ผ้าไหมดี หมี่โคราช ปราสาทหิน ดินด่านเกวียน** เปรียบเสมือนประตูสู่ภาคอีสาน อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 259 กิโลเมตร เป็นเมืองใหญ่บนดินแดนที่ราบสูง ที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว ผู้มาเยือนจะเพลิดเพลินกับกิจกรรมท่องเที่ยวที่หลากหลาย เดินป่าศึกษาธรรมชาติ พักผ่อนหย่อนใจริมอ่างเก็บน้ำ ชื่นชมความยิ่งใหญ่ของอารยธรรมขอมโบราณ และเรียนรู้วัฒนธรรมพื้นบ้าน ทั้งยังได้ลิ้มอร่อยกับอาหารอีสานต้นตำรับ ก่อนกลับยังได้ซื้อหาสินค้าเกษตรหัตถกรรมพื้นบ้านที่มีให้เลือกอีกมากมาย

คำว่า นครราชสีมา เกิดจากการรวมชื่อเมืองโบราณสองเมือง คือ เมืองโคราชและเมืองเสมา ซึ่งอยู่ในเขตอำเภอโนนสูง นครราชสีมาเคยเป็นที่ตั้งของชุมชนโบราณหลายแห่งตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ จนถึงสมัยที่มีการเผยแพร่ของวัฒนธรรมทวารวดีและวัฒนธรรมแบบขอม เข้ามาในดินแดนแถบนี้ เคยมีฐานะเป็นเมือง “เจ้าพระยามหานคร” เช่นเดียวกับเมืองนครศรีธรรมราชทางภาคใต้ มีอำนาจปกครองหัวเมืองน้อยใหญ่ในอีสานหลายแห่ง จนมาถึงปัจจุบันก็ยังคงความสำคัญอย่างต่อเนื่องในฐานะที่เป็นเมืองศูนย์กลางทางด้านคมนาคม เศรษฐกิจของภาคอีสาน

จังหวัดนครราชสีมา มีพื้นที่ประมาณ 20,494 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองออกเป็น 26 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองนครราชสีมา ปากช่อง สีคิ้ว สูงเนิน ขามทะเลสอ ด่านขุนทด โนนไทย โนนสูง ขามสะแกแสง พิมาย คงโนนแดง ประทาย ชุมพวง บัวใหญ่ แก้งสนามนาง บ้านเหลื่อม จักราช ห้วยแถลง ปักธงชัย โชคชัย ครบุรี เสิงสาง หนองบุญนาก วังน้ำเขียว เฉลิมพระเกียรติ และอีก 6 กิ่งอำเภอ คือ กิ่งอำเภอเมืองยาง เทพารักษ์ ลำทะเมนชัย พระทองคำ บัวลายและสีดา

2) จังหวัดชัยภูมิ

จังหวัดชัยภูมิ ตั้งอยู่บนสันขอบที่ราบสูงอีสาน คำขวัญประจำจังหวัดคือ **ชัยภูมิ เมืองผู้กล้า พญาแล** ซึ่งมีพื้นที่ติดต่อกับภาคกลางและภาคเหนือ เป็นดินแดนแห่งทุ่งดอกกระเจียวแสนงาม และสายน้ำตกชุ่มฉ่ำยามหน้าฝน เป็นจังหวัดที่มีพื้นที่ป่ามากที่สุดจังหวัดหนึ่งในภาคอีสาน มีเทือกเขาที่สำคัญได้แก่ ภูพังเหย ภูแลนคา ภูพญาผอ อันเป็นต้นกำเนิดแม่น้ำชี

ด้านประวัติศาสตร์ ชัยภูมิมีอารยธรรมซ้อนทับกันหลายสมัย ตั้งแต่สมัยทวารวดี สมัยขอม จนถึงอิทธิพลลาวล้านช้าง มีการค้นพบโบราณสถานโบราณวัตถุมากมายในหลายพื้นที่ของจังหวัด ต่อมาปรากฏชื่อเป็นเมืองหน้าด่านในสมัยกรุงศรีอยุธยาในรัชกาลสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ภายหลังจึงร้างไป และมาปรากฏชื่ออีกครั้งในสมัยต้นรัตนโกสินทร์ โดยมีชาวเวียงจันทน์เข้ามาสร้างบ้านแปงเมือง มีผู้นำชื่อ แล ซึ่งต่อมาได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองคนแรกของชัยภูมิ

ชัยภูมิอยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 342 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 12,778 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองเป็น 15 อำเภอ 1 กิ่งอำเภอ คือ อำเภอเมืองชัยภูมิ อำเภอบ้านเขว้า อำเภอคอนสวรรค์ อำเภอเกษตรสมบูรณ์ อำเภอหนองบัวแดง อำเภอจัตุรัส อำเภอภูเขียว อำเภอบำเหน็จณรงค์ อำเภอบ้านแท่น อำเภอแก้งคร้อ อำเภอคอนสาร อำเภอเทพสถิต อำเภอหนองบัวระเหว อำเภอภักดีชุมพล อำเภอเนินสง่า และกิ่งอำเภอซับใหญ่

3) จังหวัดบุรีรัมย์

บุรีรัมย์ คำขวัญประจำจังหวัดคือ **เมืองปราสาทหิน ถิ่นภูเขาไฟ ผ้าไหมสวย รวยวัฒนธรรม**เมืองแห่งความรื่นรมย์ตามความหมายของชื่อเมือง เป็นเมืองแห่งปราสาทหิน ดินแดนแห่งอารยธรรมขอมโบราณ ตั้งอยู่ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ห่างจากกรุงเทพฯโดยทางรถยนต์ประมาณ 410 กิโลเมตร จังหวัดบุรีรัมย์มีเนื้อที่ทั้งสิ้น 10,321 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองออกเป็น 21 อำเภอ และ 2 กิ่งอำเภอ คือ อำเภอเมืองบุรีรัมย์ นางรอง ลำปลายมาศ ประโคนชัย พุทไธสง สตึก กระสัง บ้านกรวด คูเมือง ละหานทรายหนองกี่ ปะคำ นาโพธิ์ หนองหงส์ พลับพลาชัย ห้วยราช โนนสุวรรณ เฉลิมพระเกียรติ ชำนิ โนนดินแดง บ้านกรวด ละหานทราย บ้านใหม่ไชยพจน์ กิ่งอำเภอแคนดง และกิ่งอำเภอบ้านด่าน

ในพื้นที่จังหวัดบุรีรัมย์ ค้นพบหลักฐานทางโบราณคดีเกี่ยวกับการอยู่อาศัยของมนุษย์มาตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ สมัยทวารวดี และที่สำคัญที่สุด คือ ปราสาทขอมน้อยใหญ่กว่า 60 แห่ง ซึ่งพบกระจายอยู่ทั่วไป อันแสดงถึงความรุ่งเรืองของบุรีรัมย์มาแต่ครั้งอดีตกาล รวมทั้งได้พบแหล่งโบราณคดีที่สำคัญ คือ เตาเผาภาชนะดินเผาสมัยขอม กำหนดอายุได้ประมาณพุทธศตวรรษที่ 15-18

หลังจากสมัยของวัฒนธรรมขอมหรือเขมรโบราณแล้ว หลักฐานทางประวัติศาสตร์ของบุรีรัมย์เริ่มมีขึ้นอีกครั้งตอนปลายสมัยกรุงศรีอยุธยา โดยเป็นเมืองขึ้นของนครราชสีมา และปรากฏชื่อต่อมาในสมัยกรุงธนบุรี ถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ โดยบุรีรัมย์มีฐานะเป็นเมืองๆ หนึ่ง จนถึง พ.ศ. 2476 ได้มีการจัดระเบียบราชการบริหารส่วนภูมิภาคใหม่ จึงได้เปลี่ยนเป็นจังหวัดบุรีรัมย์มาจนถึงปัจจุบันนี้

4) จังหวัดสุรินทร์

สุรินทร์ คำขวัญประจำจังหวัดคือ **สุรินทร์ถิ่นช้างใหญ่ ผ้าไหมงาม ประคำสวย ร่ำรวยปราสาท ผักกาดหวาน ข้าวสารหอม งามพร้อมวัฒนธรรม** เป็นจังหวัดที่มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาอันยาวนานจังหวัดหนึ่ง แต่ไม่ปรากฏหลักฐานที่แน่นอนว่ามีประวัติศาสตร์ความเป็นมาอย่างไร อาศัยเพียงข้อสันนิษฐานของนักประวัติศาสตร์ นักโบราณคดี ตลอดจนคำบอกเล่าของผู้สูงอายุที่เล่าต่อๆ กันมา โดยเชื่อกันว่าเมืองสุรินทร์ถูกสร้างขึ้นเมื่อประมาณ 2,000 ปีล่วงมาแล้ว ในสมัยที่พวกขอมมีอำนาจอยู่ในบริเวณนี้ เมื่อขอมเสื่อมอำนาจลงเมืองสุรินทร์ได้ถูกทิ้งร้างจนกลายเป็นป่าดงอยู่จนาน จนกระทั่งปี พ.ศ. 2306 จึงปรากฏหลักฐานว่าหลวงสุรินทร์ภักดี (เชียงปุม) ซึ่งเดิมเป็นหัวหน้าหมู่บ้านเมืองที่ ได้ขอให้เจ้าเมืองพิมายกราบบังคมทูลขอพระกรุณาโปรดเกล้าฯ จากพระเจ้าอยู่หัวพระที่นั่งสุริยามรินทร์ ย้ายหมู่บ้านจากบ้านเมืองที่ มาตั้งอยู่บริเวณบ้านคู

ประทาย บริเวณซึ่งเป็นที่ตั้งเมืองสุรินทร์ในปัจจุบันนี้ เนื่องจากเห็นว่าเป็นบริเวณที่มีชัยภูมิเหมาะสม มีกำแพงค่ายคูล้อมรอบ 2 ชั้น มีน้ำอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การประกอบอาชีพและอยู่อาศัย ต่อมาหลวงสุรินทร์ภักดีได้กระทำความดีความชอบเป็นที่โปรดปราน จึงได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยกบ้านคูประทายเป็น “เมืองประทายสมันต์” และเลื่อนบรรดาศักดิ์หลวงสุรินทร์ภักดี เป็นพระสุรินทร์ภักดีศรีณรงค์จางวาง ให้เป็นเจ้าเมืองปกครอง

ในปี พ.ศ. 2329 พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนชื่อ “เมืองประทายสมันต์” เป็น “เมืองสุรินทร์” ตามสร้อยบรรดาศักดิ์ของเจ้าเมืองสุรินทร์อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ โดยทางรถยนต์ประมาณ 457 กิโลเมตร และโดยทางรถไฟประมาณ 420 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งสิ้นประมาณ 8,124 ตารางกิโลเมตร

5) จังหวัดศรีสะเกษ

ศรีสะเกษ คำขวัญประจำจังหวัด คือ **แดนปราสาทขอม อมกระเทียมดี มีสวนสมเด็จ เขตดงลำดวน หลากล้วนวัฒนธรรม เลิศล้ำสามัคคี** เป็นจังหวัดหนึ่งในภาคอีสานตอนล่างที่มีประวัติความเป็นมายาวนาน เคยเป็นชุมชนที่มีอารยธรรมรุ่งเรืองมานับพันปี นับตั้งแต่สมัยขอมเรืองอำนาจ และมีชนเผ่าต่างๆ อพยพมาตั้งรกรากในบริเวณนี้ ได้แก่ พวกข่า ลาว เขมร และเยอ ศรีสะเกษเดิมเรียกกันว่า เมืองขุขันธ์ เมืองเก่าตั้งอยู่ที่บริเวณบ้านปราสาทสี่เหลี่ยมดงลำดวน ตำบลดวนใหญ่ อำเภอวังหินในปัจจุบัน ได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นเมืองเมื่อ พ.ศ. 2302 สมัยกรุงศรีอยุธยาโดยมีหลวงแก้วสุวรรณซึ่งได้รับบรรดาศักดิ์เป็นพระยาไกรภักดีเป็นเจ้าเมืองคนแรก ล่วงถึงรัชสมัยรัชการที่ 5 ได้ย้ายเมืองขุขันธ์มาอยู่ที่บ้านเมืองเก่า ตำบลเมืองเหนือ อำเภอเมืองศรีสะเกษในปัจจุบัน แต่ยังคงใช้ชื่อว่าเมืองขุขันธ์จนถึง พ.ศ. 2481 จึงเปลี่ยนเป็นจังหวัดศรีสะเกษตั้งแต่นั้นมา

6) จังหวัดอุบลราชธานี

อุบลราชธานี คำขวัญประจำจังหวัด คือ **เมืองดอกบัวงาม แม่น้ำสองสี มีปลาแซบหลาย หาดทรายแก่งหิน ถิ่นไทยนักปราชญ์ ทวยราษฎร์ใฝ่ธรรม งามล้ำเทียนพรรษา ผาแต้มก่อนประวัติศาสตร์** เป็นเมืองใหญ่ริมฝั่งแม่น้ำมูล ที่มีประวัติความเป็นมากว่า 200 ปี เล่ากันว่า ท้าวคำผง ท้าวทศพรหม และท้าวคำบุตร พระวอ พระตา หนีภัยสงครามจากพระเจ้าสิริบุญสาร เจ้าแห่งนคร เวียงจันทน์เจ้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารของพระเจ้าตากสินมหาราชและต่อมาได้สร้างเมืองขึ้นที่บริเวณดงอู่มิ่ง ใกล้กับแม่น้ำมูล ครั้นพ.ศ. 2323 พระเจ้าตากสินมหาราชได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระยาราชสุภาวดี เสด็จตราพระราชสีห์มาพระราชทานนามเมืองว่า “อุบลราชธานี” ทรงให้ท้าวคำผงเป็นเจ้าเมืองคนแรกซึ่งต่อมาได้พระราชทานบรรดาศักดิ์เป็น “พระ

ปทุมวงศา” เมืองอุบลราชธานีมีเจ้าเมืองสืบกันมาถึง 4 คน ปรากฏจนถึงปีพ.ศ. 2425 จึงได้มีการ แต่งตั้งข้าหลวงและผู้ว่าราชการจังหวัดมาปกครองดูแลจนถึงทุกวันนี้

อุบลราชธานีตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ เป็น ระยะทาง 629 กิโลเมตร สภาพภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นที่ราบสูงและภูเขา มีแม่น้ำมูลไหลผ่าน ตอนกลางของพื้นที่ และมีหน้าผาหินทรายบริเวณชายฝั่งแม่น้ำโขงอันเป็นเส้นกั้นพรมแดนระหว่าง ประเทศไทยและลาว

จังหวัดอุบลราชธานี มีพื้นที่ประมาณ 15,744 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองออกเป็น 20 อำเภอ และ 5 กิ่งอำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองอุบลราชธานี วารินชำราบ เดชอุดม บุญพิทักษ์ นาจะ หลวย น้ำยืน พิบูลมังสาหาร โขงเจียม ศรีเมืองใหม่ ตระการพืชผล เขมราฐ ม่วงสามสิบ เขื่องใน กุดข้าวปุ้น ตาลชุม โพธิ์ไทร สำโรง สิรินธร ดอนมดแดง ทุ่งศรีอุดม กิ่งอำเภอนาเยีย กิ่งอำเภอนา ตาล กิ่งอำเภอเหล่าเสือโก้ก กิ่งอำเภอสว่างวีระวงศ์และกิ่งอำเภอน้ำขุ่น

4.2.2 สถานการณ์ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

สถานการณ์ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ได้จากการวิเคราะห์ สถานการณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทยโดยรวมระหว่างคณะผู้วิจัย ดำรวจท่องเที่ยว กองกำกับการ 2 (นครราชสีมา) และ ตำรวจท่องเที่ยว กองกำกับการ 3 (อุบลราชธานี) กล่าวได้ว่าในรอบปี 2549 ที่ผ่านมามีนักท่องเที่ยวเดินทางมาเยี่ยมเยือนอย่างต่อเนื่องในแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ ของแต่ละจังหวัด ไม่พบปัญหาอาชญากรรมใดๆ ที่ร้ายแรงต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยว ของอีสานใต้ ประกอบกับการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยวในอีสานใต้นั้นล้วนเป็นกิจกรรมที่ เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ศิลปะและวัฒนธรรมและประเพณีอันดีงาม ได้แก่ ประเพณีแห่เทียน เข้าพรรษา จังหวัดอุบลราชธานี ประเพณีขึ้นเขาพนมรุ้ง จังหวัดบุรีรัมย์ และงานช้างจังหวัดสุรินทร์ เป็นต้น ก่อนการจัดงานแต่ละครั้งผู้จัดงานได้ประชาสัมพันธ์ความสำคัญของการจัดงานและการ ปฏิบัติตัวให้นักท่องเที่ยวได้ทราบ จึงไม่มีเหตุการณ์ใดร้ายแรงต่อความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวปรากฏทางหน้าหนังสือพิมพ์ ถึงแม้ว่าจังหวัดในกลุ่มอีสานใต้หลาย จังหวัด เช่น บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี จะมีชายแดนติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน แต่กลับไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติด้านความปลอดภัยใดๆ เกิดขึ้นอย่างรุนแรงเลย ทำให้นักท่องเที่ยว มั่นใจในการเดินทางท่องเที่ยวในอีสานใต้มากยิ่งขึ้น

4.3 คำถามข้อที่ 1 ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ มีอะไรบ้าง

1) ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย

ผลจากการตอบแบบสอบถาม พบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 67.50 เพศชาย จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5

โดยมีช่วงอายุตั้งแต่ 21-30 ปี มากที่สุด จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 50.8 รองลงมา คือ อายุ 31-40 ปี จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 42.5 และสุดท้าย ต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8 อายุ แต่ไม่มีผู้ตอบแบบสอบถามที่มีช่วงอายุ 41-50 ปี และอายุ 51 ปี ขึ้นไป

อาศัยอยู่ที่จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 27.3 จังหวัดจากจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 จากจังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 นครราชสีมา จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.3 จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 จาก จากจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8 จากจังหวัดอื่นๆ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0

ระดับการศึกษา ระดับปริญญาตรี จำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 58.0 ระดับปวส. จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 14.5 ปวช.จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 มัธยมศึกษา จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 ระดับระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 31คน คิดเป็นร้อยละ 7.8 และประถมศึกษา จำนวน 0 คน

อาชีพค้าขาย จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 รับราชการ จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 24.5 พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 19.8 รับจ้าง จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 และพนักงานเอกชน จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 เกษตรกรรวม จำนวน 0 คน

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 8,001-10,000 บาท จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 29.8 รายได้ 10,000-15,000 บาท จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0 รายได้ 3,001-6,000 บาท จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20 รายได้ 6,001-8,000 บาท จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 11.8 รายได้มากกว่า 15,000 บาทขึ้นไป จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8 และมีรายได้ต่ำกว่า 3,000 บาท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8

ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ มีอะไรบ้าง

ผลการศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ได้จากการรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิโดยการศึกษาจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยวชาวไทย การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวต่างชาติ และการสนทนากลุ่มกับตำรวจท่องเที่ยว สถานีตำรวจท่องเที่ยว 1 (นครราชสีมา) และสถานีตำรวจท่องเที่ยว 2 (อุบลราชธานี) สามารถแบ่งประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบ และปัญหาที่ไม่พบ นำเสนอเป็นตารางตามลำดับค่าร้อยละ ปัญหาที่พบ จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้

ตารางที่ 4.3 ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบและไม่พบ

ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว	ร้อยละที่พบ	ร้อยละที่ไม่พบ
ปัญหาในที่พัก		
1. ไม่มีโทรทัศน์วงจรปิด	56.8	43.3
2. ไม่มีเจ้าหน้าที่หรือยามดูแล	49.0	51.0
3. ไม่มีตู้นิรภัยให้ฝากของมีค่า	49.0	51.0
4. สายไฟหรือเครื่องปรับอากาศอยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์พร้อมใช้งาน	47.5	52.5
5. ภายนอกและภายในโรงแรมรุงรัง	42.8	57.3
6. ไม่มีเครื่องดับเพลิงอยู่ในบริเวณที่พัก	33.0	67.0
7. มีข่าวนักท่องเที่ยวถูกข่มขืนในที่พัก	24.3	75.8
8. มีนักท่องเที่ยวถูกฆ่าเพื่อหวังทรัพย์สิน	20.3	79.8
9. ทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวหายบ่อยๆ	5.5	94.5

ตารางที่ 4.3 ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบและไม่พบ (ต่อ)

ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว	ร้อยละที่พบ	ร้อยละที่ไม่พบ
ปัญหาการเดินทาง		
<u>ทางอากาศ</u>		
1. ไม่มีตารางเที่ยวบินมากลุ่มอีสานใต้โดยสะดวก	53.3	46.8
2. ไม่มีรถรับส่งจากสนามบินไปยังโรงแรม/ที่พัก	39.3	73.8
3. ไม่มีพนักงานประจำเครื่องบินดูแลและให้คำแนะนำ	26.3	60.8
<u>รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง</u>		
1. การบริการและการต้อนรับของพนักงานบนรถไม่ดี	37.0	63.0
2. สภาพรถโดยสารผ่านการใช้งานมานาน/เก่า	33.3	66.8
3. ผู้โดยสารกระโดดขึ้นหรือลงรถในขณะที่รถยังจอดไม่สนิท	31.5	68.5
4. ไม่มีการตรวจสภาพรถก่อนการใช้งาน	25.5	74.5
5. คนขับรถประมาทเลินเล่อและคึกคะนองไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร	18.8	81.3
6. รถทัวร์ที่มาอีสานใต้เกิดอุบัติเหตุบ่อย	5.5	94.5
<u>รถยนต์ส่วนบุคคล</u>		
1. ไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร	61.8	38.3
2. ไม่มีการเตรียมรถ ซ่อมบำรุงและอุปกรณ์ก่อนการใช้งาน	50.8	49.3
3. คนขับรถและผู้โดยสารไม่คาดเข็มขัดนิรภัย	48.5	51.5
4. ดื่มสุราแล้วขับรถ	33.5	66.5
5. ขาดการศึกษาเส้นทางก่อนการเดินทาง	25.5	74.5
<u>รถจักรยานยนต์</u>		
1. คนขับและคนซ้อนไม่สวมหมวกนิรภัย	80.8	19.3
2. ขับรถด้วยความประมาทไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร	46.8	53.3
3. คนขับไม่เชี่ยวชาญเส้นทาง	28.8	71.3
<u>รถไฟ</u>		
1. เกิดความสกปรกบนรถไฟ	47.5	52.5
2. ปัญหารถไฟล่าช้าและไม่ตรงเวลา	40.3	59.8
3. การให้บริการของพนักงานไม่ดี	31.0	69.0

ตารางที่ 4.3 ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มมีสถานใต้ที่พบและไม่พบ(ต่อ)

ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว	ร้อยละที่พบ	ร้อยละที่ไม่พบ
ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว		
1. แหล่งท่องเที่ยวอยู่ไกลและเปลี่ยว	62.5	37.5
2. สัตว์มีพิษ ชุกชุม เช่น งู คางคก มด ผึ้ง ต่อ แตน ตะขาบ กิ้งกือ	53.5	46.5
3. ไม่มีป้ายหรือแผ่นพับเตือนภัย	40.8	59.3
4. มีพิษมีพิษ	30.8	69.3
5. ไม่มีอาสาสมัครนำเที่ยวและหน่วยรักษาความปลอดภัย	27.0	73.0
6. ไม่มีหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น	26.5	73.5
7. ไม่มีแมงรื้อกัน	21.0	79.0
8. ไม่มีกฎระเบียบก่อนเข้าชม	19.5	80.5
9. ไม่มีการให้ความรู้ก่อนเข้าชม	13.3	86.8
10. มีการปล้นจี้ ชิงทรัพย์ ขโมย ล้วงกระเป๋า	13.3	86.8
ภัยธรรมชาติ		
1. มีน้ำท่วม	61.0	39.0
2. มีพายุ	61.0	39.0
3. มีแผ่นดินไหว	6.8	93.3
ปัญหายาเสพติด	66.5	33.5
ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง		
1. นักท่องเที่ยวดื่มสุรา	75.5	24.5
2. นักท่องเที่ยวไม่เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่	51.1	48.5
3. นักท่องเที่ยวประมาทและคึกคะนองในขณะที่เดินทางท่องเที่ยว	51.3	48.8
4. นักท่องเที่ยวใช้สารเสพติด	46.3	53.8
ปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว		
1. นักท่องเที่ยวพลาดเที่ยวบินเพราะสื่อสารกับบริษัทนำเที่ยวไม่เข้าใจ	13.5	86.5
2. บริษัทนำเที่ยวไม่มีความรับผิดชอบทำให้นักท่องเที่ยวไม่ได้รับความสะดวกสบาย	13.3	86.8

จากตารางที่ 4.3 สรุปได้ว่าปัญหาที่พบบมากที่สุดคือปัญหาการเดินทางโดยรถจักรยานยนต์ที่คนขับและคนซ้อนไม่สวมหมวกนิรภัย ร้อยละ 80.8 รองลงมาคือปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวดื่มสุรา ร้อยละ 75.5 ปัญหายาเสพติดร้อยละ 66.5 ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยวที่แหล่งท่องเที่ยวอยู่ไกลและเปลี่ยว ร้อยละ 62.5 ปัญหาภัยธรรมชาติการมีน้ำท่วมและมีพายุ ร้อยละ 61.0 ปัญหาในที่พักเรื่องการไม่มีโทรทัศน์วงจรปิด ร้อยละ 56.8 และสุดท้ายคือปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว ร้อยละ 13.5 ตามลำดับ

ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่แตกต่างจากปัญหาของนักท่องเที่ยวชาวไทย

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวอิสานใต้ส่วนใหญ่มีภรรยาเป็นชาวไทย ดังนั้นปัญหาต่างๆ ที่พบบส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน สามารถนำเสนอเป็นปัญหาใหญ่ๆ ได้ดังนี้

1. ปัญหาการถูกหญิงไทยหลอก เช่น กรณีชายชาวอเมริกันจ่ายเงินค่าบริการให้กับหญิงไทยแล้วหญิงไทยพากลับบ้านด้วยแต่กลับถูกสามีของฝ่ายหญิงทำร้ายร่างกาย เป็นต้น
2. ปัญหาเรื่องทรัพย์สิน ได้แก่ กรณีชาวต่างชาติแต่งงานกับหญิงไทยแล้วเกิดการทะเลาะเบาะแว้งกันเรื่องทรัพย์สินก่อให้เกิดปัญหาภายในครอบครัวซึ่งหญิงไทยที่แต่งงานกับชาวต่างชาติอาจถือได้ว่ามีส่วนอย่างมากในการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีด้านการท่องเที่ยวของไทยด้วยเช่นเดียวกัน ดังนั้น จำเป็นจะต้องสร้างความเข้าใจที่ดีต่อภรรยาประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มอิสานใต้ด้วย
3. ปัญหานักท่องเที่ยวดื่มสุรา ส่งผลให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมา ได้แก่ การทะเลาะวิวาทเมาแล้วขับรถมักจะเกิดขึ้นในช่วงเทศกาล เป็นต้น

4.4 คำถามข้อที่ 2 ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้อยู่ในระดับใด

ผลศึกษา พบว่า ระดับประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ที่พบตามตารางที่ 4.1 นั้น คณะผู้วิจัยได้หาความถี่และค่าร้อยละของแต่ละปัญหาที่พบพร้อมทั้งนำข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่มและการสัมภาษณ์ตำรวจท่องเที่ยวเพิ่มเติมมาจัดหมวดหมู่ แล้วทำการจัดระดับของปัญหาที่พบโดยแบ่งระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ ออกเป็น 3 ระดับ คือ

ค่าร้อยละตั้งแต่	1 ถึง 33	หมายถึง	ระดับปัญหาที่พบบ่อย
ค่าร้อยละตั้งแต่	34 ถึง 67	หมายถึง	ระดับ ปัญหาที่พบบ่อย
ค่าร้อยละตั้งแต่	68 ถึง 100	หมายถึง	ระดับปัญหาที่พบบ่อยที่สุด

ปัญหาที่พบในแต่ละระดับประกอบด้วย

1) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อย ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ได้แก่ ไม่มีเครื่องดับเพลิงมีอยู่ภายในบริเวณที่พักในอีสานใต้ ชาวนักท่องเที่ยวถูกข่มขืนในที่พัก นักท่องเที่ยวถูกฆ่าเพื่อหวังทรัพย์สินและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว ปัญหาการเดินทาง ได้แก่ ทางอากาศ ไม่มีพนักงานประจำเครื่องบินดูแลและให้คำแนะนำ ส่วนด้านรถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทางมักมีผู้โดยสารกระโดดขึ้นหรือลงรถในขณะที่รถยังจอดไม่สนิทและไม่มี การตรวจสภาพรถก่อนการใช้งาน คนขับรถประมาทเดินเล่อและคึกคะนองไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร รถทัวร์ที่มาจากอีสานใต้เกิดอุบัติเหตุบ่อย รถยนต์ส่วนบุคคล ขาดการศึกษาเส้นทางก่อนการเดินทาง รถจักรยานยนต์ คนขับไม่เชี่ยวชาญเส้นทาง ส่วนรถไฟนั้นพบ การให้บริการของพนักงานไม่ดี ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ มีพิษมีภัย ไม่มีอาสาสมัครนำเที่ยว และหน่วยรักษาความปลอดภัย ไม่มีหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น ไม่มีแผนรั้วกัน ไม่มีกฎระเบียบก่อนเข้าชม ไม่มีการให้ความรู้ก่อนเข้าชม และมีการปล้นจี้ ชิงทรัพย์ ขโมย ล้วงกระเป๋า ภัยธรรมชาติ คือ มีแผ่นดินไหว ปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว ได้แก่ นักท่องเที่ยวพลาดเที่ยวบิน เพราะสื่อสารกับบริษัทนำเที่ยวไม่เข้าใจ บริษัทนำเที่ยวไม่มีความรับผิดชอบทำให้นักท่องเที่ยวไม่ได้รับความสะดวกสบาย

2) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อย ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ได้แก่ ไม่มีโทรทัศน์วงจรปิด ไม่มีเจ้าหน้าที่หรือยามดูแล ไม่มีตู้รับภัยให้ฝากของมีค่า สายไฟหรือเครื่องปรับอากาศอยู่ในสภาพ ไม่สมบูรณ์พร้อมใช้งาน ภายนอกและภายในที่พักกรุงรั้ง ปัญหาการเดินทาง ทางอากาศ ไม่มีตารางเที่ยวบินมากลุ่มอีสานใต้โดยสะดวก ไม่มีรถรับส่งจากสนามบินไปยังที่พัก รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง การบริการและการต้อนรับของพนักงานบนรถไม่ดี สภาพรถโดยสารผ่านการใช้งานมานาน/เก่า รถยนต์ส่วนบุคคล คนขับไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร ไม่มีการเตรียมรถซ่อมบำรุงและอุปกรณ์ก่อนการใช้งาน คนขับรถและผู้โดยสารไม่คาดเข็มขัดนิรภัย คนขับดื่มสุราแล้วขับรถ รถจักรยานยนต์ คนขับขับรถด้วยความประมาทไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร รถไฟ เกิดความสกปรกบนรถไฟ ปัญหารถไฟล่าช้าและไม่ตรงเวลา ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวอยู่ไกลและเปลี่ยว สัตว์มีพิษชุกชุม และการไม่มีป้ายหรือแผ่นพับเตือนภัยให้กับนักท่องเที่ยว ภัยธรรมชาติ คือ มีน้ำท่วม มีพายุ ปัญหาที่เกิดขึ้นจาก

นักท่องเที่ยวเอง ได้แก่ นักท่องเที่ยวไม่เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ ประมาทและคึกคะนอง
ในขณะที่เดินทางท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวใช้สารเสพติด

3) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อยที่สุด ได้แก่
ปัญหาการเดินทาง คือ คนขับรถจักรยานยนต์และคนซ้อนไม่สวมหมวก ปัญหาที่เกิดขึ้นจาก
นักท่องเที่ยวเอง คือ นักท่องเที่ยวดื่มสุรา

และสามารถสรุปเป็นตารางได้ตามตารางที่ 4.4 ดังนี้

ตารางที่ 4.4 ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

ระดับปัญหาที่พบ		
ไม่บ่อย	บ่อย	บ่อยที่สุด
<p>1. ปัญหาในที่พัก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีเครื่องดับเพลิงอยู่ในบริเวณที่พัก - มีช่างนักท่องเที่ยวก่อสร้างในพื้นที่พัก - มีนักท่องเที่ยวถูกฆ่าเพื่อหวังทรัพย์สิน - ทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวหาย 	<p>1. ปัญหาในที่พัก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีโทรทัศน์วงจรปิด - ไม่มีเจ้าหน้าที่หรือยามดูแล - ไม่มีตู้নির্ভয়ให้ฝากของมีค่า - สายไฟหรือเครื่องปรับอากาศอยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์พร้อมใช้งาน - ภายนอกและภายในที่พักทรุดโทรม 	
<p>2. ปัญหาการเดินทาง</p> <p><u>ทางอากาศ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีพนักงานประจำเครื่องบินดูแลและให้คำแนะนำ <p><u>รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้โดยสารกระโดดขึ้นหรือลงรถในขณะที่รถยังจอดไม่สนิท - ไม่มีการตรวจสอบสภาพรถก่อนการใช้งาน 	<p>2. ปัญหาการเดินทาง</p> <p><u>ทางอากาศ</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีตารางเที่ยวบินมากลุ่มอีสานใต้โดยสะดวก - ไม่มีรถรับส่งจากสนามบินไปยังที่พัก <p><u>รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - การบริการและการต้อนรับของพนักงานบนรถไม่ดี - สภาพรถโดยสารผ่านการใช้งานมานาน/เก่า 	<p>2. ปัญหาการเดินทาง</p> <p><u>รถจักรยานยนต์</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - คนขับและคนซ้อนไม่สวมหมวกนิรภัย

ตารางที่ 4.4 ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ (ต่อ)

ระดับปัญหาที่พบ		
ไม่บ่อย	บ่อย	บ่อยที่สุด
<p>- คนขับรถประมาทเดินเลี้ยวและคึกคะนองไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร</p> <p>- รถทัวร์ที่มาอีสานใต้เกิดอุบัติเหตุ</p> <p><u>รถยนต์ส่วนบุคคล</u></p> <p>- ขาดการศึกษาเส้นทางก่อนการเดินทาง</p> <p><u>รถจักรยานยนต์</u></p> <p>- คนขับไม่เชี่ยวชาญเส้นทาง</p> <p><u>รถไฟ</u></p> <p>- การให้บริการของพนักงานไม่ดี</p>	<p><u>รถยนต์ส่วนบุคคล</u></p> <p>- ไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร</p> <p>- ไม่มีการเตรียมรถซ่อมบำรุงและอุปกรณ์ก่อนการใช้งาน</p> <p>- คนขับรถและผู้โดยสารไม่คาดเข็มขัดนิรภัย</p> <p>- ดื่มสุราแล้วขับรถ</p> <p><u>รถจักรยานยนต์</u></p> <p>- ขับรถด้วยความประมาทไม่ปฏิบัติตามกฎ</p> <p>จราจร</p> <p><u>รถไฟ</u></p> <p>- เกิดความสับสนรถไฟ</p> <p>- ปัญหารถไฟล่าช้าและไม่ตรงเวลา</p>	

ตารางที่ 4.4 ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ (ต่อ)

ระดับปัญหาที่พบ		
ไม่บ่อย	บ่อย	บ่อยที่สุด
<p>3. ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว</p> <ul style="list-style-type: none"> - พืชมีพิษ - ไม่มีอาสาสมัครนำเที่ยวและหน่วยรักษาความปลอดภัย - ไม่มีหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น - ไม่มีแผนรั้วกั้น - ไม่มีกฎระเบียบก่อนเข้าชม - ไม่มีการให้ความรู้ก่อนเข้าชม - มีการปล้นจี้ ชิงทรัพย์ ขโมย ล้วงกระเป๋า 	<p>3. ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว</p> <ul style="list-style-type: none"> - แหล่งท่องเที่ยวอยู่ไกลและเปลี่ยว - สัตว์มีพิษ เช่น งู คางคก มด ผึ้ง ต่อ แตน ตะขาบ กิ้งกือ ชุกชุม - ไม่มีป้ายหรือแผ่นพับเตือนภัย 	
<p>4. ภัยธรรมชาติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีแผ่นดินไหว 	<p>4. ภัยธรรมชาติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีน้ำท่วม - มีพายุ 	

ตารางที่ 4.4 ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ (ต่อ)

ระดับปัญหาที่พบ		
ไม่บ่อย	บ่อย	บ่อยที่สุด
	5. ปัญหายาเสพติด	
	6. ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง - นักท่องเที่ยวไม่เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ - นักท่องเที่ยวประมาทและคึกคะนองในขณะที่เดินทางท่องเที่ยว - นักท่องเที่ยวใช้สารเสพติด	6. ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง - นักท่องเที่ยวดื่มสุรา
7. ปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว - นักท่องเที่ยวพลาดเที่ยวบินเพราะสื่อสารกับบริษัทนำเที่ยวไม่เข้าใจ - บริษัทนำเที่ยวไม่มีความรับผิดชอบทำให้นักท่องเที่ยวไม่ได้รับความสะดวกสบาย		

4.5 คำถามข้อที่ 3 แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ควรเป็นอย่างไร

ก. แนวทางที่ได้จากนักท่องเที่ยวและตำรวจท่องเที่ยว

ผลศึกษา ระดับประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบตามตารางที่ 4.4 นั้น คณะผู้วิจัยได้หาความถี่และค่าร้อยละของแต่ละปัญหาที่พบ พร้อมทั้งนำข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่มและการสัมภาษณ์ตำรวจท่องเที่ยวเพิ่มเติมมาจัดหมวดหมู่ แล้วทำการจัดระดับของปัญหาที่พบโดยแบ่งระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับปัญหาที่พบไม่บ่อย ระดับปัญหาที่พบบ่อย และระดับปัญหาที่พบบ่อยที่สุด ดังนั้นระดับปัญหาที่พบบ่อยและบ่อยที่สุดจึงควรต้องเสนอแนวทางแก้ไขก่อนเป็นอันดับแรก ดังนี้

ก. ระดับปัญหาที่พบบ่อย

1. ปัญหาในที่พัก

แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวด้านที่พัก

- ผู้ประกอบการด้านที่พักควรจัดเวรยามตรวจตราบริเวณที่พักนักท่องเที่ยวอย่างทั่วถึงสม่ำเสมอและต่อเนื่อง
- ผู้ประกอบการด้านที่พักจะต้องมีการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อป้องกันการเดินทางเข้าออกบริเวณที่พักของผู้ไม่พึงประสงค์ มีระบบป้องกันการแอบอ้างในการรับกุญแจห้อง รวมทั้งมีตู้นิรภัยให้แขกฝากของมีค่า จัดบริเวณที่พักให้เป็นระเบียบเรียบร้อยไม่รกรุงรัง และมีการตรวจตราสายไฟหรือเครื่องปรับอากาศให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์เพื่อป้องกันการเกิดอัคคีภัยด้วย

2. ปัญหาการเดินทาง

แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวด้านการเดินทาง

ทางอากาศ

- จัดเที่ยวบินต้นทุนต่ำมาอีสานใต้เป็นตารางประจำโดยอาจสลับเวลาระหว่างจังหวัดที่มีสนามบิน พร้อมทั้งให้ชุมชนบริเวณโดยรอบสนามบินให้มีส่วนร่วมในการให้บริการรถรับส่งจากสนามบินไปยังที่พักตามเวลาที่มีเที่ยวบินลง

รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง

- ให้การอบรมพนักงานด้านการบริการและมีการแข่งขันกันเรื่องการให้บริการของพนักงานโดยอาจจะจัดหารางวัลให้โดยสำนักงานขนส่งของแต่ละจังหวัดนั้นๆ
- ก่อนออกเดินทางเจ้าของรถควรจะมีการตรวจสอบสภาพพาหนะก่อนใช้งานทุก

ครั้ง ผู้ขับที่ควรมีมารยาทในการใช้รถยนต์ยานพาหนะโดยปฏิบัติตามกฎจราจร และไม่ดื่มสุราขณะขับรถ เมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้นต้องเซฟและปฏิบัติตามคำแนะนำของพนักงานหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ

รถยนต์ส่วนบุคคล

- คนขับรถยนต์ควรปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด ไม่ดื่มสุราแล้วขับรถ คาดเข็มขัดนิรภัยทั้งคนขับรถและผู้โดยสาร รวมทั้งต้องมีการเตรียมรถ ซ่อมบำรุงรถและอุปกรณ์การใช้งาน

รถจักรยานยนต์

- ผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ต้องปฏิบัติตามกฎจราจร ไม่ขับขี่ด้วยความประมาท

รถไฟ

- เจ้าหน้าที่ และผู้โดยสารรถไฟทุกคนจะต้องช่วยกันดูแลความสะอาดบนรถไฟไม่ให้สกปรก

- หน่วยงานที่ดูแลการจัดขบวนรถไฟจะต้องจัดขบวนรถไฟให้มีเวลาออกตรงเวลา ทั้งนี้ประชาชนเองก็ต้องดูแลไม่ให้มีสิ่งกีดขวางทางรถไฟเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งให้รถไฟล่าช้า

3. แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว

- หน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ จะต้องจัดให้มีหน่วยรักษาความปลอดภัยและหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น มีกฎ ระเบียบ กติกาของแหล่งท่องเที่ยวซึ่งผู้ที่เข้าไปใช้บริการหรือนักท่องเที่ยวก็ต้องปฏิบัติตามระเบียบ กติกาอย่างเคร่งครัด ซึ่งหากมีผู้ใดฝ่าฝืน ก็ต้องมีมาตรการการลงโทษผู้กระทำผิด จัดป้ายหรือแผ่นพับเตือนภัยในเรื่องต่างๆ ที่อาจเป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยว เช่น ป้ายเตือนเรื่องสัตว์มีพิษ เป็นต้น

- ในบางแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ไกลและเปลี่ยวควรจะต้องมีมีการกำหนดเวลาเข้าออกและมีบุคลากรรักษาความปลอดภัยคอยดูแลนักท่องเที่ยวอย่างใกล้ชิดด้วย

- ผู้ประกอบการอาหารในแหล่งท่องเที่ยวควรตระหนักถึงความสำคัญด้านสุขอนามัยของนักท่องเที่ยวประกอบอาหารที่สด สะอาด และช่วยกันรักษาความสะอาดในแหล่งท่องเที่ยวด้วย

4. แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวด้านภัยธรรมชาติ

- หน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือที่มีส่วนรับผิดชอบอาจต้องติดตั้งสัญญาณเตือนภัย และเมื่อเกิดภัยธรรมชาติขึ้นผู้ประสบภัยจะต้องมีสติ อย่าตกใจ ต้องตั้งใจฟังคำแนะนำจากเงินและปฏิบัติตาม และมีหน่วยกู้ภัยและอาสาสมัครช่วยเหลือผู้ประสบภัย

5. แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวด้านยาเสพติด

- รัฐบาลควรมีระบบตรวจสอบคนร้ายที่แฝงมาในรูปแบบของนักท่องเที่ยว มีการแจ้งเตือนนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับปัญหา ยาเสพติด และให้ระมัดระวังตนเองและประชาชนทุกคนจะต้องมีจิตสำนึกเสมอว่าหน้าที่ในการดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวจากยาเสพติดเป็นของทุกคน(ภาครัฐและเอกชน)

6. แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวจากปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยว

- นักท่องเที่ยวจะต้อง ไม่ประมาทและไม่คึกคะนอง ไม่ควรดื่มสุราและใช้สารเสพติด เพื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ในสถานที่ท่องเที่ยว นั้น ๆ และระมัดระวังในการรับประทานอาหารแปลก ๆ

7. แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวจากปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว

- บริษัทนำเที่ยวถือเสมือนเป็นตัวแทนของประเทศเพราะเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับนักท่องเที่ยวมากที่สุดเพราะฉะนั้นต้องช่วยกันและทำหน้าที่สร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่ประเทศไทย มีความรับผิดชอบและดูแลเอาใจใส่ และไม่เอาัดเอาเปรียบนักท่องเที่ยว ปฏิบัติตามกฎหมายโดยมีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้ถูกต้อง

ข. ระดับปัญหาที่พบบ่อยที่สุด

1. ปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวเอง

นั่นคือ ปัญหา นักท่องเที่ยวดื่มสุรา ซึ่งจะส่งผลให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมาหลายอย่างด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาความประมาท คึกคะนอง ทะเลาะเบาะแว้ง และอื่น ๆ ฉะนั้น แนวทางป้องกันปัญหานี้ที่เหมาะสมที่สุดคือ นักท่องเที่ยวต้องงด และเว้นจากการดื่มสุราหรือของมีแอลกอฮอล์ทั้งสิ้น

ค. แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่เหมาะสม

จากแนวทางดังกล่าวที่เป็นข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมจากการตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยว การสนทนากลุ่มและการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ได้กล่าวมาข้างต้นนั้น คณะผู้วิจัยได้นำแนวทางทั้งหมดมาหารือกับผู้ให้ข้อมูลหลัก(ตำรวจท่องเที่ยว) อีกครั้งเพื่อหาแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่เหมาะสมเพื่อเป็นแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้และยังสามารถนำไปเป็นแนวทางสำหรับภูมิภาคอื่นๆ ในประเทศไทยได้อีกด้วย ดังนี้

แนวทางที่ 1 กำหนดนโยบายที่ชัดเจนเรื่องความปลอดภัย

รัฐบาลควรมีการกำหนดนโยบายและมีมาตรการรักษาความปลอดภัยที่ชัดเจนที่จะใช้เรื่องความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเพื่อสร้างความมั่นใจและความน่าเชื่อถือในด้านการรักษาความปลอดภัยมากยิ่งขึ้นและน่านโยบายไปสู่การปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและจริงจัง

แนวทางที่ 2 จัดให้หน่วยงานดูแลรับผิดชอบด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง

หน่วยงานที่ดูแลด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันมีเพียงหน่วยงานเดียวคือ ตำรวจท่องเที่ยว ซึ่งตำรวจท่องเที่ยวเองก็ประสบปัญหาหลายอย่างในการปฏิบัติหน้าที่ และได้มีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ดังนี้

1. บุคลากรมีน้อย ทำให้ไม่สามารถดูแลพื้นที่ที่รับผิดชอบได้อย่างทั่วถึง

แนวทาง

1. ได้จัดอบรมอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยว โดยให้ประชาชนในท้องถิ่นหรือประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณเดียวกันหรือใกล้เคียงแหล่งท่องเที่ยวหรือ สถานที่ท่องเที่ยวหรือจุดที่สำคัญ ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการเป็นอาสาสมัคร เช่น ด้านชายแดน ชองเม็ก เขาพระวิหาร ผาแต้ม และดูแลในช่วงเทศกาล เช่น งานแห่เทียนเข้าพรรษา ประเพณีขึ้นเขาพนมรุ้ง งานย่าโม เป็นต้น

2. ควรจะมีการบูรณาการกำลังคน ได้แก่ อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (อป.พร.) กำนัน องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น นักอนุรักษ์ ตำรวจท่องเที่ยว สถานีตำรวจภูธร อำเภอ กรมป่าไม้ ประสานและให้ความร่วมมือซึ่งกันและกันในการดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว

2. งบประมาณที่มีจำกัด

งบประมาณในการจัดการและบริหารบุคลากรของตำรวจท่องเที่ยวมีน้อยและจำกัดทำให้การบริหารงานเป็นไปอย่างลำบาก

แนวทาง

1. ควรจะประสานความร่วมมือด้านงบประมาณไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นต้น

3. ภาษาและการสื่อสาร

ตำรวจท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังประสบปัญหาภาษาและการสื่อสารโดยเฉพาะกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ซึ่งบุคลากรของตำรวจท่องเที่ยวมีน้อยอยู่แล้วและที่สามารถพูด ฟัง อ่าน และเขียนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ได้เป็นอย่างดีนั้นจึงมีน้อย และในปัจจุบันนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามายังกลุ่มอีสานใต้ไม่เพียงแต่นักท่องเที่ยวชาวอเมริกา หรือยุโรปที่ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารเท่านั้น ยังมีนักท่องเที่ยวชาติอื่นๆ ที่เข้ามา เช่น นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น รัสเซีย จีน เป็นต้น อีกด้วย

แนวทาง

1. ควรจะประสานงานความร่วมมือไปยังสถาบันการศึกษาเพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ฝึกประสบการณ์และเป็นการร่วมมือซึ่งกันและกันเพื่อสร้างความเข้มแข็งในการดูแลความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวด้วย

2. ควรจะจัดอบรมภาษาต่างประเทศให้กับตำรวจท่องเที่ยวเพิ่มเติม

แนวทางที่ 3 จัดตั้งหน่วยงานประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว

โดยการสร้างแผนการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวแผนหลักของกลุ่มอีสานใต้ หน่วยงานนี้อาจเกิดจากการประสานความร่วมมือและรวมกลุ่มกันจากหน่วยงานของรัฐบาล เอกชน และจากหน่วยงานของท้องถิ่น ตัวแทนจากประชาชนในพื้นที่ เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีด้านการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนอย่างต่อเนื่อง และควรจะมีการจัดประชุมเพื่อสร้างความเข้าใจและความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและประชาชนด้านความรู้ความเข้าใจในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยไม่ทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ได้อย่างสม่ำเสมอ

แนวทางที่ 4 ให้มีมาตรการและการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสถานประกอบการ
สถานประกอบการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร บริษัทนำเที่ยว สถานบริการ รถเช่า เป็นต้น ให้ดำเนินการจดทะเบียนให้ถูกต้องตามกฎหมายและปฏิบัติตามนโยบายด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัด พร้อมทั้งต้องให้ความร่วมมือกับตำรวจท่องเที่ยวในการดูแลและป้องกัน ปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่อาจเกิดขึ้นได้กับนักท่องเที่ยว

แนวทางที่ 5 ประสานความร่วมมือด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน
เนื่องจากพื้นที่ของกลุ่มอีสานใต้ติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ ลาว และกัมพูชา ซึ่งมีการเชื่อมโยง ติดต่อกัน ค้าขาย เดินทางไปมาหาสู่ซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาความความปลอดภัยต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ระหว่างชายแดน เช่น ปัญหาการหลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย การขนส่งสินค้าหนีภาษี การลักลอบขนแรงงานเถื่อน เป็นต้น

4.6 การศึกษาวิเคราะห์หาแนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

คำถามข้อที่ 4 แนวทางยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับ กลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ควรมีแนวทางอย่างไร

ผู้วิจัยได้ประชุมคณะนักวิจัยเพื่อวิเคราะห์หาแนวทางยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน การวิเคราะห์บริบทของพื้นที่อีสานใต้ ลักษณะวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี รวมถึงสภาวะทางการเมืองและเศรษฐกิจของประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้านคือ ลาว และกัมพูชา จากการศึกษาวิเคราะห์ได้แนวทางยุทธศาสตร์ 3 ยุทธศาสตร์ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์เส้นทางท่องเที่ยว
อีสานใต้มีเส้นทางต่อไปยังประเทศเพื่อนบ้านได้หลายเส้นทาง ได้แก่ เส้นทางช่องจอม อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์ไปยังกัมพูชา เส้นทางผ่านช่องเม็ก จังหวัดอุบลราชธานีไปยังลาว เส้นทางช่องสะง่า จังหวัดศรีสะเกษไปยังกัมพูชา เป็นต้น และมีนักท่องเที่ยวจำนวนไม่น้อยที่เดินทางมาท่องเที่ยวอีสานใต้แล้วประสงค์จะเดินทางต่อไปยังประเทศเพื่อนบ้าน ดังนั้นหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศควรมีการกำหนดนโยบายและ

แผนงานด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวอย่างทั่วถึงและแพร่หลายมากขึ้นทั้งการใช้เอกสารแผ่นพับ การเชิญสื่อมวลชนจากต่างประเทศเข้ามาท่องเที่ยว การเชิญบุคคลที่มีชื่อเสียงมาเที่ยวเพื่อเป็นการสร้างภาพลักษณ์และเพื่อกระตุ้นให้ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติเดินทางมาท่องเที่ยวอีสานได้เพิ่มขึ้น

ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ

การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวโดยการให้ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศให้กับมัคคุเทศก์ พนักงานโรงแรม ตำรวจท่องเที่ยว และเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานต่างๆ ที่มีหน้าที่และความสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยวโดยตรง โดยสถาบันการศึกษาอาจดำเนินการให้เป็นหลักสูตรทั้งระยะสั้นและระยะยาวในเรื่องภาษาอังกฤษ จีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส เกาหลี เยอรมัน รัสเซีย รวมถึงภาษาของประเทศเพื่อนบ้านด้วยเป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง นั่นคือ ภาษาเขมร ลาว และเวียดนาม และความรู้ด้านการท่องเที่ยวด้วย

ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาระบบการคมนาคมเพื่อทางการท่องเที่ยว

เพื่อให้เกิดความสะดวกสบายในการเดินทางท่องเที่ยวมายังอีสานใต้ควรจะมีการจัดระบบการคมนาคมให้ครบและสะดวกสบาย ปลอดภัย ทั้งทางบกและทางอากาศ กล่าวคือ จัดให้มีรถยนต์โดยสารที่ใหม่และทันสมัย สะอาด พนักงานบริการดี สุภาพ วิ่งเป็นประจำมีกำหนดเวลาแน่นอน ตรงเวลา สำหรับทางอากาศนั้นควรมีเที่ยวบินจากนครราชสีมา หรืออุบลราชธานี ไปยังเมืองสำคัญของประเทศเพื่อนบ้านด้วย เช่น จากนครราชสีมาไปยังเมืองหลวงพระบางของลาว หรือไปยังเมืองเสียมเรียบของกัมพูชา และจากอุบลราชธานีไปยังพนมเปญของกัมพูชา เป็นต้น

4.7 อภิปรายผล

จากผลของการวิจัยเรื่อง การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ คณะผู้วิจัยได้อภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดของการวิจัย โดยใช้หลักการแนวคิด และทฤษฎีต่างๆ ที่ได้รวบรวมไว้ในบทที่ 2 มาเป็นตัวเปรียบเทียบเพื่อให้การวิจัยมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และสามารถอภิปรายผลของการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

4.7.1 การศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ โดยใช้หลักการแบ่งรูปแบบความไม่ปลอดภัยของนักท่องเที่ยวมีหลายรูปแบบของสถาบันการโรงแรมและการท่องเที่ยว (สรท.) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ดูหน้า 15) ที่แบ่งไว้ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ประเภทปัญหาที่พบ ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ปัญหาการเดินทาง ปัญหาในแหล่ง

ท่องเที่ยวปัญหาภัยธรรมชาติ ปัญหายาเสพติด ปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวเอง และปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว

4.7.2 การศึกษาระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

- 1) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบไม่บ่อย ได้แก่ **ปัญหาในที่พัก** ที่เกี่ยวข้องกับช่างนักท่องเที่ยวถูกข่มขืนในที่พัก นักท่องเที่ยวถูกฆ่าเพื่อหวังทรัพย์สิน หรือทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวหายบ่อยๆ นั้นมักพบไม่บ่อย รวมทั้งปัญหาการมีเครื่องดับเพลิงอยู่ภายในบริเวณที่พักอยู่ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยโครงการศึกษาวิจัยยุทธศาสตร์การพัฒนาศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือของรฐกัต ศรีคำพร (ดูหน้า 59) ที่ได้ศึกษาถึงสาเหตุ ปัญหา และอุปสรรคการท่องเที่ยวของภาคอีสานที่ทำให้การท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่ประสบผลสำเร็จนั้นมีปัญหาอย่างน้อย 4 ประการ ซึ่งไม่มีปัญหาด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเลย ได้แก่ ปัญหาด้านเชิงปริมาณ ปัญหาด้านวิชาการ และการจัดการ ปัญหาด้านแหล่งท่องเที่ยว และปัญหาอื่นๆ **ปัญหาการเดินทาง** ทางอากาศ ปัญหาการไม่มีพนักงานประจำเครื่องบินดูแลและให้คำแนะนำ รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง ปัญหาผู้โดยสารกระโดดขึ้นหรือลงรถในขณะที่รถยังจอดไม่สนิทและปัญหาหารขาดการตรวจสภาพรถก่อนการใช้งาน รวมทั้งปัญหาคนขับรถประมาทเลินเล่อและคึกคะนองไม่ปฏิบัติตามกฎจราจรและรถทัวร์ที่มาอีสานใต้เกิดอุบัติเหตุบ่อยนั้นก็พบไม่บ่อยเช่นกัน ส่วนทาง รถยนต์ส่วนบุคคล ปัญหาการขาดการศึกษาเส้นทางก่อนการเดินทางของผู้ขับรถก็พบไม่บ่อยเช่นเดียวกัน รถจักรยานยนต์ ปัญหาคนขับไม่เชี่ยวชาญเส้นทางนั้นพบไม่บ่อยส่วนมากจะชำนาญเส้นทางกันดีอยู่แล้ว รถไฟ การให้บริการของพนักงานไม่ดีนั้นพบไม่บ่อยในภาคอีสานเนื่องจากประชาชนในอีสานใต้ค่อนข้างเป็นผู้ที่มีความร่าเริง ยิ้มแย้มแจ่มใสโดยธรรมชาติของนิสัยของคนอีสาน **ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว** ปัญหาพีซีพีซี การขาดอาสาสมัครนำเที่ยวและหน่วยรักษาความปลอดภัย การไม่มีหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น ไม่มีแผงรั้วกัน ไม่มีกฏระเบียบก่อนเข้าชม ไม่มี การให้ความรู้ก่อนเข้าชม มีการปล้นจี้ ชิงทรัพย์ ขโมย ล้วงกระเป๋า นั้นก็พบไม่บ่อยเช่นเดียวกัน **ปัญหาภัยธรรมชาติ** เรื่องแผ่นดินไหวไม่พบปัญหานี้ และสุดท้ายปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว คือนักท่องเที่ยวพลาดเที่ยวบินเพราะสื่อสารกับบริษัทนำเที่ยวไม่เข้าใจ และบริษัทนำเที่ยวไม่มีความรับผิดชอบทำให้นักท่องเที่ยว ไม่ได้ได้รับความสะดวกสบายนั้นก็พบไม่บ่อยเช่นเดียวกัน
- 2) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อย ได้แก่ **ปัญหาในที่พัก** ที่เกี่ยวกับการไม่มีโทรทัศน์วงจรปิด ไม่มีเจ้าหน้าที่หรือยามดูแล ไม่มีตู้รับฝากให้ฝากของมีค่า สายไฟหรือเครื่องปรับอากาศอยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์พร้อมใช้งาน ยังมีปัญหา

ภายนอกและภายในโรงแรมกรุงวังด้วย **ปัญหาการเดินทาง** ทางอากาศ การไม่มีตารางเที่ยวบินมากลุ่มอีสานใต้โดยสะดวก ไม่มีรถรับส่งจากสนามบินไปยังที่พัก รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง การบริการและการต้อนรับของพนักงานบนรถไม่ดี สภาพรถโดยสารผ่านการใช้งานมานาน/เก่า รถยนต์ส่วนบุคคล คนขับไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร เจ้าของรถไม่มีการเตรียมรถ ซ่อมบำรุงและอุปกรณ์ก่อนการใช้งาน คนขับรถและผู้โดยสารไม่คาดเข็มขัดนิรภัย รวมทั้งการดื่มสุราแล้วขับรถ รถจักรยานยนต์ ผู้ขับขี่ขับขี่ด้วยความประมาทไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร รถไฟ เกิดความสกรบกรบก รถไฟ และปัญหารถไฟล่าช้าไม่ตรงเวลา **ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว** ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวอยู่ไกลและเปลี่ยว มีสัตว์มีพิษ เช่น งู คางคก มด ผึ้ง ต่อ แตน ตะขาบ กิ้งกือ ชุกชุม ในแหล่งท่องเที่ยวและการไม่มีป้ายหรือแผ่นพับเตือนภัยให้กับนักท่องเที่ยว **ภัยธรรมชาติ** มีน้ำท่วม มีพายุ **ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง** คือนักท่องเที่ยวไม่เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ ประมาทและคึกคะนองในขณะที่เดินทางท่องเที่ยวรวมทั้งการที่นักท่องเที่ยวใช้สารเสพติดด้วย

3) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อยที่สุด ได้แก่ **ปัญหาการเดินทาง** รถจักรยานยนต์ คือคนขับและคนซ้อนไม่สวมหมวก และ**ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง** คือนักท่องเที่ยวดื่มสุรา

จากผลการวิจัยจะพบว่าปัญหาที่พบบ่อยที่สุดเป็นเพียงปัญหาเล็กน้อยที่ไม่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวมากนักและไม่ใช่ปัญหาใหญ่ หรือปัญหาร้ายแรงแต่อย่างใด และมีได้กระทบกับประชาชนส่วนใหญ่ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าการเดินทางท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้มีความปลอดภัยมากที่สุด และสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้อย่างมีความสุขด้วยซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ รุ๊กัด ศรีคำพร และคณะ (ดูหน้า 59) ที่ได้ทำโครงการศึกษาวิจัยยุทธศาสตร์การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยได้ศึกษาถึงสาเหตุปัญหา และอุปสรรคการท่องเที่ยวของภาคอีสานที่ทำให้การท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่ประสบผลสำเร็จนั้นมีปัญหาอย่างน้อย 4 ประการ ซึ่งไม่มีปัญหาด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเลย ได้แก่ ปัญหาด้านเชิงปริมาณ ปัญหาด้านวิชาการ และการจัดการ ปัญหาด้านแหล่งท่องเที่ยว และปัญหาอื่นๆ นอกจากนี้ รุ๊กัด ศรีคำพร (2546:149-150)ยังได้ศึกษาจุดแข็งของการท่องเที่ยวของภาคอีสานว่าพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความปลอดภัยสูง ชาวบ้านตามชนบทมีความซื่อสัตย์ จริงใจ มีน้ำใจไมตรี สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจากภาคอื่น และชาวต่างประเทศให้พำนักอยู่ได้อย่างสบายเป็นเวลานาน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาจารย์ ผลประเสริฐและคณะ (ดูหน้า 60) ที่ได้ศึกษาเรื่องความพึงพอใจ ความเชื่อมั่นด้านการรักษาความปลอดภัยแก่

นักท่องเที่ยวต่างชาติและความสามารถที่พึงประสงค์ของตำรวจท่องเที่ยว พบว่า ความเชื่อมั่นด้านการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวต่างชาติในภาพรวมนักท่องเที่ยวต่างชาติมีความเชื่อมั่นในระดับ ปานกลาง โดยมีความต้องการให้ตำรวจท่องเที่ยวดูแลเรื่องรักษาความปลอดภัยด้านร่างกายและทรัพย์สินมากที่สุด รองลงมาคือ บริการนักท่องเที่ยวส่งโรงพยาบาล/ปฐมพยาบาลเบื้องต้น มีสายตรวจตามแหล่งท่องเที่ยวและที่พัก และให้คำปรึกษาด้านคดีความ/กฎหมาย ตามลำดับ (2549: สรุปผลการวิจัยหน้า 159) เมื่อพิจารณารายภูมิภาคพบว่าภูมิภาคที่นักท่องเที่ยวมีความเชื่อมั่นในระดับมากที่สุดคือ ภาคเหนือ ส่วนภาคอื่นๆ มีความเชื่อมั่นในระดับปานกลาง

4.7.3 การศึกษาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ได้แนวทาง 5 แนวทาง ที่จะเป็นประโยชน์ต่อทั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ต่อประชาชนในพื้นที่ และนักท่องเที่ยวด้วย ได้แก่

แนวทางที่ 1 กำหนดนโยบายที่ชัดเจนเรื่องความปลอดภัย รัฐบาลควรมีการกำหนดนโยบายและมีมาตรการรักษาความปลอดภัยที่ชัดเจนที่จะใช้เรื่องความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเพื่อสร้างความมั่นใจและความน่าเชื่อถือในด้านการรักษาความปลอดภัยมากขึ้นและน่านโยบายไปสู่การปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและจริงจัง **แนวทางที่ 2 จัดให้หน่วยงานดูแลรับผิดชอบด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง** หน่วยงานที่ดูแลด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันมีเพียงหน่วยงานเดียวคือ ตำรวจท่องเที่ยว และตำรวจท่องเที่ยวยังได้จัดอบรมอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเพื่อเป็นการเพิ่มบุคลากรในการช่วยเหลือและดูแลนักท่องเที่ยวด้วยสอดคล้องกับแนวคิดของบุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (ดูหน้า 47) ที่กล่าวถึง การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวด้านความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในด้าน การพัฒนาด้านความปลอดภัยจากโจรผู้ร้ายในแหล่งท่องเที่ยว จะต้องจัดให้มีการประสานความร่วมมือกับตำรวจเพื่อส่งเจ้าหน้าที่เข้ามาเป็นหน่วยรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวและจัดให้มีการฝึกอบรมอาสาสมัครรักษาความปลอดภัยจากโจรผู้ร้ายในแหล่งท่องเที่ยว และมอบหมายภารกิจในการสอดส่องดูแลผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปในพื้นที่ตามความเหมาะสม **แนวทางที่ 3 จัดตั้งหน่วยงานประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว** โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสร้างแผนการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวแผนหลักของกลุ่มอีสานใต้ เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีด้านการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนอย่างต่อเนื่อง และควรมีการจัดประชุมเพื่อสร้างความเข้าใจและความร่วมมือระหว่าง

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและประชาชนด้านความรู้ความเข้าใจในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยไม่ทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้อย่างสม่ำเสมอ **แนวทางที่ 4 ให้มีมาตรการและการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสถานประกอบการ** สถานประกอบการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร บริษัทนำเที่ยว สถานบริการ รถเช่า เป็นต้น ให้ดำเนินการจดทะเบียนให้ถูกต้องตามกฎหมายและปฏิบัติตามนโยบายด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัด พร้อมทั้งต้องให้ความร่วมมือกับตำรวจท่องเที่ยวในการดูแลและป้องกัน ปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่อาจจะเกิดขึ้นได้กับนักท่องเที่ยว **แนวทางที่ 5 ประสานความร่วมมือด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน** เนื่องจากพื้นที่ของกลุ่มอีสานใต้ติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ ลาว และกัมพูชา ซึ่งมีการเชื่อมโยง ติดต่อกัน ค้าขาย เดินทางไปมาหาสู่ซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาความปลอดภัยต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ระหว่างชายแดน เช่น ปัญหาการหลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย การขนส่งสินค้าหนีภาษี การลักลอบขนแรงงานเถื่อน เป็นต้น

4.8 ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ คณะผู้ทำวิจัย มีข้อเสนอแนะต่อบุคคล 3 กลุ่ม ได้แก่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งองค์กรเอกชน และรัฐบาล ได้แก่ ตำรวจท่องเที่ยว ตำรวจภูธรในท้องถิ่น ศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการ เป็นต้น นักท่องเที่ยว และประชาชนในพื้นที่ ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะต่อนักท่องเที่ยว

1. ควรตระหนักถึงความปลอดภัยในการเดินทางท่องเที่ยวโดยปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่โดยเคร่งครัด รวมทั้งไม่ก่อความเดือดร้อนรำคาญให้กับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ และประชาชนในพื้นที่
2. ควรมีการวางแผนและศึกษาข้อมูลก่อนการเดินทางทุกครั้งเพื่อเป็นการป้องกันปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น
3. ขณะเดินทางท่องเที่ยวไม่ควรเผลอเผลอใจให้ระมัดระวังทรัพย์สินของตนเองอยู่เสมอ และไม่ควรไว้ใจคนแปลกหน้า

ข้อเสนอแนะต่อประชาชนในพื้นที่

1. ควรตระหนักในความสำคัญของการท่องเที่ยวและความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว และทำหน้าที่เจ้าบ้านที่ดีเพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว
2. ควรให้ความร่วมมือกับตำรวจท่องเที่ยวเป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งองค์กรเอกชน และรัฐบาล

1. ควรประสานความร่วมมือซึ่งกันและกันในการดูแล ป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในทุกด้านไม่ว่าจะเป็นด้านกำลังคน งบประมาณ และการจัดการ
2. มีตระหนักและความตื่นตัวด้านการท่องเที่ยวและความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวโดยเห็นว่าเป็นหน้าที่ของทุกคน มิใช่หน้าที่ของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเท่านั้น
3. มีวิสัยทัศน์ด้านการบริหารจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเพื่อประโยชน์ต่อการท่องเที่ยวของประเทศชาติในอนาคต

4.9 สรุป

การวิจัยเรื่องการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ (Safety Management for Tourism in Lower Northeastern Part of Thailand) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 4 ข้อคือ 1) เพื่อศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 2) เพื่อศึกษาระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 3) เพื่อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และ 4) เพื่อหาแนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ได้ผลการวิจัยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทั้ง 4 ข้อที่กล่าวมา นั่นคือ ได้ทราบประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ได้ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ในระดับที่พบไม่บ่อย พบบ่อย และพบบ่อยที่สุด ได้ป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ทั้งนี้แนวทางที่ได้มานั้นสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง และได้แนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

บทที่ 5

บทสรุป

5.1 บทนำ

การวิจัยเรื่อง การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ (Safety Management for Tourism in Lower Northeastern Part of Thailand) เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงปริมาณ เกิดขึ้นเนื่องจากการวิจัยทางการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่ผ่านมานับได้ว่าแทบจะไม่มีมีการวิจัยทางด้านนี้เลยทั้งๆ ที่ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเป็นเรื่องละเอียดอ่อนต่อการท่องเที่ยวและยังมีส่วนช่วยอย่างมากต่อการสร้างภาพลักษณ์และการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวแก่ประเทศไทย ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงเห็นว่าการวิจัยเรื่องการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ จึงควรได้ศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการนำไปใช้ประโยชน์ต่อสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ ของประเทศไทยด้วย มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 4 ข้อ คือ 1. เพื่อศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 2. เพื่อศึกษาระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 3. เพื่อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และ 4. เพื่อหาแนวทางและยุทธศาสตร์ที่พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน โดยมีคำถามการวิจัย 4 ข้อเช่นเดียวกันคือ

1. ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ มีอะไรบ้าง
2. ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ อยู่ในระดับใด
3. แนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ควรเป็นอย่างไร
4. แนวทางยุทธศาสตร์ที่พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ควรมีแนวทางอย่างไร

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง มี 3 กลุ่ม คือ 1. ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ที่เป็นตำรวจท้องที่ 2. นักท่องเที่ยวชาวไทย และ 3. นักท่องเที่ยวต่างชาติ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการใช้การสนทนากลุ่ม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) ส่วนวิธีดำเนินการวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามนักท่องเที่ยว ทำการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for Social Science, SPSS)

5.2 สรุปผลการศึกษา

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย สรุป ได้ดังนี้

ผลการศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ ประเภทปัญหาที่พบ ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ปัญหาการเดินทาง ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาภัยธรรมชาติ ปัญหายาเสพติด ปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวเอง และปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว

ผลการศึกษาระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้

1. ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบไม่บ่อย ได้แก่ **ปัญหาในที่พัก** ได้แก่ ไม่มีเครื่องดับเพลิงมีอยู่ภายในบริเวณที่พักที่ในอิสานใต้ ชาวนักท่องเที่ยวถูกข่มขืนในที่พัก นักท่องเที่ยวถูกฆ่าเพื่อหวังทรัพย์สินและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว **ปัญหาการเดินทาง** ได้แก่ ทางอากาศ ไม่มีพนักงานประจำเครื่องบินดูแลและให้คำแนะนำ รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง ผู้โดยสารกระโดดขึ้นหรือลงรถในขณะที่รถยังจอดไม่สนิท ไม่มีการตรวจสอบสภาพรถก่อนการใช้งาน คนขับรถประมาทเดินเลี้ยวและคึกคะนองไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร รถทัวร์ที่มาอิสานใต้เกิดอุบัติเหตุบ่อย รถยนต์ส่วนบุคคล ขาดการศึกษาเส้นทางก่อนการเดินทาง รถจักรยานยนต์ คนขับไม่เชี่ยวชาญเส้นทาง รถไฟ การให้บริการของพนักงานไม่ดี **ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว** ได้แก่ มีพิษมีพิษ ไม่มีอาสาสมัครนำเที่ยวและหน่วยรักษาความปลอดภัย ไม่มีหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น ไม่มีแผงรั้วกัน ไม่มีกฏระเบียบก่อนเข้าชม ไม่มีการให้ความรู้ก่อนเข้าชม และมีการปล้นจี้ ชิงทรัพย์ ขโมย ล้วงกระเป๋า **ภัยธรรมชาติ** คือ มีแผ่นดินไหว **ปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว** ได้แก่ นักท่องเที่ยวพลาดเที่ยวบินเพราะสื่อสาร

กับบริษัทนำเที่ยวไม่เข้าใจ บริษัทนำเที่ยวไม่มีความรับผิดชอบทำให้นักท่องเที่ยว ไม่ได้ได้รับความสะดวกสบาย

2. ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อย ได้แก่

ปัญหาในที่พัก ได้แก่ ไม่มีโทรทัศน์วงจรปิด ไม่มีเจ้าหน้าที่หรือยามดูแล ไม่มีตู้นิรภัยให้ฝากของมีค่า สายไฟหรือเครื่องปรับอากาศอยู่ในสภาพ ไม่สมบูรณ์พร้อมใช้งาน ภายนอกและภายในที่พักรกรุงรัง **ปัญหาการเดินทาง** ทางอากาศ ไม่มีตารางเที่ยวบินมากลุ่มอิสานใต้ โดยสะดวก ไม่มีรถรับส่งจากสนามบินไปยังที่พัก รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง การบริการและการต้อนรับของพนักงานบนรถไม่ดี สภาพรถโดยสารผ่านการใช้งานมานาน/เก่า รถยนต์ส่วนบุคคล คนขับไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร ไม่มีการเตรียมรถซ่อมบำรุงและอุปกรณ์ก่อนการใช้งาน คนขับรถและผู้โดยสารไม่คาดเข็มขัดนิรภัย คนขับดื่มสุราแล้วขับรถจักรยานยนต์ คนขับขับรถด้วยความประมาทไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร รถไฟ เกิดความสกปรกบนรถไฟ **ปัญหารถไฟล่าช้าและไม่ตรงเวลา** **ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว** แหล่งท่องเที่ยวอยู่ไกลและเปลี่ยว สัตว์มีพิษชุกชุม และการ ไม่มีป้ายหรือแผ่นพับเตือนภัยให้นักท่องเที่ยว **ภัยธรรมชาติ** คือ มีน้ำท่วม มีพายุ **ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง** นักท่องเที่ยวไม่เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ ประมาทและคึกคะนองในขณะเดินทางท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวใช้สารเสพติด

3. ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อยที่สุด ได้แก่

ปัญหาการเดินทาง คือ คนขับรถจักรยานยนต์และคนขับไม่สวมหมวก **ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง** คือ นักท่องเที่ยวดื่มสุรา

ผลการศึกษาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้ ได้แนวทาง 5 แนวทาง ได้แก่

แนวทางที่ 1 กำหนดนโยบายที่ชัดเจนเรื่องความปลอดภัย

แนวทางที่ 2 จัดให้หน่วยงานดูแลรับผิดชอบด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง

แนวทางที่ 3 จัดตั้งหน่วยงานประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว

แนวทางที่ 4 ให้มีมาตรการและการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสถานประกอบการ

แนวทางที่ 5 ประสานความร่วมมือด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวกับประเทศ

เพื่อนบ้าน

ผลการศึกษายุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการ
ท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อน
บ้าน ได้แนวทางยุทธศาสตร์ 3 ยุทธศาสตร์ดังนี้

- ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์เส้นทางการท่องเที่ยว
- ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ
- ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาระบบการคมนาคมเพื่อทางการท่องเที่ยว

5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป คณะผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้ง
ต่อไป ดังนี้

1. ควรมีการศึกษาวิจัยยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และ
จัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน
อย่างจริงจัง
2. ควรมีการศึกษาวิจัยการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกความปลอดภัยทางการ
ท่องเที่ยว
3. ควรมีการศึกษาวิจัยความต้องการและความคาดหวังของนักท่องเที่ยวที่มีต่อ
อาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยว

บรรณานุกรม

- กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว. ม.ป.ป.. **แผนกลยุทธ์การรักษาความปลอดภัยและให้บริการแก่นักท่องเที่ยว 4 ปี (พ.ศ. 2548 – 2551)**. กรุงเทพฯ : กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2545. **การดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- _____. 2550. **“ข้อมูลท่องเที่ยว 76 จังหวัด.”** [ระบบออนไลน์] แหล่งที่มา : http://www.tat.or.th/province.asp?prov_id=30,31,32,33,34,36
- _____. ม.ป.ป.. **“คือถิ่นฐาน คือบ้านเรา อบต.กับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.”** กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (แผ่นพับ)
- ชลดา สิทธิวรรณ. 2543. **“แนวทางการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น.” จุลสารการท่องเที่ยว 19; 4 (ตุลาคม-ธันวาคม) : 20-21.**
- ฐักัด ศรีคำพร และคณะ. 2546. **โครงการศึกษาวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือ**. นนทบุรี : พี.เอส.พี.ริ้นท์.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. 2542. **การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน**. เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปาจรรย์ ผลประเสริฐและคณะ. 2549. **ความพึงพอใจและความเชื่อมั่นด้านการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติและความสามารถที่พึงประสงค์ของตำรวจท่องเที่ยว**. งบประมาณโครงการพัฒนาการปฏิบัติงาน กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว ปีงบประมาณ 2549.
- เมือง พรหมเกษา. 2539. **ทัศนคติของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่มีต่อการให้บริการของตำรวจท่องเที่ยว : ศึกษาเฉพาะกรณีกองกำกับการ 2 กองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อรอนงค์ กรุณา. 2539. **“การจัดการเกี่ยวกับความมั่นคงและปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว”**. แปลจาก *Managing the Perceptions and Realities of Physical Safety and Security in Tourism Destinations*, Paper No.13, โดย Martin Brackenbury. **จุลสารการท่องเที่ยว**, 15 ; 2 (เมษายน-มิถุนายน) : 33.

Barcelona Tourist Guide. 2006. “Ensuring Safety”. **The 16 Safety Guidelines**. [online]

Available: <http://www.barcelona-Tour-Guide.com/barcelona-Safety.html>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง
การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

คำชี้แจงในการกรอกแบบสอบถาม

1. การวิจัยนี้ เป็นการศึกษาทางวิชาการ ผลการศึกษาจึงไม่กระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผู้ให้ข้อมูลแต่อย่างใด แต่จะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมในอนาคต จึงขอให้ท่านได้กรุณาตอบคำถามตามความคิดเห็นของท่านที่แท้จริง เพื่อผลการวิจัยจะได้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด และจะเป็นประโยชน์ต่อการนำข้อมูลไปใช้ในการพัฒนาต่อไป

2. แบบสอบถามชุดนี้ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อประเภทและปัญหา ระดับของประเภท และปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่าน

คณะผู้ทำวิจัย

นางสาวรุ่งรัตน์ หัตถกรรม

นายราเมศร์ พรหมชาติ

นางสาวอารีรัตน์ สมานดุชนี

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อประเภทและปัญหา ระดับของประเภท
และปัญหาเกี่ยวกับความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้

คำอธิบาย โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องที่ท่านคิดว่าเหมาะสม

ความคิดเห็นของท่านต่อความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว

รายการประเภทและปัญหาความไม่ปลอดภัย		พบ	ไม่พบ
1. ปัญหาในที่พัก			
1.1	ทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวหายบ่อยๆ		
1.2	มีนักท่องเที่ยวถูกข่มขืนในที่พัก		
1.3	มีนักท่องเที่ยวถูกฆ่าเพื่อหวังทรัพย์สิน		
1.4	ไม่มีเจ้าหน้าที่หรือยามดูแล		
1.5	ไม่มีกล้องโทรทัศน์วงจรปิด		
1.6	ไม่มีตู้নিরภัยให้ฝากของมีค่า		
1.7	ภายนอกและภายในโรงแรมรุงรัง		
1.8	สายไฟหรือเครื่องปรับอากาศอยู่ในสภาพ ไม่สมบูรณ์พร้อมใช้งาน		
1.9	มีเครื่องดับเพลิงอยู่ในบริเวณที่พัก		
2. ปัญหาการเดินทาง			
ทางอากาศ			
2.1	มีตารางเที่ยวบินมากลุ่มอิสานใต้โดยสะดวก		
2.2	พนักงานประจำเครื่องบินดูแลและให้คำแนะนำเป็นอย่างดี		
2.3	มีรถรับส่งจากสนามบินไปยังที่พัก		
2.4	เที่ยวบินที่บินมายังอิสานใต้ประสบอุบัติเหตุ		
ทางรถยนต์โดยสารประจำทางหรือรถทัวร์			
2.5	รถทัวร์ที่มาอิสานใต้เกิดอุบัติเหตุบ่อย		
2.6	คนขับรถประมาทเดินเล่อและคึกคะนองไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร		
2.7	การบริการและการต้อนรับของพนักงานบนรถไม่ดี		

รายการประเภทและปัญหาความไม่ปลอดภัย	พบ	ไม่พบ
2.8 คนขับขาดการพักผ่อน		
2.9 รถเสียบ่อย สภาพรถโดยสารผ่านการใช้งานมานาน/เก่า		
2.10 ผู้โดยสารห้อยโหนตรงบันไดทางขึ้นหรือลงรถโดยสารและยื่นแขนหรือศีรษะออกนอกรถ		
2.11 ผู้โดยสารกระโดดขึ้นหรือลงรถในขณะที่รถยังจอดไม่สนิท		
2.12 ผู้โดยสารแย่งกันขึ้นรถ		
รถยนต์ส่วนบุคคล		
2.13 เตรียมรถ ซ่อมบำรุงก่อนการใช้งาน		
2.14 การศึกษาเส้นทางก่อนการเดินทาง		
2.15 คนขับรถและผู้โดยสารไม่คาดเข็มขัดนิรภัย		
2.16 ดื่มสุราแล้วขับรถ		
2.17 ขาดการพักผ่อนก่อนขับรถ		
2.18 แชนในที่คับขัน		
2.19 ไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร		
การเดินทางโดยรถจักรยานยนต์		
2.20 คนขับและคนซ้อนไม่สวมหมวกนิรภัย		
2.21 ขับรถด้วยความประมาทไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร		
2.22 คนขับไม่เชี่ยวชาญเส้นทาง		
การเดินทางโดยรถไฟ		
2.23 ปัญหารถไฟล่าช้าและไม่ตรงเวลา		
2.24 ความสะอาดบนรถไฟ		
2.25 การให้บริการของพนักงาน		
3. ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว		
3.1 แหล่งท่องเที่ยวอยู่ไกลและเปลี่ยว		
3.2 มีการปล้นจี้ ชิงทรัพย์ ล้วงกระเป๋า		
3.3 ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวก่อนการเข้าชม		

รายการประเภทและปัญหาความไม่ปลอดภัย		พบ	ไม่พบ
	3.4 มีอาสาสมัครนำเที่ยวและหน่วยรักษาความปลอดภัย		
	3.5 มีการชี้แจงกฎระเบียบก่อนเข้าชม		
	3.6 มีป้ายหรือแผ่นพับเตือนภัย		
	3.7 มีหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น		
	3.8 มีพีซีมีพิษ		
	3.9 สัตว์มีพิษ เช่น งู คางคก มด ผึ้ง ต่อ แตน ตะขาบ กิ้งกือ ชุกชุม		
	3.10 มีแมงรื้อรัง		
4. ภัยธรรมชาติ			
	4.1 แผ่นดินไหว		
	4.2 พายุ		
	4.3 น้ำท่วม		
5. ปัญหาเสพติด			
6. ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง			
	6.1 นักท่องเที่ยวดื่มสุรา		
	6.2 นักท่องเที่ยวใช้สารเสพติด		
	6.3 ความประมาทและคึกคะนองของนักท่องเที่ยวในขณะที่เดินทางท่องเที่ยว		
	6.4 นักท่องเที่ยวไม่เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่		
7. ปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว			
	7.1 นักท่องเที่ยวพลาดเที่ยวบินเพราะสื่อสารกับบริษัทนำเที่ยวไม่เข้าใจ		
	7.2 บริษัทนำเที่ยวไม่มีความรับผิดชอบทำให้นักท่องเที่ยวไม่ได้รับความสะดวกสบาย		

8. โดยสรุปแล้วท่านคิดว่าปัญหาใดร้ายแรงที่สุดในอีสานใต้ กรุณาเรียงลำดับ

- โรงแรมที่พัก
- การขโมยทรัพย์สิน
- ไฟไหม้
- การเดินทาง
- แหล่งท่องเที่ยว
- ภัยธรรมชาติ
- ยาเสพติด
- นักท่องเที่ยว
- บริษัทนำเที่ยว

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องที่ท่านคิดว่าเหมาะสม

ท่านคิดว่าปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวดังต่อไปนี้ **ควรมีแนวทางป้องกัน**
และแก้ไขปัญหอย่างไรบ้าง

1. ที่พัก

- () 1.1 มีตู้নিরภัยให้แขกฝากของมีค่า
- () 1.2 จัดเวรยามตรวจตราอย่างถี่ถ้วน
- () 1.3 ติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิด
- () 1.4 มีระบบการป้องกันการแอบอ้างในการรับกุญแจห้อง
- () 1.5 อื่น ๆ (ระบุ)

2. ไฟไหม้

- () 2.1 เก็บรักษาสิ่งที่เกิดไฟไหม้ให้เป็นสัดส่วน
- () 2.2 มีช่องทางหรือบันไดหนีไฟ
- () 2.3 ตรวจสอบซ่อมแซมอุปกรณ์ไฟฟ้าต่างๆ ให้อยู่ในสภาพสมบูรณ์ปลอดภัยอยู่เสมอ
- () 2.4 ปิดอุปกรณ์ไฟฟ้าทุกครั้งหลังใช้งาน
- () 2.5 อื่น ๆ (ระบุ)

3. การเดินทาง

- 3.1 ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่
- 3.2 เมื่อเกิดอุบัติเหตุขึ้นต้องแจ้งและปฏิบัติตามคำแนะนำของพนักงาน
- 3.3 ปฏิบัติตามกฎหมายจราจร
- 3.4 ตรวจสอบสภาพพาหนะก่อนใช้งานทุกครั้ง
- 3.5 มีมารยาทในการใช้ยานพาหนะ
- 3.6 ขึ้นหรือลงรถให้เป็นระเบียบ
- 3.7 ไม่ดื่มสุราขณะขับรถ
- 3.8 อื่น ๆ (ระบุ)

4. แหล่งท่องเที่ยว

- 4.1 ควรปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ กติกาของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัด
- 4.2 ควรให้ความรู้ก่อนเข้าชมแหล่งท่องเที่ยว
- 4.3 มีอาสาสมัครนำเที่ยวในท้องถิ่น
- 4.4 มีหน่วยรักษาความปลอดภัยและหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น
- 4.5 มีมาตรการการลงโทษผู้กระทำความผิด
- 4.6 ผู้ประกอบการอาหารควรตระหนักถึงความสำคัญด้านสุขอนามัยของนักท่องเที่ยว
- 4.7 สร้างสิ่งป้องกันอันตราย
- 4.8 อื่น ๆ (ระบุ)

5. ภัยธรรมชาติ

- 5.1 มีสติ อย่าตกใจ
- 5.2 ฟังคำแนะนำฉุกเฉิน
- 5.3 มีหน่วยกู้ภัยและอาสาสมัครช่วยเหลือผู้ประสบภัย
- 5.4 ติดตั้งสัญญาณเตือนภัย
- 5.5 อื่น ๆ (ระบุ)

6. ยาเสพติด

- () 6.1 เตือนนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับปัญหา ยาเสพติด และให้ระมัดระวังตนเอง
- () 6.2 มีระบบตรวจสอบผู้ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศว่า เป็นคนร้ายที่แฝงตัวมาในรูปแบบของนักท่องเที่ยวหรือไม่
- () 6.3 หน้าที่ในการดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวจากยาเสพติดเป็นของทุกคน (ภาครัฐและเอกชน)
- () 6.4 อื่น ๆ (ระบุ)

7. ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยว

- () 7.1 ไม่ควรดื่มสุราและใช้สารเสพติด
- () 7.2 ไม่ประมาทและไม่คึกคะนอง
- () 7.3 เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ในสถานที่ท่องเที่ยวที่นั่น ๆ
- () 7.4 ระมัดระวังในการรับประทานอาหารแปลก ๆ
- () 7.5 อื่น ๆ (ระบุ)

8. ปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว

- () 8.1 ไม่เอาर्डเอาเปรียบนักท่องเที่ยว
- () 8.2 มีความรับผิดชอบและดูแลเอาใจใส่ต่อนักท่องเที่ยว
- () 8.3 ช่วยกันสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่ประเทศไทย
- () 8.4 ปฏิบัติตามกฎหมาย โดยมีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้ถูกต้อง
- () 8.5 ชีบรอดตามกฎหมายจราจรและสุขภาพ

9. ท่านคิดว่าอิสานใต้ (นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี) ควรเผยแพร่ความรู้ ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวด้านใด

.....

.....

.....

10. ท่านคิดว่าจะเดินทางมาท่องเที่ยวอิสานใต้อีกหรือไม่

- () มาอีก เพราะ.....
- () ไม่มาอีก เพราะ.....

11. ท่านคิดว่าประชาชนในพื้นที่ควรช่วยกันดูแลความปลอดภัยนักท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

12. ท่านคิดว่าหน่วยงานใดมีส่วนเกี่ยวข้องในการดูแลความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว

.....

.....

.....

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

เรื่อง

การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
(สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลัก : ตำรวจท่องเที่ยว)

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....ตำแหน่ง.....

ที่อยู่.....

วัน เดือน ปี ที่ให้สัมภาษณ์.....ผู้สัมภาษณ์.....

1. นโยบายการดูแลความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยว
2. พื้นที่ที่ได้รับผิดชอบการดูแลรักษาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว บริเวณใดบ้าง
3. บทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบเกี่ยวกับการดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว
4. ปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบได้แก่ปัญหาใดบ้าง
5. การป้องกันและการแก้ไขปัญหาทั้งในเบื้องต้น และต่อไปในอนาคต จะดำเนินการอย่างไร
6. ตำรวจท่องเที่ยวประสบปัญหาใดบ้างขณะปฏิบัติหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัย
นักท่องเที่ยว
7. หน่วยงานใดบ้างที่ตำรวจท่องเที่ยวต้องประสานงานและให้การช่วยเหลือนักท่องเที่ยว
8. อาสาสมัครรักษาความปลอดภัยมีบทบาทและหน้าที่อะไรบ้าง
9. หลักเบื้องต้นในการดูแลความปลอดภัยนักท่องเที่ยวคืออะไร
10. ข้อเสนอแนะของตำรวจท่องเที่ยวที่มีต่อ
 - ประชาชนในพื้นที่
 - นักท่องเที่ยว
 - หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ในการดูแลความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

11. ปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้อะไรบ้างที่ส่งผลกระทบต่อ
การท่องเที่ยวของอีสานใต้มากที่สุด และแนวทางแก้ไขเป็นอย่างไรบ้าง

ภาคผนวก ค
บทความการวิจัย

การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้
Safety Management for Tourism in Lower Northeastern Part
of Thailand

รุ่งรัตน์ หัตถกรรม

Rungrat Hatthakam

ราเมศร์ พรหมชาติ

Ramate Promchat

อารีรัตน์ สมานดุชนี

Areerat Samamdusanee

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

Buriram Rajabhat University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ เพื่อศึกษาระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ เพื่อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และเพื่อหาแนวทางและยุทธศาสตร์ที่พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้ด้วยความยั่งยืนโดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างและการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง ผลการวิจัยพบว่า ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบ ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ปัญหาการเดินทาง ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาภัยธรรมชาติ ปัญหายาเสพติด ปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวเอง และปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว

Abstract

The objectives of this research were to study the kind and problem of tourism safety in the lower northeastern part of Thailand, the level of kind and problem of tourism safety in the lower northeastern part of Thailand, the recommendation of tourism protection tendency and problem solution in the lower northeastern part of Thailand, and the tendency strengthening stably the strong of local tourism management with the nearly country. The research was qualitative and quantitative.

The instruments of this research were questionnaire, semi-structured interview and unstructured interview.

The result of this research were the kind and problem of tourism safety in the lower northeastern part of Thailand was as the problem of recreation, traveling, tourism attraction, nature danger, drug, problem from the tourists and tourism company.

คำนำ

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่สามารถทำรายได้เข้าประเทศมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง และเป็นธุรกิจที่มีอัตราการแข่งขันสูง ในทุกๆ ปี จะมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวในประเทศไทยเป็นจำนวนไม่น้อยทั้งนี้ก็เนื่องจากว่าประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลายและสวยงามทั้งสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ สถานที่ท่องเที่ยวทางโบราณสถานที่สำคัญ และงานประเพณีของแต่ละจังหวัด อีกทั้งยังมีผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรและพวกผลไม้ที่น่าสนใจได้รับประทานตลอดทั้งปีถือเป็นข้อได้เปรียบอีกอย่างหนึ่งกับประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง แต่ยังมีปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีผลอย่างมากต่อการตัดสินใจเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว นั่นคือปัจจัยในเรื่องของ “ความปลอดภัย” ไม่ว่าจะเป็นความปลอดภัยจากอุบัติเหตุหรือความปลอดภัยจากอาชญากรรมที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุด

ความปลอดภัยของทั้งนักท่องเที่ยวต่างชาติ และนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางเข้าไปท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆ ย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่ในขณะที่เดินทางท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวต้องการความปลอดภัยด้วยกันทั้งสิ้น หากนักท่องเที่ยวประสบปัญหาความเดือดร้อนถูกเอารัดเอาเปรียบจากพ่อค้า แม่ค้า โกดังผี หรือรถรับจ้าง สาธารณะที่เรียกค่าบริการในอัตราที่สูงเกินไป และไม่ได้ได้รับความสะดวกในการเดินทางท่องเที่ยว จะทำให้มีผลเสียต่อภาพลักษณ์โดยรวมของประเทศไทย และอาจส่งผลให้สูญเสียนักท่องเที่ยวที่จะกลับมาเที่ยวประเทศไทยอีกในครั้งต่อไป ดังนั้นในฐานะที่ประชาชนคนไทยเปรียบเสมือนเป็นเจ้าของบ้าน จึงควรช่วยกันดูแลและให้การต้อนรับให้นักท่องเที่ยวมีความสะดวกสบายในการเดินทาง ให้มีความมั่นใจในความปลอดภัย ไม่ถูกเอารัดเอาเปรียบจากพ่อค้า แม่ค้า และให้ความเป็นมิตรกับนักท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดภาพพจน์ที่ดีแก่ประเทศไทยของเรา เพื่อดึงนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาใช้จ่ายในเมืองไทย ส่งผลให้มีเงินตราต่างประเทศไหลเข้ามาสู่ประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นและ เศรษฐกิจของประเทศไทยก็จะดีขึ้นตามไปด้วย

อันตรายนานานๆ อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวได้ตลอดเวลาในขณะที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเมืองไทย ซึ่งภัยต่างๆ อาจเป็นอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว แต่หากเรามีมาตรการป้องกันภัยอย่างจริงจังแล้ว อันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวย่อมลดลงอย่างแน่นอน “การดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว” โดยมีแนวทางการป้องกันและดูแลความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวอย่างแท้จริงและในทุกๆ ด้านเท่าที่จะเป็นไปได้จึงเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งยังจะช่วยให้การประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย นอกจากนี้ในส่วนของตัวเองก็สามารถนำความรู้เหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดีอีกด้วย ซึ่งในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวเพิ่มมากขึ้น และปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยวก็เพิ่มมากขึ้นตามไปด้วยแล้ว ทุกคนจึงดูเหมือนจะถือว่าเป็นหน้าที่โดยตรงของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่ปัญหาอาชญากรรม

ปัญหาเสียดิต ปัญหาด้านการจราจรที่มากขึ้นในแต่ละวัน ทำให้อัตรากำลังของสำนักงานตำรวจแห่งชาติมีไม่เพียงพอ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคนที่ต้องให้ความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะสายการปกครองส่วนภูมิภาค และท้องถิ่น ได้แก่ จังหวัด อำเภอ ตำบล และหมู่บ้านก็ควรมีมาตรการดูแลความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวร่วมกับฝ่ายตำรวจด้วย เนื่องจากเป็นผู้ชำนาญพื้นที่มากที่สุด และสามารถให้การดูแลความปลอดภัยได้อย่างทั่วถึง ดังนั้น หน่วยงาน องค์กร รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทุกๆ แขนง ควรได้มีการทบทวนปัญหา อุปสรรค และการแก้ไขปัญหาเรื่องความปลอดภัยอยู่เสมอเป็นระยะ ๆ ด้วยความไม่ประมาท

ดังนั้นการวิจัยเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่ผ่านมานั้น นับได้ว่าแทบจะไม่มี การวิจัยทางด้านนี้เลยทั้งที่ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเป็นเรื่องละเอียดอ่อนต่อการท่องเที่ยว และยังมีส่วนช่วยอย่างมากต่อการสร้างภาพลักษณ์และการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวแก่ประเทศชาติ จึงจำเป็นต้องมีการวิจัยเรื่องการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ เพื่อเป็นแนวทางในการไปใช้ประโยชน์ต่อสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ เพื่อช่วยป้องกันและรักษาความปลอดภัยและช่วยสร้างภาพพจน์ที่ดึงดูดใจของประเทศไทยให้แพร่หลายด้วย

เครื่องมือและวิธีการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยเชิงปริมาณ มุ่งศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว ระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว หาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้และหา แนวทางและยุทธศาสตร์ที่พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน โดยกำหนดพื้นที่การวิจัยเฉพาะกลุ่มอีสานใต้คือ แหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ชัยภูมิ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี โดยมีขั้นตอนและวิธีดำเนินงานวิจัยดังนี้

เครื่องมือและวิธีการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยดำเนินการตามคำถามการวิจัยทั้ง 4 คำถามโดยใช้แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างและการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง ซึ่งขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเป็นดังนี้

ขั้นแรก ศึกษาเอกสาร ข้อมูลแนวคิด ทฤษฎี ตำรา บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูลต่างๆ รวมทั้งจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและกองบังคับการตำรวจท่องเที่ยว

ขั้นที่สอง นำข้อมูลที่ได้จากขั้นแรก มากำหนดเป็นประเด็นหลักในการสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย เครื่องมือในการเก็บรวบรวมมีดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (semi-structured interview) เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1 ข้อที่ 3 และข้อที่ 4 ใช้สำหรับสัมภาษณ์ตำรวจท่องเที่ยว จำนวน 30 คน และใช้วิธีสัมภาษณ์เจาะลึก (in-dept interview) ทันทีเมื่อปรากฏข้อมูลรายละเอียดที่น่าสนใจ และใช้การสนทนากลุ่ม จำนวน 2 ครั้ง ในประเด็น

ประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ทั้งนี้คณะผู้วิจัยได้ออกสำรวจและสร้างความคุ้นเคยกับประชากรเพื่อให้การรวบรวมข้อมูลเป็นตัวแทนของประชากรได้ดีขึ้น

2. แบบสอบถาม (questionnaire) เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1 ข้อที่ 2 ข้อที่ 3 และข้อที่ 4 ซึ่งใช้สำหรับสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถาม ในแบบสอบถามมีข้อความที่เป็นทั้งข้อคำถามแบบให้เลือกตอบ (structured questions) และข้อคำถามแบบปลายเปิด(open-ended questions) ใช้วิธีการแจกแบบสอบถามแบบไม่เจาะจง

3. การสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง (Unstructured interview) เพื่อตอบคำถามการวิจัยข้อที่ 1 ข้อที่ 2 ข้อที่ 3 และข้อที่ 4 ใช้สำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ จำนวน 15 คน มีการกำหนดคำถามในประเด็นหลักไว้บ้างจากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวชาวไทย และสอบถามเจาะลึกทันทีเมื่อพบประเด็นที่น่าสนใจ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) จำนวน 30 คน จากประชากรที่เป็นตำรวจท่องเที่ยวที่ทำหน้าที่ดูแลด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในเขตรับผิดชอบในกลุ่มอีสานใต้ จากสถานีตำรวจท่องเที่ยว 1 (นครราชสีมา) ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 47 คน และตำรวจท่องเที่ยวจากสถานีตำรวจท่องเที่ยว 2 (อุบลราชธานี) มีจำนวนทั้งหมด 20 คน จึงมีจำนวนผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ทั้งหมด จำนวน 67 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างเพียง 30 คนเป็นตัวแทนของประชากร

2. นักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวนนักท่องเที่ยวใช้การสุ่มตัวอย่างจากตารางแสดงจำนวนตัวอย่างสำเร็จรูปการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane จำแนกตามระดับความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า ที่ระดับความเชื่อมั่นในการเลือกตัวอย่าง ประมาณ 95.5 % จำนวน 400 คน ใช้วิธีการแจกแบบสอบถามแบบไม่เจาะจง

3. นักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่เข้ามาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวในเขตจังหวัดนครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ชัยภูมิ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี จำนวน 15 คน โดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ

การวิเคราะห์ข้อมูลและระเบียบวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล มีวิธีการดังนี้

1. การสัมภาษณ์โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (semi-structured interview) ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ คณะผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของข้อมูลไปพร้อมๆ กับการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงตามวัตถุประสงค์ นอกจากนี้ในระหว่างการสัมภาษณ์ ชักถาม และสนทนากับผู้ให้ข้อมูลหลักได้พยายามตั้งคำถามย้อนกลับเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลช่วยคิดวิเคราะห์ เพื่อให้ได้แนวทางแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis)

2. แบบสอบถามนักท่องเที่ยว ใช้การแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for Social Science, SPSS) หลังจากนั้นนำค่าร้อยละที่ได้มาจัดระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ที่พบไว้เป็น 3 ระดับคือระดับปัญหาที่พบไม่บ่อย บ่อยและบ่อยที่สุด และเขียนอธิบายเชิงพรรณนา

3. การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ได้ข้อมูลที่มีประเด็นคล้ายๆ กับนักท่องเที่ยวชาวไทยได้นำมาจัดหมวดหมู่ไว้ด้วยกัน ในประเด็นประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

ผลการศึกษา

การวิจัยเรื่องการจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ (Safety Management for Tourism in Lower Northeastern Part of Thailand) ได้จากการเก็บแบบสอบถามจากนักท่องเที่ยว การสัมภาษณ์และสนทนากลุ่มสำรวจท่องเที่ยว และการสัมภาษณ์เจาะลึกนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ซึ่งผลที่ได้รับจะสามารถชี้ให้เห็นประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ได้ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางการท่องเที่ยวสามารถนำไปเป็นข้อมูล เพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวโดยนำไปปรับใช้ยังแหล่งท่องเที่ยวที่รับผิดชอบได้ และนักท่องเที่ยวเองยังสามารถนำไปเป็นข้อมูลเพื่อป้องกันการเกิดความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวกับตนเองได้ ผลการวิจัยเป็นดังนี้

ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 67.50 มีช่วงอายุตั้งแต่ 21-30 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.8 โดยอาศัยอยู่ที่จังหวัดสุรินทร์ คิดเป็นร้อยละ 27.3 การศึกษาในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 58.0 ซึ่งนักท่องเที่ยวมีอาชีพค้าขายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.0 และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 8,001-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 29.8

ผลการวิจัยแยกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย เป็นดังนี้

ผลการศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

ประเภทปัญหาที่พบ ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ปัญหาการเดินทาง ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาภัยธรรมชาติ ปัญหาความปลอดภัย ปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวเอง และปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว

ผลการศึกษาระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

1) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบไม่บ่อย ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ได้แก่ ไม่มีเครื่องดับเพลิงมีอยู่ภายในบริเวณที่พักในอีสานใต้ ชาวนักท่องเที่ยวถูกข่มขืนในที่พัก นักท่องเที่ยวถูกฆ่าเพื่อหวังทรัพย์สินและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวหาย ปัญหาการเดินทาง ได้แก่ ทางอากาศ ไม่มีพนักงานประจำเครื่องบินดูแลและให้คำแนะนำ ส่วนด้านรถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทางมักมีผู้โดยสารกระโดดขึ้นหรือลงรถในขณะที่รถยังจอดไม่สนิทและไม่มีการตรวจสอบสภาพรถก่อนการใช้งาน คนขับรถประมาทเดินเลี้ยวและคึกคะนองไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร รถทัวร์ที่มาอีสานใต้เกิดอุบัติเหตุบ่อย รถยนต์ส่วนบุคคล ขาดการศึกษาเส้นทางก่อนการเดินทาง รถจักรยานยนต์ คนขับไม่เชี่ยวชาญเส้นทาง ส่วนรถไฟนั้นพบ การให้บริการของพนักงานไม่ดี ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ มีพิษมีพิษ ไม่มีอาสาสมัครนำเที่ยวและหน่วยรักษาความปลอดภัย ไม่มีหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น ไม่มีแผนรั้วกัน ไม่มีกฎระเบียบก่อนเข้าชม ไม่มี การให้ความรู้ก่อนเข้าชม และมีการปล้นจี้ ชิงทรัพย์ ขโมย ล้วงกระเป๋า ภัยธรรมชาติ คือ มีแผ่นดินไหว ปัญหาที่เกิด

จากบริษัทนำเที่ยว ได้แก่ นักท่องเที่ยวพลาดเที่ยวบินเพราะสื่อสารกับบริษัทนำเที่ยวไม่เข้าใจ บริษัทนำเที่ยวไม่มีความรับผิดชอบทำให้นักท่องเที่ยว ไม่ได้รับความสะดวกสบาย

2) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อย ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ได้แก่ ไม่มีโทรทัศน์วงจรปิด ไม่มีเจ้าหน้าที่หรือยามดูแล ไม่มีตู้নিরภัยให้ฝากของมีค่า สายไฟหรือเครื่องปรับอากาศอยู่ในสภาพ ไม่สมบูรณ์พร้อมใช้งาน ภายนอกและภายในที่พักกรุงรัง ปัญหาการเดินทาง ทางอากาศ ไม่มีตารางเที่ยวบินมากลุ่มอีสานได้โดยสะดวก ไม่มีรถรับส่งจากสนามบินไปยังที่พัก รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง การบริการและการต้อนรับของพนักงานบนรถไม่ดี สภาพรถโดยสารผ่านการใช้งานมานาน/เก่า รถยนต์ส่วนบุคคล คนขับไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร ไม่มีการเตรียมรถซ่อมบำรุงและอุปกรณ์ก่อนการใช้งาน คนขับรถและผู้โดยสารไม่คาดเข็มขัดนิรภัย คนขับดื่มสุราแล้วขับรถ รถจักรยานยนต์ คนขับขับรถด้วยความประมาทไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร รถไฟ เกิดความสกปรกบนรถไฟ ปัญหารถไฟล่าช้าและไม่ตรงเวลา ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยวอยู่ไกลและเปลี่ยว สัตว์มีพิษขุม และการไม่มีป้ายหรือแผ่นพับเตือนภัยให้กับนักท่องเที่ยว ภัยธรรมชาติ คือ มีน้ำท่วม มีพายุ ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง ได้แก่ นักท่องเที่ยวไม่เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ ประมาทและคึกคะนองในขณะที่เดินทางท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวใช้สารเสพติด

3) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อยที่สุด ได้แก่ ปัญหาการเดินทาง คือ คนขับรถจักรยานยนต์และคนซ้อนไม่สวมหมวก ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง คือ นักท่องเที่ยวดื่มสุรา

ผลการศึกษาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ แนวทางที่ได้จากการรวบรวมจากการตอบแบบสอบถามของนักท่องเที่ยว การสนทนากลุ่มและการสัมภาษณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ คณะผู้วิจัยได้นำแนวทางทั้งหมดมาหารือกับผู้ให้ข้อมูลหลัก(ตำรวจท่องเที่ยว) อีกครั้งเพื่อหาแนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่เหมาะสมเพื่อเป็นแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้และยังสามารถนำไปเป็นแนวทางสำหรับภูมิภาคอื่นๆ ในประเทศไทยได้อีกด้วย ได้แนวทาง 5 แนวทาง ดังนี้ แนวทางที่ 1 กำหนดนโยบายที่ชัดเจนเรื่องความปลอดภัย แนวทางที่ 2 จัดให้หน่วยงานดูแลรับผิดชอบด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง แนวทางที่ 3 จัดตั้งหน่วยงานประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว แนวทางที่ 4 ให้มีมาตรการและการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสถานประกอบการและแนวทางที่ 5 ประสานความร่วมมือด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน

ผลการศึกษายุทธศาสตร์พึ่งพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ผู้วิจัยได้ประชุมคณะนักวิจัยเพื่อวิเคราะห์หาแนวทางยุทธศาสตร์พึ่งพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืนโดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน จากการวิเคราะห์บริบทของพื้นที่อีสานใต้ ลักษณะวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี รวมถึงสถานะทางการเมืองและเศรษฐกิจของประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้านคือ ลาว และกัมพูชาได้แนวทางยุทธศาสตร์ 3 ยุทธศาสตร์ดังนี้ ยุทธศาสตร์ที่ 1 ส่งเสริม

การตลาดและการประชาสัมพันธ์เส้นทางการท่องเที่ยว ยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ และยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาระบบการคมนาคมเพื่อการท่องเที่ยว

การอภิปรายผล

จากผลของการวิจัยเรื่อง การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดของการวิจัย โดยใช้หลักการแนวคิด และทฤษฎีต่างๆ มาเป็นตัวเปรียบเทียบเพื่อให้การวิจัยมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และสามารถอภิปรายผลของการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

การศึกษาประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ โดยใช้หลักการแบ่งรูปแบบความไม่ปลอดภัยของนักท่องเที่ยวมีหลายรูปแบบของสถาบันการโรงแรมและการท่องเที่ยว (สรท.) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2545 :5) ที่แบ่งไว้ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ประเภทปัญหาที่พบ ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ปัญหาการเดินทาง ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยวปัญหาภัยธรรมชาติ ปัญหายาเสพติด ปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยวเอง และปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว

การศึกษาระดับของประเภทและปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้

1) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบไม่บ่อย ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ที่เกี่ยวข้องกับข่าวนักท่องเที่ยวถูกข่มขืนในที่พัก นักท่องเที่ยวถูกฆ่าเพื่อหวังทรัพย์สิน หรือทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวหายบ่อยๆ นั้นมักพบไม่บ่อย รวมทั้งปัญหาการมีเครื่องดับเพลิงอยู่ในบริเวณที่พักอยู่ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยโครงการศึกษาวิจัยยุทธศาสตร์การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือของ รุ่งศักดิ์ ศรีคำพร (2546:139) ที่ได้ศึกษาถึงสาเหตุ ปัญหา และอุปสรรคการท่องเที่ยวยของภาคอีสานที่ทำให้การท่องเที่ยวยภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่ประสบผลสำเร็จนั้นมีปัญหายาอย่างน้อย 4 ประการซึ่งไม่มีปัญหาด้านความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเลย ได้แก่ ปัญหาด้านเชิงปริมาณ ปัญหาด้านวิชาการและการจัดการ ปัญหาด้านแหล่งท่องเที่ยว และปัญหาอื่นๆ ปัญหาการเดินทาง ทางอากาศ ปัญหาการไม่มีพนักงานประจำเครื่องบินดูแลและให้คำแนะนำ รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง ปัญหาผู้โดยสารกระโดดขึ้นหรือลงรถในขณะที่รถยังจอดไม่สนิทและปัญหาการขาดการตรวจสอบสภาพรถก่อนการใช้งาน รวมทั้งปัญหาคนขับรถประมาทเลินเล่อและคึกคะนองไม่ปฏิบัติตามกฎจราจรและรถทัวร์ที่มาอีสานใต้เกิดอุบัติเหตุบ่อยนั้นก็พบไม่บ่อยเช่นกัน ส่วนทาง รถยนต์ส่วนบุคคล ปัญหาการขาดการศึกษาเส้นทางก่อนการเดินทางของผู้ขับรถก็พบไม่บ่อยเช่นเดียวกัน รถจักรยานยนต์ ปัญหาคนขับไม่เชี่ยวชาญเส้นทางนั้นพบไม่บ่อยส่วนมากจะชำนาญเส้นทางกันดีอยู่แล้ว รถไฟ การให้บริการของพนักงานไม่ดีนั้นพบไม่บ่อยในภาคอีสานเนื่องจากประชาชนในอีสานใต้ค่อนข้างเป็นผู้ที่มีความร่าเริง ยิ้มแย้มแจ่มใสโดยธรรมชาติของนิสัยของคนอีสาน ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาพีชมีพิษ การขาดอาสาสมัครนำเที่ยวและหน่วยรักษาความปลอดภัย การไม่มีหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น ไม่มีแผนรั้วกัน ไม่มีกฎระเบียบก่อนเข้าชม ไม่มีการให้ความรู้ก่อนเข้าชม มีการปล้นจี้ ชิงทรัพย์ ขโมย ล้วงกระเป๋านั้นก็พบไม่บ่อยเช่นเดียวกัน ปัญหาภัยธรรมชาติ เรื่องแผ่นดินไหวไม่พบปัญหานี้ และสุดท้ายปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว คือนักท่องเที่ยวพลาดเที่ยวบินเพราะสื่อสารกับบริษัทนำ

เที่ยวไม่เข้าใจ และบริษัทนำเที่ยวไม่มีความรับผิดชอบทำให้นักท่องเที่ยว ไม่ได้ได้รับความสะดวกสบายนั้นก็พบไม่บ่อยเช่นเดียวกัน

2) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อย ได้แก่ ปัญหาในที่พัก ที่เกี่ยวกับการไม่มีโทรทัศน์วงจรปิด ไม่มีเจ้าหน้าที่หรือยามดูแล ไม่มีตู้নির্ภัยให้ฝากของมีค่า สายไฟหรือเครื่องปรับอากาศอยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์พร้อมใช้งาน ยังมีปัญหาภายนอกและภายในโรงแรมกรุงรังด้วย ปัญหาการเดินทาง ทางอากาศ การไม่มีตารางเที่ยวบินมากลุ่มอิสานใต้โดยสะดวก ไม่มีรถรับส่งจากสนามบินไปยังที่พัก รถทัวร์หรือรถยนต์โดยสารประจำทาง การบริการและการต้อนรับของพนักงานบนรถไม่ได้ สภาพรถโดยสารผ่านการใช้งานมานาน/เก่า รถยนต์ส่วนบุคคล คนขับไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร เจ้าของรถไม่มีการเตรียมรถ ซ่อมบำรุงและอุปกรณ์ก่อนการใช้งาน คนขับรถและผู้โดยสารไม่คาดเข็มขัดนิรภัย รวมทั้งการดื่มสุราแล้วขับรถ รถจักรยานยนต์ ผู้ขับขี่ที่ขับด้วยความประมาทไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร รถไฟ เกิดความสกปรกบนรถไฟ และปัญหารถไฟล่าช้าไม่ตรงเวลา ปัญหาในแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวอยู่ไกลและเปลี่ยว มีสัตว์มีพิษ เช่น งู คางคก มด ผึ้ง ต่อ แตน ตะขาบ กิ้งกือ ชุกชุม ในแหล่งท่องเที่ยวและการไม่มีป้ายหรือแผ่นพับเตือนภัยให้กับนักท่องเที่ยว ภัยธรรมชาติ มีน้ำท่วม มีพายุ ปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง คือนักท่องเที่ยวไม่เชื่อฟังคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ ประมาทและคึกคะนองในขณะที่เดินทางท่องเที่ยวรวมทั้งการที่นักท่องเที่ยวใช้สารเสพติดด้วย

3) ระดับของประเภทและปัญหาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่พบบ่อยที่สุด ได้แก่ ปัญหาการเดินทาง รถจักรยานยนต์ คือคนขับและคนซ้อนไม่สวมหมวก และปัญหาที่เกิดขึ้นจากนักท่องเที่ยวเอง คือนักท่องเที่ยวดื่มสุรา

จากผลการวิจัยจะพบว่าปัญหาที่พบบ่อยที่สุดเป็นเพียงปัญหาเล็กน้อยที่ไม่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวมากนักและไม่ใช่ปัญหาใหญ่ หรือปัญหาร้ายแรงแต่อย่างใด และมีได้กระทบกับประชาชนส่วนใหญ่ ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าการเดินทางท่องเที่ยวในกลุ่มอิสานใต้มีความปลอดภัยมากที่สุด และสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้อย่างมีความสุขด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ สุภัท ศรีคำพร และคณะ (2546:139) ที่ได้ทำโครงการศึกษาวิจัยยุทธศาสตร์การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยได้ศึกษาถึงสาเหตุ ปัญหา และอุปสรรคของการท่องเที่ยวของภาคอิสานที่ทำให้การท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือไม่ประสบผลสำเร็จนั้นมีปัญหาอย่างน้อย 4 ประการ ซึ่งไม่มีปัญหาด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเลย ได้แก่ ปัญหาด้านเชิงปริมาณ ปัญหาด้านวิชาการ และการจัดการ ปัญหาด้านแหล่งท่องเที่ยว และปัญหาอื่นๆ นอกจากนี้ สุภัท ศรีคำพร (2546:149-150) ยังได้ศึกษาจุดแข็งของการท่องเที่ยวของภาคอิสานว่าพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความปลอดภัยสูง ชาวบ้านตามชนบทมีความซื่อสัตย์ จริงใจ มีน้ำใจไมตรี สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจากภาคอื่น และชาวต่างประเทศให้พำนักอยู่ได้อย่างสบายเป็นเวลานาน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาจริย์ ผลประเสริฐและคณะ (2549 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเรื่องความพึงพอใจ ความเชื่อมั่นด้านการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติและความสามารถที่พึงประสงค์ของตำรวจท่องเที่ยว พบว่า ความเชื่อมั่นด้านการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในภาพรวม นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีความเชื่อมั่นในระดับ ปานกลาง โดยมีความต้องการให้ตำรวจท่องเที่ยวดูแลเรื่องรักษาความปลอดภัยด้านร่างกายและทรัพย์สินมากที่สุด รองลงมาคือ บริการนักท่องเที่ยวส่งโรงพยาบาล/ปฐม

พยาบาลเบื้องต้น มีสายตรวจตามแหล่งท่องเที่ยวและที่พัก และให้คำปรึกษาด้านคดีความ/กฎหมาย ตามลำดับ (2549: สรุปผลการวิจัยหน้า 159) เมื่อพิจารณา ray ภูมิภาคพบว่าภูมิภาคที่นักท่องเที่ยวมีความเชื่อมั่นในระดับมากคือ ภาคเหนือ ส่วนภาคอื่นๆ มีความเชื่อมั่นในระดับปานกลาง

การศึกษาแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ ได้แนวทาง 5 แนวทาง ที่จะเป็ประโยชน์ต่อทั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ต่อประชาชนในพื้นที่ และนักท่องเที่ยวด้วย ได้แก่ **แนวทางที่ 1 กำหนดนโยบายที่ชัดเจนเรื่องความปลอดภัย** รัฐบาลควรมีการกำหนดนโยบายและมีมาตรการรักษาความปลอดภัยที่ชัดเจนที่จะใช้เรื่องความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเพื่อสร้างความมั่นใจและความน่าเชื่อถือในด้านการรักษาความปลอดภัยมากยิ่งขึ้นและน่านโยบายไปสู่การปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและจริงจัง **แนวทางที่ 2 จัดให้หน่วยงานดูแลรับผิดชอบด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง** หน่วยงานที่ดูแลด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในปัจจุบันมีเพียงหน่วยงานเดียวคือ ตำรวจท่องเที่ยวและตำรวจท่องเที่ยวยังได้จัดอบรมอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยวเพื่อเป็นการเพิ่มบุคลากรในการช่วยเหลือและดูแลนักท่องเที่ยวด้วยสอดคล้องกับแนวคิดของบุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (ดูหน้า 47) ที่กล่าวถึง การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวด้านความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในด้าน การพัฒนาด้านความปลอดภัยจากใจผู้ร้ายในแหล่งท่องเที่ยว จะต้องจัดให้มีการประสานความร่วมมือกับตำรวจเพื่อส่งเจ้าหน้าที่เข้ามาเป็นหน่วยรักษาความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยวและจัดให้มีการฝึกอบรมอาสาสมัครรักษาความปลอดภัยจากใจผู้ร้ายในแหล่งท่องเที่ยว และมอบหมายภารกิจในการสอดส่องดูแลผลิตภัณฑ์นหมุนเวียนกันไปในพื้นที่ตามความเหมาะสม **แนวทางที่ 3 จัดตั้งหน่วยงานประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว** โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสร้างแผนการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวแผนหลักของกลุ่มอีสานใต้ เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีด้านการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนอย่างต่อเนื่อง และควรจะมีการจัดประชุมเพื่อสร้างความเข้าใจและความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและประชาชนด้านความรู้ความเข้าใจในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความปลอดภัยไม่ทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้อย่างสม่ำเสมอ **แนวทางที่ 4 ให้มีมาตรการและการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสถานประกอบการ** สถานประกอบการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร บริษัทนำเที่ยว สถานบริการ รถเช่า เป็นต้น ให้ดำเนินการจดทะเบียนให้ถูกต้องตามกฎหมายและปฏิบัติตามนโยบายด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัด พร้อมทั้งต้องให้ความร่วมมือกับตำรวจท่องเที่ยวในการดูแลและป้องกัน ปัญหาความไม่ปลอดภัยทางการท่องเที่ยวที่อาจเกิดขึ้นได้กับนักท่องเที่ยว **แนวทางที่ 5 ประสานความร่วมมือด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน** เนื่องจากพื้นที่ของกลุ่มอีสานใต้ติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ ลาว และกัมพูชา ซึ่งมีการเชื่อมโยง ติดต่อกันค้าขาย เดินทางไปมาหาสู่ซึ่งกันและกันอยู่เป็นประจำ ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาความความปลอดภัยต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ระหว่างชายแดน เช่น ปัญหาการหลบหนีเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย การขนส่งสินค้าหนีภาษี การลักลอบขนแรงงานเถื่อน เป็นต้น